Historian's Office Library

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Vault Res
M285.2 ~~M285.2~~
H99DA ~~AlaD~~
1906 ~~1906~~

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus Christ of Latter-day Sai
47 East South Temple St.
SALT LAKE CITY, Utah

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www archive org/details/salmerogaandelig00unse

SALMER

OG

AANDELIGE SANGE

FOR

JESU KRISTI KIRKE

AF

SIDSTE-DAGES HELLIGE

FEMTENDE UDGAVE

REVIDERET UNDER TILSYN AF

ANTHON H. LUND

KJØBENHAVN

UDGIVET OG FORLAGT AF J. M. CHRISTENSEN

TRYKT HOS F. E. BORDING (V. PETERSEN)

1906

Nødvendighed forandre Sidernes Numre, efterdi Linierne og Salmerne ere sluttede tættere sammen og Arkenes Antal formindsket.

Vi betragte Sangen som en vigtig Del af Gudstjenesten, da vi i den opsende vor Lov, Tak og Pris til Giveren af alt Godt, og berede derved Hjertet til at modtage hans Ord til vor Vejledning og Forfremmelse. Vi haabe, at Bogen maa fremdeles tjene de Hellige til Trøst og Opmuntring, og vinde deres almindelige Bifald.

J. M. CHRISTENSEN.

Missionshuset, Korsgade Nr. 11.
Kjøbenhavn.

SALMER

OG

AANDELIGE SANGE

Nr. 1.

Morgenrødens Straaler bryde
Gjennem Mørkets dunkle Sky;
Zions Banner Mange fryde;
Alt oprettes nu paany.

Herrens Menighed nu priser
Sin Forløser Jesum Krist;
Snarlig Israels Frelser viser,
At hans Ord opfyldes vist.

Jordens Skarer, hører, lytter
Til Jehovas egen Røst!
Eders Modstand Intet nytter;
Gud sit Folk vil have løst.

Ned fra Himlen, ud af Jorden
Sandheds Ord tilsammen kom;
Zions Lys fra Vest til Norden
Spreder ud dets Helligdom.

PARLEY P. PRATT.

Nr. 2.

Fryd dig, o Jord, se Herren vil
Paa Jorderige bo;
Og Zions Børn beredes til
En tusindaarig Ro.

Fryd dig, ja fryd dig, Jord og syng
Om Sejervinderen!
Lad Klippe, Mark og Høj og Lyng
Gjenlyde om din Ven.

Ej Synd og Sorg nu mere skal
Fordærve Hjertets Grund;
Han komme vil fra Himlens Sal
Just i belejlig Stund.

Syng højt med Fryd! han er vor Gud,
Og han er Israels Drot;
Som Stjerner Lyset spredes ud
Fra Zions Tempelslot.

WATTS. (Fra Engelsk.)

Nr. 3.

Nu Zions Banner vajer
Paa Bjergets Top mod Sky;
Det toner højt om Sejer
Med Bud fra By til By.
Nu ventes Frydestunden,
Da Jesus kommer frem;
Nu er den snart oprunden,
Og Bruden hentes hjem.

Vort Hjerte vil han fryde
Med Ordet af sin Mund,
Og Zion vil udbryde
I Lovsang samme Stund;
Og Hjerterne skal lue
I Kjærlighedens Brand,
Naar vi ham faa at skue
I Josefs Arveland.

Immanuel, vort Hoved,
Vil da fuldbyrde der,
Hvad han til dem har lovet,
Som trofast vandre her;
Da faa vi Livets Krone,
Den lyse Brudekrans,

Og vil med Lammet trone
I evig Himmelglans.

Og Glæde uden Lige,
At vi i Pagten kom —
At staa i Jesu Rige,
Mens Verden faar sin Dom!
Hosianna, priset være!
Blandt Engle sjunges da
Til Guds og Lammets Ære;
Amen, Halleluja!

WM. W. PHELPS.

Nr. 4.

Stor Herren er, og til hans Pris
Vi synge højt og fro,
Som Hellige paa gammel Vis
Hans Lov forkynde tro.

Og mer end før Guds Kjærlighed
Nu smykker Herrens Brud,
Og ædle Mænd i Jesu Fjed
Gaa ud med Sandheds Bud.

Et evigt Evangelium
Er kommet til vort Land,

Og Sandhed vil fra nu faa Rum,
At Retfærd skues kan.

Vi prise dig, vor Herre mild,
Retfærdig, vis og stærk,
For Aandens Daab, som sker med Ild,
Og Frelsens store Værk.

For Sandheds Skat og Livets Ord,
Der leder tro hans Folk,
Vi prise ham med Jubel stor —
For hver en trofast Tolk.

Vi takke for Profeters Røst,
For Herrens Tjenere;
De udsaa til den store Høst,
Skjøndt Mange deraf le.

Pris Gud, som har bragt Tiden frem
Til Zions Herlighed;
De Hellige nu vandre hjem
Fra hvert et Land og Sted.

Wm. W. Phelps.

Nr. 5.

Kom, alle Zions Sønner,
Lovpriser Herren stor!
Forener eders Bønner
Med Guds Profeters Ord!
Kom, lad os alle sjunge!
Vi gaa den trange Sti;
Dog jubler hver en Tunge,
Thi Herren staar os bi.

Kom, Juda spredte Stammer,
Fald ind med os i Sang!
Snart endt er eders Jammer;
Syng, alle, paa en Gang!
At det maa ret behage
Vor Konge og vor Gud,
Som nu i sidste Dage
Før' os af Mørket ud.

Vær glad, o Israels Skare,
Du frie Himmelbrud!
Du Lyset skal erfare
Og Sandhed fra din Gud;
Vi vandre ud af Babel
At tjene ham i Fred,

Mens Verden raaber: »Fabel«
Om Zions Herlighed.

Gak op til Nadverbordet
Af alle Lande ud!
Saaledes lyder Ordet,
Og dette er hans Bud.
Dog alle Mørkets Aander
Med Harme derpaa se,
Men han, som bor i Himlen,
Har sagt, at det skal ske.

Zion vil vi vente —
Alt som den ægte Brud
Med Lamperne antændte —
Vor Konge og vor Gud;
Han til os der vil smile
Og give Zion Fred —
Først tusindaarig Hvile,
Saa evig Herlighed.

Wm. W. Phelps

Nr. 6.

Nu Israels Gjenløser, vor eneste Lyst,
Til Jorden vil komme igjen,

Og være vor Styrke, vort Lys og vor Trøst,
Vor Konge, vor Broder og Ven.

Vi vide, han kommer at samle sit Tal
Og lede til Zion at bo;
Vi ej skulle græde i dødsmørke Dal,
Men indgaa til Hvile og Ro.

I Vantro og Mørke vi før maatte gaa —
I Jammer og tungt Slaveri,
Og Fjenden var glad, naar vor Kummer han saa;
Men Israel vil snart være fri.

For Zions Gjenløste det Budskab er godt,
At Tidernes Tegn er begyndt;
Frygt ej, men gjør Ret, han er nær nu, vor Drot,
Forløsningens Time forkyndt.

Hvad gjemt var i Himlen og dunkelt paa Jord,
Og hvad man saa længe ej fandt,
Kundgjøres ved Engle, og Sandhedens Ord
Bevidnes af Aanden for sandt.

Wm. W. Phelps.

Nr. 7.

Guds Aand som en Ild nu begynder at lue,
Vi Sidste-Dags Værket paa Jorden nu se;
Ja Fædrenes Haab vi begynde at skue,
Og det, som blev talet, paa Jorden skal ske.

Kor.

Vi synge og raabe med Himmelens Hære;
Hosianna, Hosianna, for Gud og hans Søn!
Thi dem, i det Høje, tilkommer al Ære
Fra nu og for evig! Amen, ja Amen!

Vor Gud nu har udrakt sin Haand over Jorden,
At samle hver Hellig trods Mørkhedens Magt,
Og dertil gjengivet sin Præstedoms Orden,
Og ladet forkynde sin evige Pagt.

Nu Sønner og Døtre i Pagten sig fryde;
De raabe, at Verden fra Synd skal afstaa
Og modtage Frelse og Budskabet lyde,
At gjøre sig rede til Zion at gaa.

Med Vandet vi tvættes, og Aanden Gud giver
De Sjæle, som ydmygt i Pagten indgaa;
De Lidende salves med Olie, og bliver
Velsignet af Herren og karske opstaa.

Se Israels Stammer fra Norden skal vandre
Anført af en Moses med Ild og med Sky,
Paa Havenes Bund skal de gaa med hverandre,
Og Manna fra Himlen skal falde paany.

Og Bjergenes Grændser for Israel bevæges,
Thi Guddommens Rædsel skal omhegne dem;
Af levende Vande i Ørknen de kvæges,
Og selv skal de komme til Efraims Hjem.

Der skal de sig bøje og blive velsignet,
Og drage med Vælde til Efraims Land,
Og Fædrenes Arv skal paany blive lignet,
Og de til Messias skal døbes i Vand.

Velsignet den Dag! Da vil Løven og Lammet
Paa Jorden, den gjenfødte, lege i Fryd,
Og Jøde og Hedning af Gud er annammet;
Den Dag os snart melder Basunernes Lyd.

Wm. W. Phelps.

Nr. 8.

Vær trøstig, Zion, Jesu Brud —
Nok har du grædt og grundet —
Og gjør dig rede, se herud!

Et Lys er sendt fra Himlens Gud,
Og du har Naade fundet.

Vankundighedens Mulm og Mørk'
Er stort paa Jorderige.
Folk gaa som i en taaget Ørk;
Kom derfor, Sjæl, din Gud og dyrk,
Og Mulmet maa bortvige.

Han vil for hver, som stolt og dum
I Sjæleblindhed vanker,
Med Livets Evangelium —
Som nu forkyndes Verden om —
Oplyse Sind og Tanker.

Luk Øjne op, giv nøje Agt!
Se, flokkevis de komme
Til Herren og i Daab gjør Pagt,
Og faa en evig Højtidsdragt
Og Del med alle Fromme.

Stem op, o Zion, og bryd ud
I Lovsang med det samme,
Thi du skal være Kristi Brud!
Han kommer snart, den store Gud,
Og vil dig selv annamme.

Nr. 9.

Vaagn op, hør Røsten lyder
Fra Zions Bjerg, o Ven!
Se, Naadens Gud os byder
En Bedringsdag igjen;
Men snart Basunen gjalder:
Nu Tid ej gives mer!
Og Livets Fyrste kalder
Til Bryllupsfest Enhver.

Vaagn op, før Dommen falder!
Nu er belejlig Tid;
Den gode Hyrde kalder:
Kom ud fra Babels Strid!
Se, aabnet Døren leder
Til Lammets Bryllupssal,
En Brud han sig bereder
Af frelste Slægters Tal.

Vor Konge er Messias,
Vor Gud Immanuel;
Til Frelse han Elias
Har sendt for Israel.
De gamle Labyrinter
Ej længer bygges paa,

Som Mennesket opfinder
Og aldrig vil bestaa.

Bliv oplyst, Jordens Slægter!
Lær dette at forstaa:
Det Rige, Gud grundfæster,
Skal aldrig mer forgaa!
Bryd Vantros Baand i Stykker
Og strid mod Mørkets Hær,
Som Aanden undertrykker,
Og Syndens Træl ej vær!

Nr. 10.

Nu Efraims Vægter synger —
Som med Basunens Røst:
Vaagn du, hvem Lænken tynger,
Og bliv af Fængslet løst!
Nu Israels Hyrde Stene
Til Josefs Hus har lagt;
Nu blomstre Zions Grene
Udi den nye Pagt.

Se Israels Jomfru synger
Og gaar med Fryd i Dans;

Om hende Haabet slynger
En evig Sejerskrans;
Og paa den gamle Kvinde
Og sølverlokket Mand
Nu Glædestaarer rinde
For Zions Friheds Stand.

Se, Flokke nu bortdrage —
Fra Nord, Syd, Øst og Vest —
Af Josefs Sønner glade
Til Tusindaarets Fest;
Og staa vil Festens Konge
Blandt Brudeskaren da,
Og Glædens Lovsang runge;
Amen, Halleluja!

J. J. M. Bohn.

Nr. 11.

I Vintertidens kolde Nat, —
Da Mørkets Mulm hvert Lys indhylte —
Da hver en Sjæl kun var beladt
Med Vantros Aand, som alle fyldte —
Fra Livets varme Himmelsol
Guds Lys brød gjennem Babels Taage;
Nu raabes der fra Pol til Pol:
Vaagn op fra Synd, begynd at vaage!

Thi Himlens Lys er tændt paa Jord,
Og de, som nu Guds Børn vil være,
Adlyde det; da Glæde stor
De faa med Aandens Magt og Ære;
Men hvo, som ej ved det vil se,
I Nattens Mulm de sig vil støde
Og græde, naar Guds Venner le
I Livets skjønne Morgenrøde.

Og I, som Lysets Sønner er,
Og søger stedse Herrens Ære;
Nu sætter Lyset frem for hver,
Saa de i Gjerning se vor Lære!
Og vandrer udi Kjærlighed,
Thi Kjærlighed er Livets Kjærte!
Da skal I have evig Fred
Og hvile uden Sorg og Smerte.

J. J. M. Bohn.

Nr. 12.

Fryder eder, Zions Sønner,
Priser Gud med Jubel stor;
Da vi se, at han belønner
Fredens Børn med Livets Ord,

Efter hvad som blev forjættet
Til Guds Folk i fordums Tid,
Han sit Rige har oprettet,
Hvortil vi kan fæste Lid.

Brødre, Søstre, glemmer ikke,
Hvad os vederfaret er!
Vender aldrig eders Blikke
Fra det Lys, vi skue her!
Lyset, som fra Himlens Sale
Sendtes her til Støvet ned,
Trænger gjennem Morkets Dale,
Bringer evigt Liv og Fred!

Og hvor maa vi dog os fryde,
At i Pagten vi indkom!
Zion nu os Ly vil yde,
Medens Verden faar sin Dom.
Tusindaaret snart oprinder
For Guds Folk til Fred og Ro;
Salig Fryd man hos dem finder,
Herren selv vil hos dem bo.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 13.

Evigheds Pagt
Nu er frembragt —
Morgenstjærnen saa klar oprandt —
Zion kom frem som af Jorden ud —
Herren til Norden udsendte sit Bud,
Og vi os med det forbandt.

Frelse og Fred
Fandt vi derved;
Jubler, synger, du Jesu Brud;
Thi vi paa Klippen har grundet vor Pagt;
Mørkets Fyrste og hele hans Magt
Falder, thi for os er Gud.

Snart vi saa glad
Udi Guds Stad
Synge blandt Engle i Evighed
Herligt ved Harpen til Zebaots Pris;
Jorderig er da et Guds Paradis;
Skabningen hviler i Fred.

Tusinde Aar —
Evigheds Vaar —
Rinde saa fage ved Festens Glans;

Og saa annammer den himmelske Jord
Kraften og Fylden af Faderens Ord,
Guddommens evige Krans.

J. J. M. Bohn.

Nr. 14.

Nu Zions Sol paany opgaar
Højt over Efraims Land,
Og herligt, som i yndigst Vaar,
Den skinner for hver Mand.
Kom, Brødre, kom! o Søstre, kom!
Lad os ej sove mer;
Snart nærmer sig jo Verdens Dom,
Da Frelseren man ser.

Alt mange Tusind samled' er'
I Josefs Arveland,
Og Zions Stave bygges der;
De naa fra Strand til Strand;
Thi saa opfylder man de Ord,
Som Guds Profet har sagt:
»Befæst din Stav, udstræk din Snor,
Og gjør en evig Pagt!«

Og lad os derfor rask gaa frem
Med frit og frejdigt Mod —

Gud fører os jo naadig hjem,
Og er mod os saa god —
At han maa se vor Nidkjærhed,
Vor Gjerning og vor Tro,
Og skjænke os en evig Fred
I Tusindaarets Bo.

Nr. 15.

I Kristo er Lyset oprunden,
I Kristo vi tilbede Gud,
Og løst blev Enhver, der var bunden,
Som elsker og holder hans Bud.
Over Zion nu Lyset oprinder,
Og Mørket og Løgnen forsvinder.

O Zion, din Sol er oprunden
Og skal ikke mere gaa ned.
Dit Folk Vej til Frelse har funden —
Til Tusindaars Hvile og Fred.

Jehova beskytter de Dale,
Hvor Zions Forsamling nu bor,
Hvor Lovsang mod Himmelens Sale
Sig blander med Englenes Kor.

O Zion, o Zion, vi længes,
Vi glædes at komme til dig!
I Babylons Riger vi trænges
Af Mørkhedens Rænker og Svig.

Kom, Zion, med Døtre og Sønner!
Kom, priser vor Gud og hans Lam!
Kom! Jesus han er vor Belønner,
Og Kronen den tilhører ham.

JOHAN A. AHMANSON.

Nr. 16.

Se Morgenstjernens Straalers Glans
Hist over Livets Stad,
Og Skarer gaa med Sang og Dans
Fra Babylon saa glad,
Med salig Tro og Haab,
Med Vand og Aandens Daab.
Se Morgenstjernens Straalers Glans
Hist over Livets Stad!

I Øst og Vest og Syd og Nord
Forkyndes Herrens Røst,
Apostle saa nu Herrens Ord
Ud til den store Høst.

Nu raabes til Enhver:
Se, Timen den er nær!
I Øst og Vest osv.

Og Herrens Hus opbygges prud
Paa Zions Bjerges Top,
Og Troende, der lyde Gud,
De vandre nu derop.
Se, Skriftens Hovedsum
Den vidner klart derom!
Og Herrens Hus osv.

Thi der er Fred, mens Krig og Pest
Skal rense denne Jord,
Og Zion smykker sig til Fest
Med Stammerne fra Nord,
Som atter komme frem
Og drage til sit Hjem,
Thi der er Fred osv.

Se, Herren kommer snart i Sky
Med Zions Sejerskrans!
Hvor skal hans Fjender da faa Ly?
Hvo taale da hans Glans,

Hvis de ej her vil tro
Hans Evangelio?
Se, Herren kommer osv.

Men hører nu Guds Tjenere,
Som gaa al Verden om!
Enhver, som Herren da vil se,
Omvende sig og kom
Til Daab i Vandet ned!
I Pagten skjænkes Fred;
Men hører nu osv.

J. J. M. Bohn.

Nr. 17.

Herligt det er jo at samles tilsammen
Her for at dyrke den levende Gud;
Thi vi er bleven delagtig i Stammen,
Hvor de vil trives, som lyde hans Bud.
Her vi kan juble og synge med Fryd —
Herre, tildel os din Aand og udgyd
Dine Velsignelser over os her!
Da vist af Hjærtet udbryder enhver:
Priser vor Gud!

Herre, vi love nu her for dit Øje,
Vi ville tjene dig evigen tro;

Hjælp os til Sejer, hvad end vi maa døje,
Fremme dit Rige, hvor Hellige bo!
Hele vor Længsel og Attraa det er,
Værket fremskynde og Alt, du begjær,
Saa vi en Gang i den evige Fred
Arve kan Kronen, for hvilken vi stred —
Maa det saa ske!

Kjærlighed, Haabet og Tro os opliver
At staa forenet i Sødskendebaand;
Mange sig skynde til Zion med Iver,
Hvor de vil nyde Beseglingens Aand.
Rundt omkring Banneret Trofaste staa,
Og foran alle de Tolv ville gaa;
Følg dem, de lede til Maalet os frem,
Ind i vor himmelske Gjenløsers Hjem.
Halleluja!

PETER THOMASSEN.

Nr. 18.

I Tidens Nat et Lys blev tændt paa Jorden
Ved Englehaand, udsendt fra Himlens Gud,
Og Evighedens Konges Præsteorden
Blev gjenoprejst og staar med Livets Bud.

Saa kom herhid, o Sjæl, og lad dig lære
Den Vej, som fører til Lyksalighed;
Du maa ej nu i Mørkets Rige være,
Thi det ved Herrens Kraft skal styrtes ned.

Thi Herren selv vil med sin Engleskare
Fra Lysets Trone komme paa vor Jord,
Og Mørket da for Lyset skal bortfare,
Ja, mørk er hver, som ej det Budskab tror.
Forgjæves Verdens Præster Fred udlove;
Thi Vredens Skaaler snart udgydes skal,
Og ve de Sjæle, som i Synden sove,
Ve Babels Skjøge og dens Døtres Tal!

Ej Verdens Lærdom fører til vor Herre,
Den binder Hjertet fast til Mørkets Magt;
Og Zions Lov forhaanes kun, desværre,
Skjønt den os leder i den nye Pagt.
Men Budet lyder: Du skal dig omvende
Og tro og døbes udi Jesu Navn,
Og vaage, bede, Herrens Navn bekjende!
Da skal du lande udi Fredens Havn.

J. J. M. Bohn.

Nr. 19.

Til Lammets Bryllup Jorden nu indbydes,
Og Skarer drage op til Josefs Land;
Ved Herrens Tjen're Tidens Mørke brydes,
De bringe Lysets Lære ren og sand.
Men Slægten er forvendt, og ej den kjender
Guds Bud til Livets ene sikre Sti;
Den efter Verdens falske Aand sig vender,
Og kalder Sandhedsrøsten Sværmeri.

Dog Ordet raabes ud, og Slægtens Skjæbne
Afgjøres nu til Livet eller Død,
Trods Præstelist, Gud Løgnen vil afvæbne
Og give Zion Sejer for sin Nød.
Al Verdens Visdom kan kun lidet baade
Mod Himmellysets rene stærke Aand,
Gud er med os, og han skal ene raade,
Han styrer Skibet med sin sikre Haand.

Imellem blinde Skjær og vilde Bølger
Det knejser stolt og frem mod Maalet gaar,
Og Efraim ved Josefs Haand det følger
Til Festens himmelskjønne Tusindaar;
Thi frem ad Livets Vej Kompasset viser
Og peger op mod Frelsens store Haab;

Og derfor ham lovsynger, takker, priser,
Der gav os Arvepantet i vor Daab!

J. J. M. Bohn.

Nr. 20.

Hist bag Vestens fjerne Høje
Solen daled' purpurrød;
Aften ender Dagens Møje —
Bringer Fred og Hvile sød.
Svale Vind fra fjerne Zoner
Kysser Dagens raske Søn,
Medens Nattergalens Toner
Blandes med hans Aftenbøn.

Alt det Skabte søger Hvile
Efter Dagens travle Færd;
Fredens fromme Engle smile
Blidt som Himlens Stjernehær;
Og fra lyse Himmelsale
Stige de til Jorden ned,
For at trøste og husvale
Hver, som Dagens Kummer led.

Under Nattens stille Taage
Slumrer Mark og Skov og Dal;

Men en kjærlig Fader vaager
Hist i høje Himmelsal;
Naadefuldt han vil beskjærme
Hver, som gav sig i hans Vold;
Os skal ingen Fare nærme,
Zions Vægter er vort Skjold.

THEODOR M. SAMUELSEN.

Nr. 21.

Elskte Zion, Herrens Stad,
Skjøn er du, du Kongedatter;
Snart din Brudgom kommer atter
For at gjøre alle glad!
Din Forløser Liv udøser
Til Enhver, som hos dig bor.
Herlighed, Naade, Fred,
Salighed, Miskundhed,
Skjænkes dig af Guds Søn, din Konge stor.

Verdens Perle, Jordens Pryd,
Tanken om dig os opliver
Og til Kampen Kraft os giver;
Derfor juble vi med Fryd:
Israels Glæde, vi er rede

Til at tjene dig i Alt!
Yndighed, Frugtbarhed,
Virksomhed, Sikkerhed
Er hos dig, som Profeter have talt.

Medens vi i Babel er,
Drages vi til dig i Aanden;
Verdens Dom er nu forhaanden;
Syndens Ende den er nær.
I vor Trængsel staar vor Længsel
Til dit Fristed hist i Vest.
Herlighed, Renhed, Dyd,
Kjærlighed, Glæde, Fryd
Er din Pryd; derfor er hos dig det bedst.

Glæd dig, Zion; du er rig,
Thi din Gud han er dig naadig.
Aldrig, aldrig vær tvivlraadig!
Han vil ej forlade dig;
Thi hans Øje vogter nøje,
Hvad der tjener til dit Gavn.
Enighed, Kraft og Mod,
Trofasthed, Davids Rod
Er dit Værn, derfor pris din Skabers Navn.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 22.

Tænk ej, naar til Zion I drage,
At Prøven er endt og forbi —
At Glæden I ene skal smage
Og strax vorde frelste og fri!
Nej! Guldet maa lutres i Ilden,
Og vi vore Prøver bestaa;
Vi der kun vil nærme os Kilden
Og frelses, naar Maalet vi naa.

Tænk ej, at alene de fromme
Og vise Jomfruer er der —
At Fristeren aldrig vil komme
I Zion de Hellige nær!
Nej! Daarlige ses blandt de Vise,
Og Klinten blandt Hveden end gror,
Naar Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion bebor.

Tænk ej eders Gjerning har Ende,
Og Zion er Dovenskabs Hjem,
At Gud sine Gaver vil sende
Til dem, som ej selv stræbe frem!
Nej! der kun Velsignelsen vindes
Ved Tro og utrættelig Flid —

Hvad nu hos de Hellige findes,
Er Frugten af Arbejd og Flid.
CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 23.

O, skjønne Tid for Zions unge Rige,
Hvis Børn gaa nu fra Babel ud,
Og Jord og Himmel snart sig skal forlige,
Thi Fredens Pagt den kom fra Israels Gud.

Hans Røst den raaber: Kom, du faldne Skare!
Kom i min Favn, kom til mit Bryst!
O kommer, søger Ly hos mig mod Fare;
Paa Hævnens Dag, da er jeg Zions Trøst!

Thi Jesus vil os kjærligen forsamle,
Som Hønen samler sine Smaa;
O kommer, Jordens Skarer, Unge, Gamle,
O kom, i Jesu Rige ind at gaa!

Nu udi Ørknen Livsens Kilde rinder,
Midt udi Ørknen Lyset staar,
Se hvo, som leder, visseligen finder,
Og hvo, som beder udi Tro, nu faar.

Og derfor ingen Sjæl skal staa tilbage,
Som trolig gaar paa Vejen frem,
Men bli'er han ved, han vist skal Frugten smage
Af Livets Træ i Ny-Jerusalem.

Se, derfor er mit Hjerte fuldt af Glæde,
Og synger jeg om Zions Haab;
Jeg frit paa Livets Vej vil fremad træde
Og ikke agte Mørkets Skarers Raab.

Thi Ingen kjender Aandens Førstegrøde
Og Livets Værd i Verdens Sus;
Dens Træl ej skuer Zions Morgenrøde,
Men drikker Vin af Skjøgens gyldne Krus.

Men Himlens Bud er Livet, vi annamme,
Bekjendt for Dagens vaagne Søn,
Der mærker Tidens Tegn og Lysets Flamme
Og har det Haab, at arve Kronen skjøn.

Ja, skjønne Krone — vi for den vil stride
Og kæmpe tro i al vor Tid,
Mens vi som Brødre sammen Trængsler lide,
Og fremme Herrens Værk med Bøn og Flid.

Thi visselig vor Gjerning vil belønnes
Igjennem Tid og Evighed,
I Josefs Arveland nu Zion grønnes —
Vil staa naar Babels Taarne styrte ned.

Halleluja! vi glad i Støvet sjunge
Med Haab, at snart en Lovsang skal
I større Fylde fra vor Læbe runge,
O Gud, blandt Myriader Engles Tal!

O led os frem til Rang blandt Enoks Vise,
Til frelste Skarers store Kor!
At vi evindelig dig kunne prise,
Som os en evig Pagt nu gav paa Jord.

J. J. M. Bohn.

Nr. 24.

Et herligt Budskab lyder nu
Til Jordens faldne Skarer;
Det river Mørkets Slør itu
Og Sandhed aabenbarer;
Forkynder tusindaarig Fred,
Derefter evig Salighed
I Herlighedens Rige;
Blandt Myriader Engle da

Vi synge skal: Halleluja!
Og Tak vor Skaber sige.

Saa eftertænk et Øjeblik,
Ja, overvej det nøje,
Og følg ej Daarens gamle Skik,
Som lukker Sind og Øje
Og fast i Løgn og Snak sig bed
Og vandred i Vankundighed
Guds Visdom at forskyde;
En Saadan vil beskæmmet staa,
Naar Troens Vise Lønnen faa,
Som Herrens Bud adlyde.

Nu, hvilke ere Herrens Bud?
Vil Mange maaske spørge,
Og hvad er det, som raabes ud,
Hvorfor vi skulle sørge?
Se, Kristi Lærdom læres her,
I Kirker, Skoler, til Enhver,
Om end en Del forskjelligt.
Nu tænk! og døm saa med Forstand,
Om det Guds Rige være kan,
Hvis Ord er klart og helligt.

Een Kirke kun der være maa,
Som vil af Gud erkjendes;
De andre som frafaldne staa
Og skal som Klinte brændes.
Guds Kirke findes nu paa Jord
Opbygget ved Guds eget Ord
Med Hoved og med Lemmer;
Dens Tegn og Gaver, Troens Løn,
Erholdes nu ved ydmyg Bøn —
Og Herrens Værk forfremmer.

I Samklang Guds Apostle staa
Med Ordet forhen skrevet,
At først man sig omvende maa
Fra Synd, som er bedrevet,
Og derpaa med et ydmygt Sind
Igjennem Daabens Dør gaa ind
Og Herrens Vej betræde;
Da styrket med den Helligaand
Man føres ved en mægtig Haand
Fra Babel bort til Glæde.

Kom derfor Alle og Enhver,
Annammer Herrens Naade!

Thi Zions Lys nu ogsaa her
Velsigner overmaade.
Og hjælp at rulle Værket fort,
Da Prøvens Tid dog kun er kort,
Og Herrens Røst nu kalder.
Og hver en Hellig, lover Gud,
Som ledte os af Mørket ud,
Før Mørkets Rige falder!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 25.

Hører, Jordens Stammer, Slægter,
Evangeli sidste Bud,
Hvad den Vise ikke mægter
Ved sin Kløgt at granske ud.
Livets Ord til Fattigfolk Gud giver
Nu som udi fordums Tid,
Jordens Salt de atter bliver
Trods de Stærkes Hævn og Strid.
Livets Ord til Fattigfolk Gud giver.

Verdens Lærde Gud foragte,
Thi de ej vil ære ham,
Men kun efter Selvros tragte,

Verdens Hyldest, Gunst og Bram.
Herren kan sin egen Gjerning gjøre,
Saa han selv sin Ære faar,
Og ved Svage Værket føre,
Saa det frem til Sejer gaar.
Herren kan sin egen Gjerning gjøre.

Zions Stad — som David siger,
Bygges op før Endens Tid,
Samlet ud af Jordens Riger —
Bygge Zions Børn med Flid;
Kommer da, I Store, Rige, Vise,
Arme, Fattige og Smaa!
Vi vil eder Vejen vise
Til den Stad, der skal bestaa.
Kommer da, I Store, Rige, Vise.

J. J. M. Bohn.

Nr. 26.

Tiden er nær, da Messias vil komme,
Aar efter Aar bringer Stunden os nær,
Salig den Dag, naar paa Jorden de Fromme
Hilse velkommen den himmelske Hær.

Derfor taalmodig lad trofast os stride—
»Sandhed og Ret» i vort Banner skal staa;

Hellige Engle vil staa paa vor Side —
Herren vil styre, saa Sejren vi faa.

Tiden er nær, da som rasende Fjender
Riger og Folk mod hinanden vil staa.
Saligt for os, at vi Sandheden kjender,
Om end et Lidet i Trængsel vi gaa.

Tiden er nær, thi til Zion de flokkes;
Aarlig de Ydmyge samles i Hast;
Aldrig af Verden de Trofaste rokkes,
Zion og Sandheden holde de fast.

Tiden er nær, da Guds Folk fra sit Kammer
Hører om Babylons hastige Dom —
Hører at Israels mægtige Stammer
Som en Lavine fra Bjergene kom.

Tiden er nær; Jordens Grundvolde bæve,
Jordskjælv bebude, at Dagen er nær,
Bjærge fornedres, og Dalene hæves;
Isen selv smelter for Israels Hær.

Himlen og Jorden for Herren bevæges,
Alle skal kjende den Højestes Magt,

Salig den Dag, da Guds Børn vederkvæges,
Sandhedens Fjende i Støvet er lagt.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 27.

O hører, I Slægter paa Jorden, et Ord,
Som sendt er fra Himmelens Gud!
Udrakt er hans Haand for at samle sin Hjord
Af dem, som vil lyde hans Bud.

Et Budskab er sendt fra de Saliges Kor
Med Sandhed til Jorden at gaa,
Som raaber: I Stammer og Slægter paa Jord,
Frygt Gud, at I Frelse kan faa!

Giv Ære til ham, der har Alting frembragt,
Thi Dagen sig nærmer til Høst,
Da Sandhedens Fjender og Mørkhedens Magt
Skal skjælve for Dommerens Røst.

Og Røsten den raaber: Mit Folk, o gaa ud
Fra Babylons Falskhed og List!
Thi Skjøgen har Samfund ej mere med Gud,
End Bileal har det med Krist.

Snart styrtes hun ned i den evige Død
Fra Tronen af Purpur og Guld —
Den Babylons Skjøge, som Blodet udgød,
Hvoraf hun har drukket sig fuld.

Hun derfor skal skjænkes det dobbelte Maal
Og rammes af Plage og Nød,
Ja revses ved Ild og Retfærdigheds Baal,
For hvad hun mod Herren forbrød.

Og Herrens Gjenløste med Jubel og Sang
I Zion vil vente Guds Søn,
Naar Lyden af Englebasuner engang
Forkynder Sabbaten saa skjøn.

O, Sønner og Døtre af Zion, vær tro!
Thi Vejen skjøndt kort er dog trang;
Da snart I som Frelste i Zion skal bo;
Vær trofast, thi Glæden er lang!

Nr. 28.

Brudte ere Mørkets Lænker,
Sandheds-Røsten spredes ud,
Vid, Nationer, Herren skjænker
Aabenbaringer og Bud!

Kor.

Derfor ere vi jo Zions Sønner!
Gud det Navn os givet har.
Juda Drot er vor Belønner,
Morgenstjernen lys og klar.

Langt mod Vest blandt Efraims Høje
Zions Banner vajer did,
Tarsis Skibe Bølgen pløje,
Bringe Guds Herolder hid.

Frihed, Fred og Frelsens Fylde
Er forkyndt ved dette Bud;
Jorderiges Ædle hylde
Dette store Værk af Gud.

Alle I, som Vantro røbe,
Pave, Protestant og Præst,
Omvend eder, lad jer døbe,
Kom saa til vor Samfundsfest!

Kommer, Tvivls og Vantros Sønner,
Jøder, Græker, Ismaelit,
Kom og opsend eders Bønner,
Søg at blive Mørket kvit.

Kristne, had ej mer hverandre,
Underskriv nu Fredens Bud,
Kom! som Herrens Børn at vandre,
Det vil glæde Abrams Gud.

Pris Messias, alle Tunger!
Snart han vil sig lade se;
Englesangen atter runger:
Fred paa Jord, Guds Villie ske!

P. P. Pratt.

Nr. 29.

Se! Guds Rige nu frembryder,
Snart Guds Villie sker paa Jord!
Se! fra Zion Frelsen lyder,
Gud har lovet i sit Ord!
Lytter til, o alle Jordens Slægter!
Thi Messias kommer snart,
Og mod ham sig Intet mægter;
Han vor Jord regjere skal.
Lytter til, o alle Jordens Slægter!

Lav din Lampe da tilrette,
Og bered dig som en Brud,
At han ej dig skal udslette
Som ulydig mod hans Bud!

O giv Agt, o alle Jordens Skarer!
Lammets Bryllup nærmer sig,
Thi de Tegn sig aabenbarer,
Herren loved tydelig.
O giv Agt, o alle Jordens Skarer!

Guds Disciple er udsendte
For at byde Folk hans Fred.
Hvo, som nu sig vil omvende,
Loves evig Salighed.
O giv nøje Agt, I Folk og Stammer!
Lytter til vor Frelsers Røst!
Han sit Rige snart annammer
Og er Zions Haab og Trøst.
Og giv nøje Agt, I Folk og Stammer!

Snart vil han med Ild og Lue
Aabenbares mod Enhver,
Som kan Jesu Lære skue
Men ham dog ej lydig er.
O giv Agt, al Verdens Store, Vise!
Eders Visdom ej kan staa,
Naar vor Gud sin Kraft vil vise
Ved Umyndige og Smaa.
O giv Agt, al Verdens Store, Vise!

Jeg mit Vidnesbyrd nu giver:
Gud har Engle sendt til Jord;
Evangeliet nu bliver
Højt forkyndt med Fuldmagts Ord.
Giv da Agt, bryd Vantros Baand i Stykker!
Frihed, Frelse loves hver,
Som ej bli'er i Mørkets Skygger,
Men som Lyset kommer nær.
Giv da Agt, bryd Vantros Baand i Stykker!

J. J. M. Bohn.

Nr. 30.

Sejerfuld Zion paa Sandhedens Bane
Spreder velsignende Budskabet ud,
Blæser Basunen og planter sin Fane,
Kroner og smykker den himmelske Brud.
Mørkhedens Rige nu zitrer og bæver,
Thi Lysets Trone oprejses paa Jord.
Fraadende Fjender til Kampen sig hæver
Op mod Enhver, som paa Sandheden tror.

Zion, sit Rige, Gud Kraften nu giver,
Aldrig den mere borttages fra Jord.
Thi hvad, som Daniel saa og nu bliver
Opfyldt i Slægten, er Himmelens Ord.

Stenen den rask ruller frem over Jorden,
Voxer og bliver til Bjerget saa stort —
Bjerget er Riget, som frembragt er vorden,
Daaben er Indgangens hellige Port.

Da naar Guds Rige tilfulde er bygget,
Kongen skal komme i Herlighed ned,
Mulmet er veget og Zion betrygget,
Skjøndt det husvales med Tusindaars Fred.
Ja, til den Dag vi beredt skulle blive,
Alle, som tørste, til Kilden skal gaa,
Herren vil Sandhed paa Sandhed dem give,
Indtil i Manddommens Fylde de staa.

J. J. M. Bohn.

Nr. 31.

Sidste-Dags Værket Herren fremskynder,
Som skal i Evighed staa,
Stenen nu ruller stødende sønder,
Ligesom Daniel saa.
Verdens Nationer zitre som Løv,
Trods deres Vælde de vorde Støv.

Mange paa Midler idelig gruble,
Værket at kaste omkuld;

Dog vil de selv i Snarerne snuble,
Da kun af Svig de er fuld.
Glimrende Bobler er deres Kløgt,
Damp er kun Visdom af Verden søgt.

Lyset fra Zion straaler i Norden,
Sandhed fra Himlen udgik;
Kraftigt nu saltes Folket paa Jorden
Ved dem, som Fuldmagten fik;
Dejlig nu Morgenstjernen oprandt,
Jorden og Himlen det sammenbandt.

Herren i Zion samler saa mange,
Som vil med ham gaa i Pagt;
Den, som i Verdens Mørke var Fange,
Jesus befrier med Magt;
Herligt hans Navn skal agtes paa Jord,
Naar han som Konge i Zion bor.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 32.

Han kommer snart, o Brødre, lad os stride,
Han kommer snart, vor Konge og vor Gud,
Han kommer snart, o hvad kan Zion lide,
Han før' os sejrrig gjennem Trængslen ud.

Han kommer snart, der ruller over Jorden
Et Bulder og en Smerte i dens Barm;
Hør Skrig og Graad og Krigens vilde Torden,
Og Folk mod Folk de rejse sig i Harm.

Han kommer snart, hvor skal jeg hen af Glæde,
Den Smertens Mand, som hang paa Golgatha;
Jerusalem i salig Fryd vil græde,
Naar ud af Zion Herren kommer da.
Han kommer, hører Herrens Engle tysse,
Og Altrets Hellige ej raabe mer!
Og de Udvalgtes Støv i Gravens Dysse
Fornemmer Røsten snart vil lyde der.

Han kommer! Zion, gaa i Brudedragten,
Med Dans og Sange ud og Herren mød!
Han kommer! salig hver, som staar i Pagten,
Og Jesu Tjenere i Tro adlød;
Thi de vil komme ind i Bryllupshuset
Og skue Lammets Brud og Herlighed;
Naar Babels stolte Pragt er lagt i Gruset,
De nyde Evighedens Lys og Fred.

Han kommer! grib din Harpe, Zions Sanger!
Kom, Olding og du Barn paa Moders Skjød!

Kom Yngling, Mø og hver, som ensom ganger,
Og I, som Frelse fandt i Syndens Nød!
Stem op i Sang til Lammets Pris og Ære,
Stem i, saa Ekko Engles Jubel naar!
Thi han, som slagtet blev, skal nu regjere
Med sine Hellige i tusind Aar.

J. V. Poulsen.

Nr. 33.

Atter paa Jorden nu Sandhedslyset straaler,
Salighed flyder til os fra Himlen ned;
Præstedomsorden og Gaver Gud tilmaaler,
Den, som adlyder hans Bud i Hellighed.
Helvedes Kræfter sammen sig hefter,
Søgende Lyset at skjule for hver.

Intet dog mægter Vor Herres Værk at standse,
Djævelens Hære det skjælvende kan se;
Alt hvad de fægte, kun Værket de bekranse
Mere med Ære, og selv de høste Spe.
Saa Verdens Vise Troen forlise —
Sandhed er Klippen, de støde sig paa.

De, som kun Daarer af Verden blive kaldte,
Sandheden eje med Salighedens Brønd;

Dem Gud udkaarer at blive hans Udvalgte,
Paa Herrens Veje de haste bort fra Synd;
Mange dem hade, dog er de glade,
Haabende Glæde i tusinde Aar.

Hvad er da Trængsel mod Skatten vi vil vinde?
Intet at agte mod Zions Herlighed.
Den er vor Længsel, der Fred og Fryd vi finde,
Derhen vi tragte, ja, lad os blive ved
Uden at ænse Maal eller Grænse;
Lader os ile for Kronen at naa!

Snart vil han komme, den store Fredens Fyrste,
Med sine Skarer af Engle højt i Sky.
»Tiden er omme, og Gud vil Jorden høste!«
Budskabet farer hen over Land og By.
Jordskjælv vil skralde, Babylon falde —
Zion grundfæstet paa Klippen vil staa.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 34.

De lette Bud i Skib med Rør
Hen over Havet gaar
Med Zions Lov til fjerne Øer,
Og Folk det Budskab faar.

Det himmelsendte Budskab om
Guds Søn og Livets Stad,
Om Zions Frelse, Verdens Dom,
Det skiller Slægten ad.

Den lille Flok paa Livets Vej
Sig fryder ved det Bud —
Den store Hob modta'er det ej,
Men dyrker Verdens Gud.

Den lille Flok til Zion gaar,
Og vorder stærk i Magt —
Den store Hob i Babel staar
Og bliver ødelagt.

Derfor jeg heller hades vil
Blandt Zions Borgerhær,
Og regnes som et Skuespil
I min Udlændingsfærd.

Thi Bladet snart sig vender om,
Og Zion bli'er tilkjendt
Al Verden til en Ejendom,
Naar Mørkets Magt er endt.

J. J. M. Bohn.

Nr. 35.

Guds Rige lig et Sennepskorn
Blev saaet nys paa Jorden;
Strax Fjenden kom med Tidsel, Torn
Og Mørkets Præsteorden
At dræbe brat det Himmeltræ;
Men Himlens Fugle søgte Læ
Udi dets grønne Grene.

Og Ordet af Profeters Mund
Er Livets Sæd, som gives,
Og det i ædle Hjertes Grund,
Af Herrens Aand oplives.
Fra Sandheds Kilde faar det Saft
Og spirer frem ved Aandens Kraft,
Og mangefold det bærer.

Men blandet Løgn og Sandhedsord,
Som Paven har udsaaet,
Trindt vidt og bredt paa denne Jord
Nu Overhaand har faaet;
Det føder Mørke og Ufred
Og Vantro og Uvidenhed,
Og Torn og Tidsler giver.

Se, Zion vorder stor og stærk,
Og Vantros Taarn nedriver.
Og Herrens Værk, et Sejersværk,
Fuld Salighed os giver;
Og, som Chaldæer-Kongen saa,
Den Sten vil Billedstøtten naa
Og knuse brat dens Fødder.

Se stadig Stenen ruller fort
Henover Jordens Flade,
Og Mange rulle med den bort
I Troens Kraft saa glade;
Men Babels Skjøge vredes ved
Den Sten, som ruller vældig ned
Og knuser hendes Rige.

Nu høres Zions Sønners Kald:
Gaa ud fra Mørkets Rige,
Før Himlens Engle hendes Fald
Med Tordenrøst udsige!
Kom hid! paa Stenen kun giv Agt!
Kom, skyd den frem i Herrens Magt,
Til der er Fred paa Jorden!

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus Christ of Latter-day

Nr. 36.

Nu i Fryd
Glad udbryd
For vor Gud,
Jesu Brud!
Ja, med Sang,
Hjertets Klang,
Jubler i
Harmoni!

Ærer ham,
Det Guds Lam,
Som nu Fred
Sendte ned
Paa vor Jord
Med sit Ord,
Og en Pagt
Os nu har bragt!

Kor.

O, jubler, synger Brødre, højt i Sky
Til hans Pris, som bragte Pagten ny!
Glæde, Fred og Frelse, Salighed
Kom med Herrens Engle til os arme Faldne ned.

Livets Bud
Raabes ud:
Vender om
Da og kom
Hvo, som her
Har Begjær
At bestaa,
Frelse faa;

Nøglerne
Fra Himlene
Aabne kan
For hver Mand
Rigets Dør,
Som var før
Laaset fast
Ved Pavens Magt.

Kor.

Men nu Guds Engle raabe snart til Jord:
Babels Straf den kom saa vis og stor;
Hun, som drak Profeters ædle Blod,
Selv hun svømmer i og drikker af den røde Flod!

Jakobs Hus
Ej paa Grus,
Men paa Sten
Bygges ren
Klippefast,
Nu i Hast
Og saa glad
Til Guds Stad.

Mangen Trop
Gaar derop,
Bor i Fred,
Salighed;
De vil staa,
Høre paa
Fuld af Fryd
Basunens Lyd.

Kor.

O Zion, gaa imod din Brudgom ud,
Mød ham, du snehvide, kloge Brud!
Hosianna! Gud med Enoks Kor
Og med Paradiset kommer til os paa vor Jord!

J. J. M. Bohn.

Nr. 37.

Saa luk nu dine Øjne til,
O Barn! din Engel staar

Ved Vuggen her og vaage vil,
Mens du din Hvile faar.

Den Engel har din Fader sendt,
Og han er Himlens Drot;
Han har fra Evighed dig kjendt
Og vil dig kun alt Godt.

Før Verden var, han kaldte dig
Jo for sin kjære Søn;
Du udvalgt blev i Himmerig
Til den Enbaarnes Løn.

Den Søn til Døden lydig var,
Ja, indtil Korsets Død,
Og derved dig og mig han har
Forløst fra evig Nød.

Du tegnet er i Jesu Haand
Som den, han dyrt har kjøbt;
Han skjænker dig sin Helligaand,
Naar du i Vand er døbt.

Sov sødt, du lille Herrens Ven!
Din Moder ser herned;

En Gang du hvile skal igjen
I Guds og hendes Fred.

Til Graad du da ej vaagner mer
I Zions trygge Havn;
Din Faders Hus du atter ser
Og hører glad dit Navn.

P. V. Poulsen.

Nr. 38.

O bort, o bort til Bjergets Dal,
Det Land for Israels Fri,
Hvor Troen knuste Voldmænds Aag,
Som Zion sukked i.

Der dyrke vi i Fred og Fryd
Det Land, os Herren gav,
Velsigne Fjende, signe Ven,
Gjør det til Himlens Stav.

Der lære Børn at elske Gud,
Som hjælper os i Nød;
Der Moder elsker højt det Barn,
Gud gav i hendes Skjød.

Der mildnes Enkens Hjertesavn
Og Faderløses Graad,
Til Taaren klares op i Smil,
Og Kinden ej er vaad.

Den kyske Elskovsblomst har Værn
Fra Møens unge Aar,
Ej Smiger, Pral og Slangeord
Besmitte hendes Vaar.

Naar røden Mand i Krigerdragt
Gaar over Ørknens Sand,
Fortælles ham hans Fædres Daad
I Josefs Arveland.

Med Himlens Præstedømmes Kraft,
Velsignet rigt af Gud,
Vi bære til hvert Land og Folk
Det store Frelsens Bud.

Og kommer Hævnens vrede Stund
Med Hunger, Krig og Pest,
Gaa hjem, I Hellige, fly bort
Til Zion hist i Vest.

JOHN LYON.

Nr. 39.

Salems Konges Præstedømme
Gav til Jorden atter ned
Livets, Fredens rene Strømme;
Pagtens Engel kom med Fred.

Arons Præster skal frembære
Offer i Retfærdighed;
Mose Sønner til Guds Ære
Fyldes skal med Herlighed.

Guddomskraften aabenbarer
Sig for Mennesker i Kjød,
Der ej noget Offer sparer,
Tjener Gud i Liv og Død.

Herrens Røst nu kjærlig byder:
Samler Israels Skarer ind!
Hyrden kalder, Hjorden lyder,
Mer ej blegner Jacobs Kind.

Himle skulle da kundgjøre,
Fader, din Retfærdighed,
Og Enhver skal se og høre,
At du tilbød Verden Fred.

Men dit Zion dig vil prise
Udi Tid og Evighed,
Og i Tro og Gjerning vise
Offer i Retfærdighed.

Fader, du vil nok antage
Børneflokken i dit Hjem,
Og i Naade os ledsage,
Saa vi naa til Maalet frem.

J. J. M. Bohn.

Nr. 40.

Atter kraftigt saltes Jorden
Med det rene Sandshedsord;
Og med Præstedømmets Orden
Bygges Kirken nu i Nord
Paa Guds faste Klippegrund —
Ordet ved Profeters Mund.

Herrens Engel nu er kommen,
Som Johannes forud saa;
Røsten lyder højt før Dommen
Og vil over Jorden gaa;
Pagtens Børn forstaa den Røst,
Og de føle Zions Trøst.

Deres Lamper nu beredes
Morgen, Aften, Nat og Dag,
Brudedragten de iklædes
Zions Brudgom til Behag,
Saa de høre kan med Fryd
Røsten ved Basunens Lyd.

Ved hans Komme Jorden ryster,
Bjerge smelte for hans Blik,
Suk og Smerte Folket kryster,
Som ej ind i Pagten gik;
Da skal Uretfærdighed
Ej paa Jorden finde Sted.

Derfor maa man sig omvende,
Lyde Zions Himmelbud
Og i Ydmyghed bekjende,
At vi kom fra Mørket ud.
Kom saa hver, som har Begjær
At faa Frelse med Guds Hær.

J. J. M. Bohn.

Nr. 41.

Kjærlighedens ømme Røst
Lød fra Himlen til vor Trøst,

Den husvaler Hjertet ved
Stemmen fra Guds blide Fred,
Ja, vor Frelsers nye Pagt til Israel.

Ja, I Slægter hører paa
Herrens Budskab og forstaa,
At Guds Israel samles ud
Efter Gud Jehovas Bud
Og Messiæ Komme nærmer sig med Il.

Snart til Frihed Jorden naar,
Skjøn i Paradisets Vaar,
Den celestiale Ild
Alt da herligt rense vil;
Men den Daab ej taales af den Ondes Hær.

Da de Rene skal med Fryd
Høre Overenglens Lyd,
Og frimodige de staa,
Selv naar Bjerge smelte maa,
Møde de Guds Lam med Himlens hvide Flok.

Brødre, gaar kun rask fremad
Imod Lammets gyldne Stad.

Fjendens Magt og Trængsels Ild
Snart vi gjennemtrænge vil.
Sejrens Hosianna da vi synge skal.

J. M. Bohn.

Nr. 42.

Morgenen saa dejlig oprinder paany,
Lyset af Himlen frembryder;
Israel opbygger sin Fædreneby,
Zion som fordum sig pryder;
Blomstrende som Rosen nu Ørkenen fremstaar;
Tusinder Gjenløste med Sang til Zion gaar.
Tegnene vi skue, vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer!

Salighedens Dag for Guds Folk rinder op,
Sorgen forvandles til Glæder,
Templet højt sig hæver paa Bjergenes Top,
Folket i Renhed sig klæder;
Zion majestætisk vil staa som Klippen fast,
Babylon hukommes og styrtes om i Hast.
Tegnene vi skue, vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer!

Tusindaarets Morgen vi skue at gry,
Babylons Taage bortspredes,
Zion da skal glimre som Helliges By,
Ingen af Satan forledes.
Israel sin Konge velkommen byder da,
Englene istemme et stærkt Halleluja!
Babylon er falden, og Zion er fri,
Frelserens Komme vi skue!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 43.

O du Zion i Vest, hvor den himmelske Fest
Nu beredes for Fattig og Rig,
Hvor man tjene kan Gud og adlyde hans Bud,
O jeg længes at komme til dig!
O Zion, Guds Zion, fjernt hen i Vest!
Til dit Klippehjem fast snart jeg drager med Hast,
Thi min Længsel er henvendt til dig.

Skjønt de Vise paa Jord, som foragte Guds Ord,
Lade haant om det Budskab, du bær'.
Og de Stolte, de le, og de Onde med Spe
Dig omtale, dog os er du kjær.

O, Zion, Guds Zion, fjernt hen i Vest!
Skjøndt du nødtes at fly hen til »Kamrenes« Ly,
Dog med Glæde vi samle os der.

Hen til Bjergenes Skjød Gud at drage os bød
For at voxe fra Liden til Stor;
Og Profeten har sagt: snart skal Guld og al Pragt
Smykke Stedet, hvor Hellige bor,
O, Zion, Guds Zion, fjernt hen i Vest!
Der dit Tempel skal staa og rig Prydelse faa,
Og din Herlighed snart vorde stor.

CHAS. W. PENROSE.

Nr. 44.

O skjønne Lys fra Himlens Trone,
Som bragte Liv og Salighed
Til Jorderigets mørke Zone,
Du hilsed' Zion med Guds Fred,
Med Glædens Bud om Hvilens Aar
Og Evighedens gyldne Vaar.

O skønne Lys, som Hjertet giver
Et Pant paa Zions Borgerret,
Som Aanden løs fra Støvet river

Og gjør vor Frelsers Byrde let,
Du giver Visdom og Forstand
Og tænder Hjertet udi Brand.

O Livets Lys, som Ingen skue,
Der ej vil blive som de Smaa!
O Sandheds Sværd! o Aandens Bue!
Du mægtig skal til Sejer gaa;
Mod dig ej Satan kan bestaa,
Og intet Vaaben Lykke faa.

O Guddomslys, som skal forklare
Al Jorderig fra Pol til Pol,
Som kommer med den hvide Skare
Fra Himlens Gud og Lammets Stol;
Du herliggjører snart Enhver,
Der har dit Ord og Lyset kjær.

J. J. M. Bohn.

Nr. 45.

Nu kom der Bud fra Englekor
Og Præstedømmets Orden:
Der kommer snart en Konge stor,
Og Gud vil gjæste Jorden,
Og alle Ædle, fjern og nær,

Skal samles til en Jubelhær,
Den Drot at gaa i Møde.

Og de skal bygge ham en Stad
Og rejse ham en Trone,
Hvorpaa han sidde skal saa glad
Med Herredømmets Krone
Og dømme i Retfærdighed,
Samt give Jorderige Fred,
Og tusindaarig Glæde.

Og da den Konges høje Mænd,
De Guds Profeter rene,
Som Guder staa paa Jord igjen,
Og Engle maa dem tjene,
Og Adam Fyrstendømmet ta'er,
Som Patriark og Alles Fa'er,
Og han sin Slægt velsigner.

Og naar vi tænke paa den Dag,
Da Hjertet saligt brænder,
Vi kjende det er Jesu Sag,
Hvorpaa vi lægge Hænder,
Og han os Styrke give vil,

Og Aandens Kraft og Naade til,
At vi kan Sejer vinde.

J. J. M. Bohn

Nr. 46.

Saligt er det lille Folk,
Som i Zion bor,
Thi kun det alene
Erkjender, Gud er stor.

Kor.

Skjønt det Folk ej er stærkt —
Bor hist i en Vraa —
Gud har lovet, liden Flok skal Vælde faa.

Hellig er dets hele Færd,
Og dets Stræben der,
Himlens Drot at lyde —
Og holde sig ham nær.

Denne Verdens onde Børn
Dem ej elske kan;
Mørkets Hære gjerne
Dem lyse vil i Ban.

Liden Flok de derfor drev
Fra et yndigt Hjem;
Megen Sorg og Kummer
De grumt tilmaalte dem.

Men Jehovas Øje saa
Grant, hvad monne ske;
Han sit Folk befried'
Fra Fjendeskarerne.

Han dem førte ved sin Haand
Hen til Fjeldets Skjød;
Der han dem opholder,
Der truer ingen Nød.

Naar det Folk standhaftigt er,
Kommer der en Dag,
Herrens Hævn dem rammer,
Som stred mod Zions Sag.

Kor.

Zion skal da ej mer
Bo hist i en Vraa —
Gud har lovet, Zions Folk skal Vælde faa.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 47.

Nu Efraims Vægt're de stande paa Vagt
Og raabe i Midnattens Mørke,
Se! alt deres Stemme saa mange har bragt
Af Søvnen til Liv og til Styrke
At stride mod Tidens formørkede Aand —
Med Sværdet »Guds Ord« med en sejrende Haand.

Thi Tiden nu snart har udrundet sit Maal
Til Dragen og Mørkhedens Riger;
Nu Englen snart over dem gyder sin Skaal,
Og Løgnen for Sandheden viger.
Og Jorden skal renses med Aand og med Ild,
Og da er til Ende al Babylons Spil.

Men de, som i Tiden adløde Guds Ord,
Og daglig for Frelsen beredtes —
Ved Troen og Daaben, ved Aanden, Guds Bord,
Ved Salvelse, Tvætning og ledtes
Til Seglet af Livenes evige Pagt —
De Jorden skal arve i Skjønhed og Magt.

O, Brødre og Søstre, vor Vished er skjøn;
Hvem vil Arveretten bortkaste?

Forlade sin Fader og Hyrden, Guds Søn,
Og længer i Babylon raste?
Nej, Elskede, nej! frem mod Kronerne gaa,
Da Jesus os snart selv vil sætte dem paa.

J. J. M. Bohn.

Nr. 48.

Nu Zion skal sejre! saa Budskabet lød
Skjøndt Mørkhedens Hær sig modsætter.
Og Babylons Vise de Hjernerne brod
At standse, hvad Herren opretter;
Ja, Dragen og Babylon ruste nu sig
Og føre mod Jesum en blodig Krig.

Men Striden og Larmen i Ondskabens Kamp
Guds trofaste Børn ej bortskræmmer,
Thi Mørkhedens Modstand den ikkun er Damp,
Og mere den Værket forfremmer.
Og hvo kan afvende Guds udrakte Haand,
Og udslukke Himmelens brændende Aand?

Saa frem, kjære Brødre, forsager kun ej,
Men Hjertet for Herren berede,
Og følger saa Aanden paa Saligheds Vej
Kun fremad til Frelse og Glæde;

Ja, vaager og beder som Stridsmænd paa Vagt,
Og søger det Gode af al eders Magt!

J. J. M. Bohn.

Nr. 49.

Se, Israels Hyrder samle Jesu Faar
Nu til een Hjord af Jorderigs Nationer,
Og naar de kaldes, de med Glæde gaar,
Dog Verdens Skrig om dem bestandig toner.

I Zions ene sikre Faaresti,
I Herrens Rige de til Frihed sættes,
Saa fjernt fra Fjendens Larm og Tyranni
For at beredes, døbes, salves, tvættes.

At de maa være hvide paa den Tid,
Naar Overhyrden med sin Stav vil komme
Og frede om den Hjord, han førte did,
Og skille Onde fra de ædle Fromme.

Derfor bereder eder, Jesu Faar
Æd af Guds Mad, saa Sjælen vederkvæges,
Lyd Herrens Bud, da frigjort Zion staar,
Og saligt Trængslens dybe Vunde læges.

J. J. M. Bohn.

Nr. 50.

Tidens Fyldes Husholdning oprettes
Nu paa Jord med Himmelens Fuldmagt.
Orden i Guds Rige gjenindsættes,
Alt opfyldes, som er os forjættet,
Og forkyndes nu — en evig Pagt.

Jesu Faar den gode Hyrde følge
Gjennem Trængsel, Fare, Ild og Sværd,
Ej de Lyset under Skjeppen dølge;
Tarsis Skibe pløje Havets Bølge
Og forene dem med Zions Hær.

Mørkets Aander se derpaa med Harme;
Babylon sig ruster fjernt og nær,
Folk med Morderaand i Blinde larme —
Øve Vold og Uret paa de arme,
Blide Smaa, som Jesu Navn har kjær.

Ej de kunne Herrens Værk forhindre;
Gud har gjort med Sine evig Pagt,
Aandens Luer over Zion tindre,
Her er Herrens Gjerning, og ej mindre;
Babel er som Straa for Ildens Magt.

Medens Krig og Pest og Hungersnøden,
Jordskjælv, Ildebrand og Vandets Magt
Rundt om Kloden søger Rov for Døden,
Da alt nyder Zion Førstegrøden
Af tilkomne Verdners Himmel-Pragt.

Og naar Budet: »Babylon er falden!«
Raabes ud med Overenglens Røst,
Ventende Guds Børn i Tempelhallen
Staa for ham, som, krybbelagt i Stalden,
Nu er Zions Haab og Lys og Trøst.

J. J. M. Bohn.

Nr. 51.

Den Mand fra Zion agtes ej paa Jord,
Fordi ej Verdens Mørke ham begraver;
Fordi han ejer Livets sande Ord,
Og i hans Samfund findes Aandens Gaver.

Fordi han Myndigheden har af Gud,
Og Aandens Kraft, hvormed han løser, binder;
Fordi han lærer Folket Herrens Bud,
Og Barnets Sind til Fædres Hjerter vender.

Fordi han siger: Herren talet har
Af Himlen nu i disse sidste Dage,

Og Engle, som vor Faders Budskab bar,
Gud sendte ned til Jordens faldne Svage.

Nu Jesu Kristi Kirke bygget staar
Med Embedsmænd, som Herren har befalet;
Den Angrende i Daabens Vande faar
Sin Synd udslettet, og gaar hjem husvalet.

Saa bort fra Babel gaa I alle ud
At samles med Guds Folk i Zions Dale,
Og bygge Stæder, Templer op for Gud,
Som kommer snart fra Himlens Kongesale.

Men for hans Glans slet ingen stande kan,
Som nu ej vil for Herrens Dag beredes,
Og derfor er det, at den Zions Mand
Af Mørkets Hob forfølges og fortrædes.

J. J. M. Bohn.

Nr. 52.

Besku en broget Folkevrimmel,
Som sværmer rundt paa denne Jord,
Som haaner baade Gud og Himmel,
Og spotter Livets Vej og Ord.

Selv de sig gode Kristne kalde,
Skjøndt de foragte Jesu Blod,
Og Mørkets Lære de bifalde
Og tage Løgn for Sandhed god.

Se, Mørkets Dække skjuler Jorden,
Og Mulmet bor i Mennesket;
Derfor har Gud ved Engles Orden
Gjengivet Himlens Lov og Ret.
Men Verdens store Præsteskare
Foragter Livets Lys, der kom;
Den raaber Fred og ingen Fare,
Og selv bereder sig sin Dom.

Thi Zebaoth, den største Konge,
Har talet Ordet med sin Mund,
Og tie skal hver Vismands Tunge —
Ja lammes i den samme Stund,
Som de mod Herrens Værk vil stride;
Og over Zions Hjørnesten
De styrte skal med Skam og Kvide,
Mens Bruden klædes hvid og ren.

Men Jesu Smaa, der nu maa lide
For Sandheds Skyld af Mørkets Hær,

Befries skal fra Sorg og Kvide,
Mens Intet er af Babel mer;
Og de skal arve hele Jorden
Og Lammets Lys og Sejerskrans,
Naar Gud er Alt i Alle vorden,
Og Jorden straaler i sin Glans.

J. J. M. Bohn.

Nr. 53.

Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kjær?
Naar skal jeg dit Ansigt se?
Naar skal jeg byde dig velkommen her
Ved din Aabenbarelse?
Naar jeg min Gjerning har fuldendt paa Jord,
Og til Maalet kommer frem —
Vil da min Frelser med venlige Ord
Mig annamme i Fredens Hjem?

Naar skal jeg møde dig Frelser og Ven?
Naar skal jeg dit Ansigt se?
Naar skal du bydes velkommen igjen
Her paa Jord blandt Hellige?

Naar skal jeg møde dig, Herre, Guds Søn,
Se dig i din Herlighed?

Naar skal jeg hen og modtage min Løn —
Kronen skjøn, du har beredt?
Naar skal du komme som Konge med Magt
Til dit Folk paa Jorden ned?
Naar skal du skues i fyrstelig Pragt,
Naar du bringer os evig Fred?

Naar skal jeg se dig, min Frelser og Ven?
Naar hos dig for evig bo?
Naar til min evige Hvile gaa hen
Der, hvor Alt er salig Ro?
Naar han skal sige: »O velkommen vær«,
Naar min Prøvetid er endt,
Da skal jeg skue min Frelser saa kjær,
Om jeg værdig af ham er kjendt.

Da skal jeg møde dig, Frelser og Ven!
Da skal jeg dit Ansigt se!
Da skal du bydes velkommen igjen
Her paa Jord blandt Hellige!

EDWIN F. PARRY.

Nr. 54.

Fra Lysenes Egn er Moroni nu kommen
Med Guds Riges Nøgler igjen førend Dommen;

Med Fylden af Frelserens hellige Ord
Og Pagten, at hjemsamle Israel paa Jord.

Kor.

O Israel, o Israel, bered dig for Gud,
Naar du faar at høre Oprejsningens Bud!

Den himmelske Skat, ja en Bog ud af Muldet
Om Israels Bedrifter, indgravet i Guldet,
Og Fuldmagt fra Himlen til Jorden nedkom,
Er Tegn nu paa Timen forinden Guds Dom.

O mærker, I Øer! I Nationer, giv Øre!
Thi store Ting vi nu for eder fremføre:
Nu Zion skal blomstre for Kongen, Guds Søn,
Og samle de Gode til Sabbaten skjøn.

I Lærde og Præster, som Sandheden haane,
Hvor vil I faa Medynk og Skjulested laane,
Naar Kongen, Messias, han kommer til Jord?
Hvi hidse I Pøblen mod Frelserens Hjord?

Thi Esaiæ Spaadom er opfyldt om Bogen,
Hel dunkel for hin Filosof, Theologen;
Men Josef, den fattige Arbejders Søn,
Den tolked ved Urim og Aanden saa skjøn.

J. J. M. Bohn.

Nr. 55.

Før Jorden frem af Kaos sprang,
Og Morgenstjærner sammen sang,
Jehova saa fra først til sidst,
Hvad ske paa Jorden vilde vist.

Han Adams Fald da kjendte grant,
Som Jesus tro tilbagevandt
Med Sejer over Dødens Magt,
Og klædt i Uskylds hvide Dragt.

Han Vejen evig fast har lagt
Til Engles, Guders Rang og Magt;
Lov for hver Sjæl til Salighed
I Himlens Raad blev skrevet ned.

Han saa i Tiden det, som sker,
Hver Konge, Præst, Profet og Seer
I Israels og Josefs Land —
Alt udbredt var for Guds Forstand.

Han saa til Tidens Fyldes Stund
Løgn strømme ud fra Dragens Mund,
Han saa Profeten Josef Smith,
Som for Guds Sag har Døden lidt.

Han saa ham hen til Skoven gaa
Og saa ham bede Gud og faa;
Han saa, at Englen til ham kom
Og lærte ham om Verdens Dom.

Den gav ham Aabenbarings Aand
Og Magt at bryde Mørkets Baand;
Den gav ham Lehis Sønners Bog
Med Nøglen til dens tabte Sprog.

Han saa, at Josef Fuldmagt fik,
Og Tusinder i Daaben gik;
Han saa dem samles Aar for Aar
Til Zion, hvor Guds Tempel staar.

Vel spotter Verden Josefs Navn,
Men Budskab gaar fra Havn til Havn,
At Jesu Røst til Slægten lød,
Og derfor Josef Smith er død.

Med Hyrum har han nu et Sted
Hos Abraham i Herlighed;
Snart frem af Graven vil han gaa
Og midt i Zion elsket staa.

J. J. M. Bohn.

Nr. 56.

Blandt Guds Folks mange sorgfulde Minder
Carthage Fængsel staar fremmest som et;
Der en Blodplet paa Gulvet man finder —
Martyrblod af en Herrens Profet.
Der tre ædle Guds Mænd maatte bløde
Som et Offer for Niddingers Nag;
Uden Dom, uden Skyld eller Brøde,
Men som Kæmper for Sandhedens Sag.

Som et Vidne om grufulde Dage
Denne Bygning fremdeles vil staa;
Men som Stat Illinois maa beklage,
At hin Skamplet vil aldrig forgaa.
Thi naar kommende Slægter skal høre
Om Profetens Mission og hans Død,
Vil til Stedet det Pilgrimme føre,
Hvor Martyrernes Blod man udgød.

Da med Ærefrygt vil man betræde
Dette Sted med hin blodige Plet,
Som var Josef og Hyrum tilstede —
Disse Talsmænd for Sandhed og Ret.
Nu i Paradis Hvile de nyde

Men vi en Gang skal se dem igjen
Med John Taylor, hvis Blod maatte flyde
Som Martyrernes trofaste Ven.

Ja, naar Jesus antager sit Rige,
Som paa Jorden for ham er beredt,
Da vil Josefs Navnkundighed stige
Som den sidste Tids store Profet.
Man som saadan ham Hyldest vil yde,
Man vil mindes hin grufulde Dag,
Da i Carthage hans Blod maatte flyde
Som et Offer for Sandhedens Sag.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 57.

Lover Gud med Jubelsang,
Og lad Harpen give Klang
For Immanuel, vor Drot,
Som os skjænker evigt Godt!
Nu i denne sidste Tid
Alt var Mørke, Had og Splid;
Da lod han et Lys oprinde
For sit Folk igjen at vinde,
Og som Tilflugt gav han dem
Zion og Jerusalem.

Udbasun, I Tjenere,
Hvad som skal paa Jorden ske!
Syng med Fryd og Lovsangs Røst:
Herren har sit Folk forløst!
Snart forsvinder Mørkets Magt,
Ild fortærer Verdens Pragt,
Medens Zion herligt trives,
Og af Aanden det oplives,
Saa Guds Børn i Englekor
Raabe kan: Vor Gud er stor!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 58.

»Nu Zion beredes«, — saa Budskabet lød
I Norden til Israels Trøst;
Og Vantroens Lænker med Jubel vi brød,
Og fulgte den frelsende Røst.

Ja Mange med Glæde i Hjertet gaa frem
At tjene vor Frelser og Gud,
Han giver nu Frelse og Livet til dem,
Som ydmygt adlyde hans Bud.

Lad Mørket kun staa os med Harme imod;
Guds Værk iler vældigen fort,

Og samler til Zion et Folk, som bestod
Sin Prøve, da Mørket var stort.

O salige Timer, naar Striden er endt,
Og Jorden velsignes paany!
Naar Skaberen er af al Skabningen kjendt,
Stor Jubel vil stige mod Sky.

Saa priser Jehova, den herlige Drot,
For Zion og Lysenes Skat,
Og vidner for Folket i Hytte og Slot,
O Israel, nu endes din Nat!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 59.

Opløft dit Hoved, Jesu Brud,
Og se, hvor Træet skyder ud,
Og Himmelsaften klar og ren
Udbreder sig i hver en Gren.
Nu nærmer sig en Sommer skjøn,
I hvilken Husets egen Søn
Vil gjæste dig, derfor bered
Nu Lampen vel, ja vaag og bed,
At du maa høre Lammets Røst,

Som slagtet blev til Zions Trøst!
Der kommer nu for Jesu Faar
Et Sabbats Hvileaar.

Nu kalder Hyrden sine Faar —
Alene de hans Røst forstaar;
Han vil nu gjøre sine fri,
Som høre til den sande Sti,
De samles af den hele Jord
Til Hyrden for den ene Hjord;
I Zion han dem giver Fred,
Velsignelse og Salighed,
Et Land, hvor Frugten sød og skjøn
Er Jakobs Børn en himmelsk Løn.
Der kommer nu for Jesu Faar
Et Sabbats Hvileaar.

Vi vandre da med Glæde frem,
Thi snart vi se et saligt Hjem,
Hvor man af ingen Trængsel veed;
Til Lammets Bryllup da bered!
Saa priser ham, som lod os se,
Hvad der vil snart paa Jorden ske,
At hver, som vil, beredes maa
En Plads ved Herrens Bord at faa;

Ja, salig den, som kaldet blev,
Og Lammet i sin Bog nedskrev!
Der kommer nu for Jesu Faar
Et Sabbats Hvileaar.

Nu, hver en Sjæl, som tørster, kom!
Se Kilden, den er ikke tom,
Men naar du føler Aandens Drift,
Giv Agt, gjør ej dit Hjerte stift!
Thi snart vil Dagen være endt,
Og Naadesolen fra dig vendt.
Naar Herrens Folk er vandret hjem
Til Zion og Jerusalem,
Der komme vil en Dag saa hed
For Vantro og Ulydighed,
Men da for Jesu sande Faar
Et Sabbats Hvileaar.

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 60.

Vi glædes og frydes i Sang med hverandre,
Ej mere paa Jorden som Fremmede bo;
Guds Tjen're med Budskab i Verden omvandre,
Forkynde os tusind Aars Hvile og Ro.

Kor.

Naar Alt, som var lovet Guds Børn, skal dem gives,
Og Ondskab og Ufred ej nærme sig dem,
Da Jorden som fordum Guds Eden skal trives,
Og Jesus vil sige til Israel: Kom hjem!

Vi elske hverandre, og Pagten vi ære,
Afstaa fra alt Ondt og i Enighed bo;
Og naar vore Fjender i Rædsel maa være,
Vi jublende skue et tusind Aars Ro.

Ja trygt vi til Lammet, Guds Søn, os hengive,
Han fører os gjennem al Trængsel og Ve,
Vort Navn han i Livets Aarbøger vil skrive
Og raabe det ud, naar vi en Gang ham se.

Wm. W. Phelps.

Nr. 61.

Gud Jehova, vi forsamles her,
Skjænk din Helligaand til hver især!
Giv os alle Styrke
At stride, som vi bør,
At vi dit Navn kan dyrke,
Som vi ej kjendte før!

Ydmygt bede vi dig, Naadens Gud,
Giv os Kraft at lyde dine Bud!
Lad dit Faderøje
Med Mildhed skue ned
Til dine Børn, som bøje
Sig for din Herlighed!

Sammenføj os udi Pagtens Baand,
Udræk over os din stærke Haand!
Lad os nu fornemme,
Du hører med Behag
Vor Bøn med barnlig Stemme
Paa denne Sabbatsdag!

PETER THOMASSEN.

Nr. 62.

En stakkels sorgbetynget Mand
Mig ofte mødte paa min Vej,
Og naar han ydmyg bad om Hjælp,
Jeg aldrig kunde svare: Nej;
Hans Navn jeg aldrig spurgte om,
Ej heller fra hvad Land han kom;
Men Kjærligheden i hans Blik
Mig fængsled til ham, hvor han gik.

En Gang han træt og hungrig kom,
Mens jeg mit simple Maaltid nød.
Og skjøndt han ytred' ej et Ord,
Jeg saa hans Nød, og gav ham Brød.
Han brød — og med et kjærligt Blik
Han gav — og Englebrød jeg fik;
Thi medens jeg med graadig Hu
Det spiste, var det Manna nu.

Jeg næst ham ved en Kilde saa,
Hvor da han træt og mødig laa;
Han var saa tørstig og saa mat,
At han ej kunde Vandet naa;
Jeg skyndte mig, og hjalp ham op,
Og lod ham drikke af min Kop;
Men derpaa fyldt han gav mig den,
Og aldrig tørsted' jeg igjen.

En mørk og stormfuld Vinternat
Hans Raab om Hjælp sig trængte frem;
Jeg skyndte mig og fik ham fat,
Og glad ham førte til mit Hjem.
Jeg varmede min kjære Gjæst,
Og havde selv en Glædesfest;

Thi medens paa min Seng han laa,
Jeg selv i Drømme Himlen saa.

Elendig, plaget og forhadt
Paa Vejen jeg ham nøgen fandt;
Han henlaa saaret og forladt,
Og derfor jeg hans Saar forbandt;
Jeg Olie i hans Vunder gød,
Og Glæde i mit Hjerte flød,
Thi ved hans Ord min Sorg forsvandt,
Og for min Sjæl nyt Liv oprandt.

I Fængsel og til Døden dømt
Med Sorg jeg dernæst fandt min Ven;
Med Frygt hans Haand jeg trykked' ømt,
Og Aanden Styrke fik igjen.
Men for endnu at prøve mig
Han bad mig om, at dø for sig;
Da, skjøndt mit Kjød var svagt som før,
Min Aand ham svared': Ja, jeg dør.

Derpaa den Fremmede forsvandt,
Og Jesus venlig for mig stod.
Jeg Tegnet i hans Hænder fandt,
Og ydmyg sank jeg for hans Fod.

Hans blide Stemme til mig lød:
Du var mig tro i Liv og Død;
Hvad du har gjort, er gjort mod mig,
Og derfor jeg velsigner dig.

MONT GOMERY.

Nr. 63.

Kom! alle I Guds Mænd,
Som har annammet Magten,
Gaa iblandt Folket hen
Og før dem ind i Pagten!
Det sidste Dagværk er begyndt,
Os Evangeliet forkyndt,
Som fører hjem til Zion i Fryd og Fred.

Kom, I adspredte Faar,
Og lytter til vor Hyrde!
Med Vunderne han staar,
Han bar den hele Byrde;
Thi hvad Profeter før har sagt,
I snarlig nu vil se fuldbragt,
Og komme hjem til Zion i Fryd og Fred.

Vend om og bliver døbt
Og faa al Synd aftvættet!

Guds Søn har eder kjøbt,
Faar eders Skyld udslettet!
Og kaster eders Sorg paa ham,
Som er vor Frelser og Guds Lam,
Og fører os til Zion i Fryd og Fred!

Naar Prøven er forbi,
Og Trængslerne er endte,
Vi fra al Trældom fri
Opstandelsen kan vente;
Da Jesu Ansigt vi skal se
Og altid være samlede
Et Tusind Aar i Zion i Fryd og Fred.

T. DAVENPORT.

Nr. 64.

Nu Rakel hun standser sin Klage,
Og Taarerne rinde ej mer!
Thi Sønnerne faar hun tilbage,
Og nu efter Graaden hun ler.

Kor.

Og Sandhedens Stjerne dem leder,
Og Hyrden, Messias, dem freder.

Ja, Efraims Straf er tilende,
Og Fængslet er aabnet paany,
Til Fædre sig Børnene vende,
De skue Forløsningens Gry.

Fordærvende Bær de ej æde,
Som vandre til Jakobs Guds Hus,
Men Himmelens Kræfter dem glæde,
Mens Babylon synker i Grus.

Se, Faderen herligt udfører
Sit Folk i den Enbaarnes Navn,
Og Rakel med Graaden ophører.
Thi stillet er nu hendes Savn.

Nr. 65.

Stem, Zion, i Sang!
Op Harpe med Strenge, lad høre din Klang!
Stem i med de Helliges jublende Kor,
Thi Budskab der kom til vor faldne Jord!
Lad Sangen udtone og udfolde sig!
Da glæder jeg mig.

O glædelig' Dag,
Da Lyset kom under mit fattige Tag;

Uro og Forvirring kun fyldte mit Sind,
Men Lyset var stærkt, og det trængte sig ind,
Saa Mørkhedens Skæl fra mit Øje faldt ned.
Nu finder jeg Fred.

Mit Hjerte er let —
Før gik jeg i Verden bedrøvet og træt.
Stor Salighed er vederfaret min Sjæl,
Thi Jesus min Frelser skal være min Del;
Ej Nøden, ej Døden, ej Yndest, ej Had
Skal skille os ad.

MARIE LUNDGREN.

Nr. 66.

O Herre, jeg med ydmygt Sind
I Aanden kommer til dig ind;
Ransag mit Hjerte, om du tror
Mig værdig til dit Nadverbord;

Thi bør jeg først se nøje til,
At intet Ondt jeg nære vil;
Men ren for Herrens Aasyn staa,
At jeg hans Naade vinde maa.

O lad mig altid mindes dig,
Som Vej til Livet lærte mig;

Du lindred Alles Sorg og Nød
Og bragte Liv, hvor kun var Død.

Hvor mørk og øde, kold og tom
Var ikke Verden, før du kom
Og tændte Lys i mørke Nat,
Da skjult var Eviglivets Skat!

Jeg mindes skal din Kjærlighed,
At du for os i Døden led —
Du, Alles Herre, Alles Ven,
Som bragte os til Gud igjen.

FREDERIK CHRISTENSEN.

Nr. 67.

Til Grønlands hvide Fjælde,
Til Indiens Koralstrand,
Til hvor Herolder melde,
Der rinder gyldent Sand;
Til Unge, Fædre, Mødre,
I Ørk og Palmeland
Frembære Zions Brødre
Det Bud, som frelse kan.

Til dem, som dyrke Ilden
Og Himlens Stjernehær,

I Mørkets Taage hilden
En Gud af Sten og Ler,
Til dem, sig Kristne kalde,
Men selv ej kjende Gud —
En Røst udgaar til Alle:
Annammer Himlens Bud!

Thi Tiden snart er omme,
Da Gud, vor Skaber staar,
Paa Jorden blandt de Fromme,
Ja midt blandt sine Faar;
De ænsed' ingen Trængsel,
Ej Løgn og Præstelist,
Ej Slag, ej Død, ej Fængsel,
Men stod paa Klippen fast.

Og Landet dem skal gives,
Det maales til dem ud,
Og deres Sæd skal trives
Og vandre glad med Gud;
Thi Alt, hvad Verden poder,
Med Rod oprykkes helt,
Saa alle Livets Goder
Bli'er Troens Børn tildelt.

HEBER.

Nr. 68.

Kom, Israels Ældster! forenede vi
Bør lede de Faldne fra Mørkhedens Sti,
At Frelse og Salighed de maa opnaa
Og fyldte med Glæde til Zion hjemgaa.
Til Babylon, til Babylon vi sige Farvel,
I Efraims Land vi vil fryde vor Sjæl.

Vel Høsten er stor og Arbejderne faa,
Men er vi forenet, da vil vi formaa
Til Israels Stæder paa Jorden gaa ud,
Og samle Guds Hvede fra Verdens Ukrud.

Saa kalder paa Store, og kalder paa Smaa,
At omvende sig og i Daaben nedgaa!
Ja kalder paa Hedning og Jøde dernæst,
Indbyd dem fra Jesum at blive hans Gjæst!

Saa gaa til de Vise, forkynd dem Guds Ord,
Og sig dem, al Spaadom bli'er opfyldt paa Jord!
Og sig, at den Gud, som i Himlen har Hjem,
Velsigner Enhver, som hans Værk ruller frem!

Men sig til de Svage og Ringe paa Jord,
Vær glad og vær flittig, paa Herren kun tror!

Thi snart skal vi skue de tusinde Aar,
Med Jesus som Konge, naar Riget han faar.

CYRUS H. WHEELOCK.

Nr. 69.

Langt borte fra den Taagesky,
Fra Babylon den gamle By,
Opbygges Zions Stad den ny,
Fortrængtes Værn og stille Ly.
Dens Maalesnor uddrages nu
Og volder Babels Fald og Gru,
Thi Naglen staar med Sandhedskraft
I Aabenbaringsklippen fast.

Og Mørkets Fyrste skjælver ved
Forjættelsernes Herlighed,
Som med en evig hellig Pagt
Til Zions Borgerret er lagt.
Og hadefuld han ruster sig
Med Verdens Vise nu til Krig;
Men Lysets Banner vajer dog
I stor Triumf og Sejerstog.

Og se, dets Valgsprog er de Ord,
Som dybt i Alles Hjerter bor:

Gud er for os og vi med ham.
Vort Haab og Trøst er det Guds Lam!
Hvo, som mod Zion stride vil
Med Mørkheds Magt og Træskheds Spil,
Vid, de forgjæves kæmpe mod
Ham, som sig aldrig skræmme lod!

Udi os selv vi ere smaa,
Men udi Gud vi Alt formaa,
Og i hans Kraft vi frit gaa ud
Med Tidens Fyldes sidste Bud.
Lyt til vor Røst, den lyder saa:
O kommer hid og Frelse faa,
Fra Jordens Ender, kom til Gud,
Thi Jesus vælger sig en Brud!

Gaar ud af Verdens Mulm og Mørk!
Dets Rige vorder som en Ørk,
Dets Synder op til Himlen naa,
Og Straf vil over Jorden gaa.
Ved Sværd og Ild den dømmes snart,
Og Babel vil ej vorde spart;
Og de, som udi Landet bo,
Skal søge og ej finde Ro.

J. J. M. Bohn.

Nr. 70.

Der er et Land, som fryder sødt mit Hjerte,
Som Tusindaarets Morgengry alt ser,
Snart ingen Sorg og ingen Kval og Smerte
Forbitre Livets Øjeblikke der.
Derhen, derhen, o lad os derhen ile!
Der er vort Hjem, der finder Sjælen Fred;
Kom, Venner, kom til Herrens Sabbatshvile;
Der mødes vi i Fryd og Salighed.

Den snævre Port, som fører til den Bolig,
Igjennem den vi skjænket er et Hjem
Og Hvilen sød for hver en Sjæl, som trolig
Med ydmygt Sind frimodig vandrer frem.
Derfor paa den vi vandre trygt mod Maalet,
I Herrens Kraft vi skal det herligt naa;
Vi skræmmes ej ved Løgnen eller Skraalet,
Men gjennem Trængsler hjem til Zion gaa.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 71.

Hvad er det for et dejligt Sted,
Hvorom Profeterne forkynder,

Og gamle David yndigt synger,
At det fik Karmels Herlighed!
Der skulde intet Urent være,
Men Alting blive Gud til Ære;
Der skulde Mark og Bjerg og Dal
Beredet staa som Bryllupssal,
Og de Gjenløstes Frydesang
Skal runge smukt til Harpeklang.

Da Zions Strid den er fuldbragt,
Naar Herren atter Jord betræder,
Og han sig ved sin Gjerning glæder,
Og Zion staar i Brudedragt;
Naar over Kjød han herligt gyder
Sin Aand, og Skabningen sig fryder,
Da Løve, Lam samt Ulv og Kid
Skal bo i Fred til evig Tid,
Og Mennesket — Guds Billed lig —
Ej heller mer vil føre Krig.

O hellig' Stund, o glade Dag!
Vi hilse dig, thi snart du kommer
Og bringer tusindaarig Sommer
Til dem, som stred for Frelsens Sag.

Vi prise dig, o store Konge!
Vor Lovsang vi for dig vii sjunge,
Ja, raabe højt Halleluja!
For dig, o store Jehova!
O lad os sejre med Guds Søn,
At vi med ham kan faa vor Lon!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 72.

Lad Zion i sin Pragt opgaa
Og Lyset sende ud,
Thi hendes Konge snart vil staa
At vælge sig en Brud.
Af Jord og Himmel Rigdom nok
Vi med ham arve skal,
Og møde ham og Enoks Flok
I Luftens høje Hal.

I, Guds Herolder, blæs saa til,
O, blæs Basunen saa,
At høres af hvert Folk den vil,
Dens Lyd hvert Øre naa!
Thi Jesus snart vil komme ned
Med Engles store Hær

Og lønne dem, som for ham stred,
Og juble skal Enhver.

Den skjønne Tid begynder da,
De Gamle forudsaa,
Gud hersker, og Halleluja!
Guds Lam skal Æren faa.
Et Tusind Aar, o skjønne Stund!
O Herre, mig bered
At bo hos dig paa Zions Grund
I evigvarig Fred!

Fra Engelsk.

Nr. 73.

Nu Hermons Dug paa Zions Bjerge falder,
Og der vedblive skal Velsignelsen,
Hvor Pagtens Bøn til Livet Herren kalder,
Han der blandt Hellige vil ses igjen.
Hans Præster sig i Renheds Kjortel klæde
Og gaa i Herrens Helligdomme ind,
Og for Guds Alter frem med Offer træde
Med Ærefrygt for ham i Sjæl og Sind.

Det er saa godt, naar Brødre bo tilsammen,
Saa siger Sangeren, da har de Fred,

Ja Ære, Magt og Rigdom, Fryd og Gammen,
Naar de vil vandre udi Lydighed;
Og da skal Davids Horn iblandt dem trives
Til Fjendens Undergang og Spot og Harm,
Men Tusindaarets Krone dem skal gives,
Og Herredømmets Kraft i deres Arm.

Skjøndt stolte disse Ord for Verden lyde,
Saa ere de dog Zions Sønners Pagt;
De Intet lægge til, ej heller bryde
Af Sandhedslyset, Gud til dem har bragt,
Derfor, o Menneske, du dig omvende,
Og tro og døbes udi Jesu Navn,
Da skal du ogsaa det for Sandhed kjende
Og lande trygt i Fredens stille Havn.

J. J. M. Bohn.

Nr. 74.

Se Ørken og de tørre Steder grønnes,
Den øde Mark lig Paradiset bli'er;
Den vist skal blomstre smukt og helt forskjønnes,
Libanon al sin Herlighed den gi'r;
Og Karmels Prydelse og Sarons Ynde
Skal føres til Guds skjønne Tempelstad,

Guds Tjenere hans Gjernings højt forkynde,
Den Svage styrkes skal og gjøres glad.

Og til Mistrøstige af Hjertet siger:
Frimodig vær, thi snart for Zions Sag
Vor Gud med Engle ned til Jorden stiger!
Det bliver da en stor Betalingsdag;
Og Zions Fjender vil som Avner spredes,
Og Satans Kræfter vejres hen som Damp,
Da Uretfærdighed i Støvet trædes,
Og standses skal al Lovløshed og Kamp.

Men Gud fra Babel Zion trygt vil føre,
Den Blindes Blik skal skue ham, som var;
Den Døves Øren tydeligt skal høre,
Som Skovens Hjort den Halte være snar,
Den Stummes Tunge tale skal og sjunge,
Og Kildevæld i Ørknen aabne sig,
Og Lovsang paa de golde Steder runge,
Det Øde grønnes skal med Frugter rig.

En banet Vej Gud Herren os skal give,
Og den skal kaldes Helligdommens Sti,
Ej Plads for Urent skal paa Vejen blive,
Men Jordens Frelste der skal vandre fri;

Den være skal en sikker Vej for »Daarer« —
Ja, »Kristi Daarer« der frimodig gaa;
Thi hvo, som Jesu Kors sig nu udkaarer,
Ad snevre Vej skal Livets Krone naa.

Se, Guds forløste Børn til Zion komme
Med Jubelsang og stille, salig Fryd;
Der udi Dans med Harpespil og Tromme
De prise Herren med Lovsanges Lyd.
Til Børneret Guds Patriark velsigner
Med Faderhaand det glade Israel,
Han Arven mellem Josefs Slægter ligner,
O lover Herren, som gjør Alting vel!

J. J. M. Bohn.

Nr. 75.

Om Guds Stad man taler herligt,
Zion, Herrens Øjemed!
Han, som taler evig kjærligt,
Valgte den til Opholdssted;
Bygget vel paa Enoks Klippe,
Den staar fast til evig Tid;
Lammet vil den aldrig slippe,
Intet nytter Fjendens Id.

Se, nu strømme Livets Vande
Ned fra Himlens Kjærlighed;
Her skal Sønner, Døtre sande,
De af Tørsten Intet veed.
Hvem kan mangle, naar vi lette
Vandre, glade og i Fred;
Strømme, rene, sunde, rette,
Rinde ud i Kjærlighed?

Snart om hver en Bolig skuer
Man en Ild og Sky saa stor,
Kjærlighed og Glæde luer,
Viser Gud i Zion bor;
Thi hans Banner da dem yder
Lys ved Nat og Ly ved Dag,
Og alt nu Guds Aand os fryder,
Naar vi kæmpe for hans Sag.

Salig er du, Zions Datter,
Kjøbt med Herrens eget Blod;
Jesus har dig givet atter
Kongemagt og Præstemod.
Se, hans Folk saa kjærligt vækkes,
Medens Babel knuses brat,

Tak og Pris skal til ham rækkes,
Som gav Lys i Verdens Nat.

Af Guds Naade jeg som Borger
Udi Jesu Rige staar;
Ej mig tynger Jordens Sorger,
Salig jeg mod Maalet gaar,
Alle Jordens Skatte svinde,
Al dens Pragt er ikkun Sand,
Glædens Taarer saligt rinde —
Zion er mit elskte Land.

Fra Engelsk.

Nr. 76.

O underfulde Tid, der er tilbage
Af disse Naadens skjæbnesvangre Aar!
Naar vore Tanker frem i Aanden drage
Og se et Glimt af det, som forestaar;
Forbindelse med Himlen ser jeg rækker
Til Jorderig ved Lysets Sendebud,
Og Israels Børn til Frelse Gud opvækker,
Som han til Abraham alt taled' ud.

Thi nu er kommet Haabets skjønne Dage
For gamle Israel og Josefs Rod;

Og Rakel standser nu sin Graad og Klage,
Hun tørrer Taaren af og fatter Mod.
Ja, visselig den Engel er nedkommen
Med evigt Evangelium paa Jord,
Og Slægten nu indbydes førend Dommen,
At faa en Plads ved Lammets Nadverbord.

Jeg skuer Skjøgens Had; dens Præster løbe
Med bittert Sind, thi Sandhed kom herned,
Og Herrens Tjenere i Blod de døbe,
Fordi de raabe: »Her er ingen Fred!«
Jeg skuer Zion blandt de gamle Høje
At bygges til et Hjem og Tilflugtssted,
Og de, som efter Jesu Bud sig bøje,
Der finde Hvile, Salighed og Fred.

Jeg skuer videre, Guds Gjerning trives,
Og Dragen kastes i Afgrunden ned;
Og Jordens Riger, som I se at kives,
Til Jesus da maa vise Lydighed;
Hans Trone jeg paa Jorden ser ophøjet,
Den Tusindaarets Sol omstraaler skjønt;
Guds Skabning da i Frihed er fornøjet,
Og Jorden smykkes da med Eviggrønt.

Og endelig Planeten »Jorden« drages
Op mod vor Faders lyse Trones Sted,
De tusind Aar blot for en Dag skal tages,
Lig Kolobs Børn, som bo i Herlighed.
Se Perlestaden, Livets Væld og Floder,
Og Paradisets Træer yndigt staa;
Jeg glad i Haabet venter hos vor Broder
En Fylde af Guds Herlighed at faa.

J. J. M. Bohn.

Nr. 77.

O underfulde Tid, vi har oplevet,
Som Himlens Engle stille hvisked om,
At Alt skal snart opfyldes, som er skrevet,
Og Verden for sin Ondskab faar sin Dom.

Ja stolte Babylon, du snart skal falde,
Os Tidens Tegn det viser tydeligt,
Gud nu sit Folk til Zion vil hjemkalde,
Og til Jerusalem, o mærk dog Sligt.

De Gamles Spaadom se vi snart opfyldes,
Alt, som var sagt om denne sidste Tid;
Og Babel skal faa Løn, som den forskyldes,
Men vi til Gud vil fæste Haab og Lid.

Lad Verden os kun spotte og foragte,
Vi det ej regne mod den høje Fryd,
Som vi skal nyde, naar vi kun vil tragte
At vandre frem i Kjærlighed og Dyd.

Vor Frelser snart som Konge vil regjere
Paa Jorderige i et Tusind Aar,
Da Kongeriget ene hans skal være,
Og Jorden staa i Uskylds første Vaar.

Nr. 78.

Zion, naar paa dig jeg tænker,
Hjertet svulmer i mit Bryst;
Haardt mig trykker Babels Lænker
Langt fra elskte Fædrekyst;
Men som Duen med sit Blad
Søger jeg den elskte Stad.

Verden Zions Børn foragter,
Thi vi gaa ved fremmed Strand,
Kæmpe der mod onde Magter
For at vinde Zions Land,
Og med frelste Slægter der
Bo og se vor Frelser kjær.

Her mig Nød og Fare truer,
Mens jeg er i Fjendens Land,
Faa i Tal jeg Venner skuer —
Lig en lænkebunden Mand
Møjsomt gaar paa Vejen frem,
Ventende et saligt Hjem.

Dagen vil nu snart frembryde,
Da mit Øje skue skal
De Forløste sig at fryde —
Deseret og Fredens Dal.
Da maa Babels Taage fly
Bort fra Zions Ild og Sky.

Naar jeg tænker paa de Dage,
Da mit Øre høre skal,
Jesus kommen er tilbage
Og forkynder Babels Fald,
Da er jeg i Aanden glad,
Som jeg alt i Zion sad.

Elskte Brødre og Medældste
Overalt paa denne Jord,
Lad os drage ud de Frelste,
Føre dem til Herrens Hjord,

Og naar vi har sanket dem,
Samles vi Glædens Hjem.

HANS F. PETERSEN.

Nr. 79.

Zion er vor Rejses Maal,
Agt derpaa, du kjøbte Skare!
Nu lad intet Marterbaal
Nedslaa dig med Frygt for Fare!
Fryd dig ved, du eje kan
Tusindaarets Fædreland!

Er du det fortabte Faar,
Der fra Hjorden vild er bleven,
Efter dig din Jesus gaar,
Du i Ørknen bort er dreven;
Ingen Hyrde er som han,
Kom, han Synd're tager an!

Du celestiale Ro,
Gud og Engle der har hjemme;
Er vi tro, vi der skal bo,
Lytte til Jehovas Stemme.
Evigt Liv og Herlighed
Er det Haab, vi glædes ved.

Eden, som blev tabt ved Synd,
Dobbelt er ved Jesum vunden.
Derfor, Brødre, hast og skynd,
Til vi Lammets Stad har funden,
At hver til Guds Højtidsfest
Blive maa en værdig Gjæst.

Nr. 80.

O Brødre, højt velsignet vær,
Som fordum nu paa Jorden,
Da Ansigt man til Ansigt her
Tilbad Gud, Herren, En og Hver
I Adam-ondi-Ahman.

Med Gud der Enok vandrede,
Ophøjet over Verden,
Der Zion herlig var at se,
Og Engle sang med Hellige
I Adam-ondi-Ahman.

I Hellighed med Fryd og Lyst,
Ja, mer end Israels Kanaan
Var Zion kjendt fra Vest til Øst,
Og Fryd opfyldte hvert et Bryst,
I Adam-ondi-Ahman.

Hosianna! Glæden bliver ved,
Naar Frelseren han kommer;
Da Jorden har sin Herlighed,
Hver Hellig bor i Glans og Fred
I Adam-ondi-Ahman.

WM. W. PHELPS.

Nr. 81.

Paa Jorden Gud samler en Stamme saa skjøn,
Der ham skal opbygge en Stad,
Berede en Trone for Faderens Søn
Og da ham modtage saa glad.

Da Faderens Villie fuldbyrdes paa Jord,
Hvad evigt i Himmelen sker,
Der Lydighedsaanden blandt Hellige bor,
Som Herren med Velbehag ser.

Derfor de og drikke af Kilden saa ren,
Som rinder fra Visdommens Væld;
Og Hver er beskyttet for Babylons Meen
Af Efraims skyhøje Fjæld.

Thi der skal for Efraim være et Hjem;
Naar Folket med Gud gaar i Pagt,

Da strømme Velsignelser ned over dem;
De krones med Ære og Magt.

Men Røsten den lyder: Der kommer en Dag,
Der brænder som Ovnen saa hed!
Og da skal de Onde ej hvile i Mag,
Men blusse som Halm og som Ved.

Da Jesus med sine i Faderens Pagt
Vil komme til Zion med Fred,
Og derpaa gaa ud med celestial Magt
Og Vantroens Værn bryde ned,

Thi Arven kun faa de Retfærdiges Børn,
Mens Mørkhedens Sæd skal forgaa,
Og naar de fortæres som Tidsel og Tjørn,
O, Herre, lad mig da bestaa!

J. J. M. Bohn.

Nr. 82.

Højt Zions Banner vajer,
Og hvo kan det ej se?
Dets Børn gaa frem med Sejer
Til Verdens Gru og Ve;

De Svage gaa som Helte,
Hvem Ingen kan modstaa;
Thi Stenen frem de vælte,
Som Alt vil sønderslaa.

Det gamle Adam kjendte
Samt Enoks Helgental;
Profeter, som Gud sendte,
For det led Spot og Kval!
Den Tid var dem betegnet,
Om den de vidnede;
De glad i Døden segned
For Zions Dag at se.

I Kamp mod Mørkets Magter
Dets Skarer endnu gaa;
Dog Zions Konge agter
Dets Fjender at nedslaa,
Og Zion da skal stande
I Herlighed og Magt,
Mens Folk fra fjerne Lande
Tilfører det sin Pragt.

Da Sorg og Nød har Ende,
Hver trofast Lønnen faar,

Og Hedninger skal kjende,
At Zion frigjort staar;
Thi Jesus der vil trone
Iblandt Martyrers Hær,
Og skjænke hver en Krone
Med Del i Glæden der.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 83.

Messiæ Evangelium,
Der udgjør Skriftens Hovedsum,
Tilbydes Jordens Børn.
Guds Tjen're raabe til Enhver,
Som Frelsens Budskab nu har kjær:
»Ej mer din Gud fortørn!
Fra Synd og Ondskab dig omvend,
Benyt den Tid, der gives end;
Thi vid forvist, at det tilsidst
Til Gud dig fører hen!«

Se Lyset, som fra Himlen kom,
Det spreder sig al Jorden om,
Vor Gud os det har sendt!

Det gjennem Mørket trænger frem
Til Kongens Slot og fattigt Hjem,
Før Tiden bliver endt.
Thi Kristi Komme nu er nær —
Oplad jert Sind og Visdom lær
Af Himlens Gud, som giver Bud
Til Frelse for Enhver!

Ak, Mørket skjulte Jorderig,
Og Mennesket var Dyret lig:
Sit Maal det ej forstod!
Men Herren vaaged over os —
Han vilde frelse os til Trods
For Fejl og Overmod.
Nu ydmygt vi os bøje ned
For dig, som for os Døden led;
Vi ville gaa og Frelse faa
Formedelst Lydighed.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 84.

Guds Skabnings Længselssukke snart skal endes,
Og Strid og Kiv iblandt den med,

Thi Overenglen med sin Hær udsendes
At binde Dragen og at give Fred.
Og Jorderig i Jubel er fornøjet,
Og Himlens Gud da hos sin Skabning bor,
Et Glædes-Hav er om vor Jord,
Og Taarer rinde ej fra Øjet.

Guds Børn skal da i Fredens Skygge hvile
I Salighedens Paradis;
Og Gog og Magog aarlig didhen ile,
Og bøje Knæ paa Helliggjortes Vis;
Thi Kongens Pris vor Zebaoths skal være,
Som herligt bor da i Jerusalem
Og Zions Stad, Guds gyldne Hjem,
Hvor Engle tjenende da ere.

O skjønne Haab, som Aanden højt opliver
Til Troens Kamp mod Maalet frem,
Som Sjælen bort fra Verdens Møje river
Og drager os til Herlighedens Hjem!
Du os til Evig-Livets Krone fører,
Saa vi i Aandens Kraft til Sejer naa,
Og himmelsk Rang vi da skal faa,
Naar Faderen os herliggører.

J. J. M. Bohn.

Nr. 85.

Zions Kæmper rusted' ere,
Efraim han staar paa Vagt;
Ras kun, alle Fjenders Hære,
Bruger samlet Vaabenmagt!
Aldrig skal Zions Fald
Fryde Mørkets Djævletal.

Dog det gjælder Tro og Love,
Uophørlig Bøn og Vagt,
Kjækt for Himlens Bud at vove
Fjende-Angreb med al Magt.
Gud behag, Sværdet drag,
I hans Navn gjør Heltetag!

Tidens Fyldes Sejersfane
Fører os til Striden ind,
Og en daglig Kæmpevane
Giver Mod i Sjæl og Sind;
Hvert et Saar gjør os haard,
Saa vi kjækt i Kampen staar.

Dette har for sandt befunden
Guds Profeter, en og hver!

De Erfarenhed har vunden
Udi Kamp og Trang især.
Skulde vi da gaa fri —
Sjælens Skjærsild rent forbi?

Mangen op vil Korset tage
Og paa Vejen gaa et Skridt;
Men naar de saa faa at smage
Verdens Haan, de vælge frit
Som Ufri at gaa i
Syndens gamle Slaveri.

Men hvo ret Guds Veje kjender,
Friheds Herlighed forstaar,
Og sig tro mod Staden vender,
Aanden kjender, søger, faar,
Han er ej lad og fejg
Til at gaa ad Kampens Vej.

Thi med Kristi Kraft der vindes
Slag paa Slag og Sejer stor,
Og som Harnisk om os bindes
Engle-Vidnesbyrdets Ord.
Strid og Saar snart forgaar,
Og med Sejrens Krans vi staar.

Efter HANS A. BRORSON.

Nr. 86.

Nu kommer Forløsning for Jorden,
Som fordum Gud døbte i Vand;
Den venter paa Ilddaabens Orden,
Da bli'er den udfriet af Ban;
Paa den da skal Hellige finde
En Hvile velsignet og sød,
Thi Jesus som Konge skal vinde
Al Jorden, som kjøbt ved hans Død.

Da kriges ej mere Nationer
Om Lande og Riger saa grumt;
Trompeternes Lyd og Kanoner
Samt Sværdet vil da vorde stumt;
Men Sejerens Sange skal høres
Af Engles og Helliges Kor,
Og Harpens Guldstrenge skal røres,
Og Lovsang opstige fra Jord.

Smaadrenge skal drive i Enge
Selv Bjørne med Køer og Faar,
Og fredelig Ulven i Vænge
Blandt Kalven og Føllet da gaar;

Og Løven hos Lammet skal hvile,
Og Barnet hos Slangen skal staa,
Da knækket er Fjendskabets Pile,
Og Dragen til Hulen maa gaa.

Og Adam, den Gamle af Dage,
Med Eva sin Dronning saa skjøn
Skal over al Skabningen tage
Præsidium under Guds Søn;
Og Oldtidens Ypperstepræster,
Ja Abel og Enok og Seth,
Med Joseph og Hyrum til Gjæster,
Hos Lammet skal spise sig mæt.

Bereder, bereder nu eder,
Som Herren Messias har kjær!
Som Støv er al Jorderigs Glæder
Mod Dagen, som nu rykker nær.
O, strider til Blodet trofaste,
Og skræmmes for Trængslerne ej,
Og efter Fuldkommenhed haste
Paa Sandhedens hellige Vej.

Da Jorden til Hellige gives
Som Konger og Præster i Fred,

Ja, evigt skal Israel trives,
Og Abraham frydes derved.
Da alle skal kjende Gud Fader,
Den højeste Himmelens Gud,
Og derfra nu naadig han lader
Sit Kjærligheds Væld strømme ud.

J. J. M. Bohn.

Nr. 87.

Hvor blev vor Jord for Sorgen fri
Om Orden, Fred og Harmoni
Sit Indtog holdt paa denne skjønne Klode!
Om Enighed og Kjærlighed,
Retfærdighed og Broderfred
Blandt alle Folk i alle Lande boede.

Hvor var det godt, om Krigens Larm
Og Sværdet, ført af Magtens Arm,
Ved Engles Jubeltoner blev forstummet;
Om Jorden, smykket som en Brud,
En hellig Bolig blev for Gud
Og straaled' som en Sol i Verdensrummet.

Hvor herligt, naar hin skjønne Stad
Med guldbelagte Gaders Rad

Fra Himlen kommer ned til Jordens Dale!
Og Livets rene, klare Flod
Udvælder fra Guds Trones Fod,
Som skal os baade glæde og husvale.

Naar en Gang de Fortryktes Sag
Paa Zions skjønne Frihedsdag
Skal sejre over Tyranniets Rænker,
Naar Fredens Børn sin Arv skal faa
Paa denne Jord og frelste staa,
Vil Zion frydes — fri for alle Lænker.

POUL ANDERSEN.

Nr. 88.

I Kirtland Zions Tempel stod
Saa yndeligt at skue,
Og døbt det blev i Sved og Blod,
I Aandens Kraft og Lue;
Mens Herrens Engle gik derind,
Ildstøtten saas paa Templets Tind,
Saa Djævlehæren skjælved.

Og Jesus Kristus lod sig se,
Hans Blik det var som Lynet;

I Solens Glans med Haar som Sne
Han var at se i Synet.
Og Moses frem af Sløret gik
For Cowderys og Josefs Blik,
Mens Engle Brødre tjente.

Og Jesu Røst i Templet lød
Som Lyd af mange Vande:
»Jeg lever, som en Gang var død,
Og som I her se stande.
Jeg var den første og er sidst,
Jeg eders Frelser er og Krist,
Jer Talsmand hos min Fader«.

»Opløft jert Blik og jubl i Fryd!
Jer Synd den er udslettet;
Se Ar af Naglerne og Spyd,
Hvorved I ren blev tvættet.
I Fattigdom, i Tro og Flid
I ofred Bøn og Sved og Tid
Og rejste mig et Tempel.«

»Jert Offer jeg antaget har,
Her jeg mig aabenbarer;

Nu vær for Aanden rene Kar —
Min Naade evig varer.
Om dette Hus skal Rygtet gaa,
Og fjerne Folk skal Budskab faa,
Om hvad I se og høre!«

Da Profetiens Aand brød ud
I Tungemaal og Syner,
Og som et vældigt Uvejrsbrud,
Naar Ild i Ild det lyner.
Og Brødre blev i Hundredvis
Af Engle tjent med Lov og Pris
Til Faderen og Lammet.

Da Synet atter opladt blev,
Og de Elias skued,
Han Tidens Fylde dem beskrev,
At Dommen Verden trued;
Og gav dem Kraftens Nøglemagt,
Til Børns og Fædres Tro og Pagt
Paa Jorden at forene.

P. V. Poulsen

Nr. 89.

Saa yndeligt Guds Kirke staar
I Vestenland og Tilvæxt faar;
Fra Syd og Nord, fra Øst og Vest,
De ile glad til Lammets Fest.
Trods Løgnens Sæd, som Verden faar,
En Hovedhjørnesten dog staar,
Der skjærmer Zion ømt for Stød,
For Undergang og Sorg og Nød.
Dens Grund er Profetiens Aand
Med Jesus ved Guds højre Haand,
Dens Piller Guds Apostel-Tal,
Udvalgt ved Aandens Kald.

Hid fra det fjerne Zions Land
Der kom til os en Sandhedsmand,
Samt Brødre tre med Livets Bud,
Bemyndiget af Himlens Gud
At tale Evangelium,
Guds Fredstilbud og Vredesdom;
Og Tusinder nu fryde sig
Trods Løgneaandens Raab og Skrig;
Thi Ordets Kraft sig mægtig ter
Hos dem, som efter Lyset ser;

Men de, som vil i Mørket gaa,
Vil ej det Bud forstaa.

Se Dommen over dem er sagt:
Forbandelse ved Herrens Magt,
Bortvisning fra Guds lyse Sted
Til Synd'res grumme Fængsel ned,
Naar Kongen, Jesus, kommer frem
Til sit det ny Jerusalem.
Urokket staar en evig Pagt,
Paa Naadens Dag vi arve Magt,
Ja, Rigdom, Ære, Salighed
Og Tusindaars og evig Fred;
O, da vi synge skal i Kor:
Nu Gud paa Jorden bor!

J. J. M. Bohn.

Nr. 90.

Det er forvist paa Tiden snart,
At Krist, Guds Søn, vil komme
I Skyerne at skue klart
Til Frelse for de Fromme.
Stor Skræk da faar hver Syndens Mand,
Naar Verden smelter hen i Brand,
Som Pagtens Bog os melder.

Basunen skal man høre saa
Ved Engles høje Stemmer,
De Døde skulle da opstaa
Med Legem — Kjød og Lemmer;
Saa skal de stande herligt der,
Og hvo end er i Live her,
Skal i en Hast forvandles.

O, Jesu, vær min Talsmand god,
Du Fejl mig ej tilregne;
Men rens mig ved dit dyre Blod,
Dets Værd du mig tilegne,
At jeg med Hellige da maa
I Zion hos dig Arven faa
Og tusindaarig Hvile.

Nr. 91.

Nu Jesus kommer snart i Sky,
I Herlighed
Til sit Jerusalem, det ny,
Til Zions Stad og Fredens By,
Der, hvor hans Navn staar højt i Ry
I Evighed.

Derfor bered dig, Kvinde, Mand,
Til Tusindaarets Hvilestand —
Til Livets Fred.

Bepryd hans Vej med Palmekvist
Hel eviggrøn,
Og Harpen slaa for Jesum Krist,
Han Zions Sag udfører vist,
Og leder os trods Satans List
Til Dagen skjøn.
Ja, Zion, Jesus kommer snart!
Lad derfor Intet blive spart,
Saa faar du Løn.

Og hver, som vil til Festen gaa,
Tro Livets Bud!
Ja, Rige, Arme, Store, Smaa
Kan alle Frihedsseglet faa
Og skjønne, hvide Klæder paa —
Hør eders Gud!
Ja, Røsten lyder over Jord:
Kom hid til Lammets Nadverbord,
Du Jesu Brud!

J. J. M. Bohn.

Nr. 92.

Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord,
Se, din Konge til dig kommer!
Glæd dig i din Vinter, Nord,
Se, han bringer evig Sommer!
Jorden han frigjøre skal,
Jevne Bjærg, ophøje Dal;
Fred og Sandhed bor paa Jorden,
Naar Guds Folk er helligt vorden.

Bøj dig for din Konge, Sjæl!
Verdens Konger, bøjer eder!
Stolte Magt og Højhed, knæl,
Tronen for Guds Søn bereder!
Snart paa Jord, i Zions Land,
Kongespiret fører han;
Mørkets Magter for ham vige,
Hans er Salighedens Rige.

Over ganske Israels Land
Han vil være Overdommer;
Evigt lovet være han —
Hellig Skare med ham kommer!

Syng, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
Hosianna, Davids Søn!
Syng, mens alle Knæ sig bøje:
Hosianna i det Høje!

E. I. Ingemann.

Nr. 93.

Vaagn, Jordens Slægter, op og ser,
Og lad jer ej betrygge
Ved Verdens Haab og falske Skjær!
De uden Grundvold bygge.
Vend eder om, thi Herrens Dom
Og Dag er nu i Vente!
Gud vil sin Brud af Verden ud
Til evig Ære hente.

Og Tegnene paa denne Dag
Nu klart sig aabenbarer
I Sol og Maane, Jordens Brag,
Med Pest og Krigerskarer.
Al Verden staar som tændte Blaar —
Den blusser snart og falder;
Dog er der Faa, som tænke paa,
At Gud til Bedring kalder.

Hvad gavner da al Verdens Pragt,
Hvad Rigdom, Gods og Ære?
Hvad hjælper da al Herremagt?
Hvor vil da Vellyst være?
Hvor er den Vraa, I Ly skal faa,
Naar Jesus han vil komme
I Skyerne og lade se
Sin Magt og Vredes Domme?

Dog fryder eder hjertelig,
I Kristi sande Lemmer,
Som under Verdens Magt og Svig
Opløfter eders Stemmer
Med Dommens Bud fra eders Gud;
Han vil jer Frelse give,
Og al jer Nød samt Haan og Stød
Skal salig Glæde blive.

Nr. 94.

Stem op i Fryd, o Zions Sønner,
Snart kommer Kongen og vor Gud!
Han hører vore Raab og Bønner;
Vi drog fra Verdens Virvar ud

Og ind i Jesu sande Rige
Ved Vand og Aand og Myndighed;
Og Salems Konge, han bringer Fred,
Pris være ham i Evighed!

Gud hellig er, og hvo kan taale
Hans Glans og høje Himmelpragt,
Guds Majestæt og Klarheds Straale,
Celestiale Ild og Magt?
Og bo hos Evighedens Brynde?
Nej, ingen Sjæl for Gud kan staa,
Der ej beredes ved Aanden her
Til Gud en Gang at stande nær.

Vor Fader, Abrams Gud og Fader,
En Pagt, en evig Pagt han svor;
Og nu Velsignelsen han lader
Frigjøre hver en Sjæl, som tror
Det Budskab, Efraims Sønner bære
Ved Aandens Kraft paa Jorden frem,
Som Profetien os melder om,
Skal lyde førend Verdens Dom.

Saa hører, alle Syndens Slaver,
Et Frihedsløsen raabes ud,

Profeter atter Gud begaver
Til højt at vidne om hans Bud!
Lad Præstelist ej eder blinde,
Og Verdens Gunst ej lokke mer',
Men gaa med Friheds Hærskaren frem
Til Livets ny Jerusalem!

Se Zions lyse Foraarsdage,
De randt med Haab om Sejer op!
Guds Kraft fuldkommes hos de Svage
Blandt Jesu Smaa paa Bjergets Top;
Og Røsten snart fra Himlen lyder:
»Brudgommen kommer, il nu frem!«
Og Zion ind da i Huset gaar
Og Bryllupsfestens Hvile faar.

J. J. M. Bohn.

Nr. 95.

Røsten snart lyder: Nu Babel er styrtet,
Lyset det sejrede, Mørkheden faldt,
Jesus regjerer, som en Gang blev myrdet,
Han sine Børn hjem til Zion har kaldt!

Tusindaarshvilen for Jorderig kommer,
Synden og Døden og Satan han bandt;

Skabningens Længsel, Guds herlige Sommer,
Efter de sex Dages Vintre oprandt.

Loven og Lammet de gaa med hverandre,
Ørnen og Duen de sidde i Fred,
Aar efter Aar da de Hedninger vandre
Pilegrimsgang til det hellige Sted.

Zebaoths Navn staar i Ære paa Jorden,
Alle da kjende ham, Store og Smaa.
Hellig og viis er da Mennesket vorden,
O hvilken Glæde vi da skulle faa!

Nr. 96.

Skjønne Dag, saa længe ventet,
Hils den Dag med Jubelsang!
Vær ej mer i Babel blændet,
Vend mod Jakobs Hus din Gang!
Hør fra Zions fjerne Sale —
Hør Basunens stærke Lyd:
Babylon er falden, er falden, er falden,
Babylon er falden i Støvet ned!

Lyt og hør, hvor Folket skriger,
Se hvor Staden vejres hen!

Handel, Skibsfart alt bortviger,
Kommer aldrig mer igjen.
Kjøbmænd, som med Sjæle handled,
Hyle da paa hendes Kyst.

Præster, hendes Kjøbmænd, raabe:
Hvad er det, som nu mon ske?
Blev nu hver af os en Taabe,
Og vor Kløgt til Spot og Spe?
Jordens Konger, Folk og Riger
Vaande sig i Suk og Ve.

Rør nu Harpen, Englehænder,
Fryder eder, Jesu Faar!
Se, det gamle Babel brænder,
Jesus frem med Sejren gaar!
Nu er Hævnens Time kommen,
Hans Langmodighed forbi.

Nr. 97.

Glade, ja glade vi skue mod Himlen,
Snart vor Forløser vil komme i Sky!
Længe vi sukked' med Skabninge-Vrimlen,
Nu vore Hjerter sig hæve paany;

Thi der kom Budskab til os fra det Høje:
Snart eders Herre hos eder vil bo;
Vender mod Zion herefter jert Øje,
Snart gaa I ind til hans Hvile og Ro!

Brødre og Søstre, o lad os da vaage,
Lad os paa Tidernes Tegn give Agt,
Ikke forvildes i Babylons Taage,
Men stræbe frem til vort Maal uforsagt!
Snart han jo kommer den Herligheds Konge,
Lad os ej sove, men hver staa paa Vagt;
Alle, som sejre, med Engle skal sjunge
Og blive iførte Herligheds Dragt.

Verden, behold kun din Glans og din Glæde,
Tanken om Zion mig ene er sød,
Midt i din Glans dine Børn dog maa græde,
Aandelig hungrige, lide de Nød.
Sønner af Zion og Døtre tillige,
Lad os gaa Kongen med Lovsang imod,
Og lad os samle til ham og hans Rige
Hver, som vil renses formedelst hans Blod!

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 98.

Den Tid, som var lovet, er nu kommen nær,
At Sønnen, Jehova, snart blandt os vi ser,
Messias, den Store, han snart komme vil
Og rense vor Jord med en lutrende Ild.

Og da vil vi frydes med Jubel paa Tunge,
Thi Sejren er vunden, for Jesus vi sjunge;
Paa Jord han regjerer med Enevoldsmagt,
Befrier den fra Ondt og opfylder sin Pagt.

Messias han kommer! O, hør dog det Skrig,
Du adspredte Israel, det gjælder jo dig!
Gaa ud fra hvert Folk, ja, gaa ud, mens du kan,
Kom hjem til dit eget forjættede Land!

Se, nu er Messias ej længer et Lam,
Der bløder og dør som en Synder med Skam.
Som Løven af Juda han kommer med Pragt,
I Zion at herske med Enevoldsmagt.

Messias han kommer, hver Hellig opstaar
Fra Graven og henrykt imøde ham gaar!
Hver Sjæl gjenforenet da fremkommer der,
Og Ansigt til Ansigt hverandre de ser.

Messias han kommer! Vær vaagen og bed!
Kom, gaa ham imøde, din Lampe bered!
Thi atter al Jorden velsigne han vil,
Da Sygdom og Synd skal ej mer være til.

J. J. M. Bohn.

Nr. 99.

Mikael, den store Fyrste, snart
Med Hæren gør sig rede
I Ildens Kraft og Lynets Fart
Og udi Himlens Lys saa klart
For sine Børn at træde.

Han stride vil for sine Smaa
Udi de trange Dage;
De da skal evig Frelse faa,
Som Bogen siger, de skal naa,
Men endnu er tilbage.

Og da den sølverlokked' Mand,
Den Gamle udaf Dage,
I Riget stort og mægtigt kan
Udi Sabbatens Hvilestand
Sin Æres Krone tage.

Vi da vor Fader skue skal,
Og glad han os velsigner,
Som han i Adam-ondis Dal
Før gjorde ved sit Sønnetal,
Og Slægtens Arv han ligner.

Og Overkongen, Jesus Krist,
Vor Herre og vor Broder,
Som dog i Kjød Guds Søn er vist,
Han borttog Slangens Braad og List,
Som fristed' Slægtens Moder.

Og Fredens Scepter føres saa
I tusind Aar paa Jorden,
Som Præsident skal Adam staa,
Og Elohim skal Æren faa,
Naar Alt er herligt vorden.

J. J. M. Bohn.

Nr. 100.

Lad os glædes med hverandre
Og paa Herrens Veje vandre;
Lad os ej uvirksom staa,
Men bestandig fremad gaa.

Lad os stedse fremad ile,
Herren da til os vil smile;
Han belønner En og Hver,
Der til ham sig holder nær.

Lad os elske Herrens Love,
Livet selv for Sandhed vove.
Aanden brænder i vort Bryst,
Naar vi lyde Herrens Røst.

Lad os stedse trofast virke
Og opbygge Kristi Kirke,
Styrket ved den Helligaand
Lede Folk i Pagtens Baand.

Lad os elske Himlens Rige
Mod Fuldkommenheden hige.
Lad os stedse elske Gud,
Trofast holde Jesu Bud.

NIELS F. GREEN.

Nr. 101.

Den Gang vor Herre, Jesus, stod paa Jorden
Og talte Livets dyrebare Bud,

Da gik til ham hans valgte Præsteorden,
Som fulgte Lammet troligt ind og ud.

Paa Bjerget da han sig til sine vender
Og siger: Riget skal tilhøre dem,
Som fattig er i Aanden, og som kjender
Sin Svaghed for sin Gud og stræber frem.

Og den, hvis Hjertesorg er Herrens Ære,
Som tørster efter Sandheds klare Væld
Og grunder paa Guds Lov og rene Lære,
Skal finde Livets Vej til evigt Held!

Thi Himlens skjulte Manna ham skal give
Og Livets Kildevæld og Mælken sød,
Og som et Barn ved Brystet skal han trives,
Thi jeg er Verdens Lys og Liv og Brød.

Og den, som er sagtmodig i sit Hjerte,
Skal arve Jorden i al Evighed,
Og hvo, som lindrer Brødres Sorg og Smerte,
Skal hvile sødt i Fred og Salighed.

Og den, som er barmhjertig mod sin Fjende
Og dømmer mildt, skal dømmes naadelig;

Thi de Barmhjertige min Fader kjende,
De skal bestaa i Dom for ham og mig.

Og rene, kyske Hjerter mig skal skue,
Og af Gud Faders Fylde skal de faa;
I Renheds Bryst der blusser Sandheds Lue,
Og Visdoms Strømme fra hans Læber gaa.

Og naar af Verden du en Daare nævnes —
Dig trænger og udgyde vil dit Blod,
Og ingen Plet paa Jorden mer dig levnes,
Jeg give vil dig Løn, fordi du stod!

Derfor, o Fader, lad mit Hjerte være
En Bolig for din rene, sande Aand,
At jeg maa søge din og Jesu Ære
Og knyttes fast til dig ved Pagtens Baand.

O, lad dit Zion mægtigt, herligt blive,
At jeg som Borger derudi maa bo
Med Hustru, Børn og hvad du vil mig give,
I Tusindaars og Evighedens Ro!

J. J. M. Bohn.

Nr. 102.

Glade vi os sammenklynge,
Og i Fryd som Børn vi synge:
Gud vor kjære Fader er!
Udi ham vi stærke ere,
Naar vi kun vil lydig være,
Følge Evangeli Bud,
Da for os er Himlens Gud.

Lad kun Verden os foragte
Og i Hævn os eftertragte,
Herren frelse vil og kan.
Bedre er det kort at lide,
End at høste Skam og Kvide,
Syndens korte Pral og Lyst
Med dens falske Fred og Trøst.

Dagen snart skal Bladet vende,
Og Enhver skal se og kjende,
At vor Kirke er Guds Brud;
Hun alene Zion finder,
Hun alene Kronen vinder,
Mens de andre skal forgaa
Og ej for Guds Aasyn staa.

Derfor vi saa glad istemme
Herrens Sang og Værket fremme,
Stride kun for Zions Sag.
Aanden du, o Fader, give,
At vi udi dig maa blive!
Og paa Tusindaarets Dag,
Da, o Jesus, os modtag!

J. J. M. Bohn.

Nr. 103.

Lad Broderkjærligheden stærk
I Hjertet stedse brænde,
Thi Kjærlighed er Lysets Værk
Og Brødres sikre Kjende;
Det er en Himmelild saa varm,
Guds Aand antænder i vor Barm,
Den brænder uden Ende.

Hvo som da siger: Elsker Gud!
Og har al Verdens Goder,
Som tror at holde Herrens Bud,
Men elsker ej sin Broder,
Han kjendte ikke Jesum Krist,
Thi Løgn bor i hans Hjerte vist,
Og Babel er hans Moder.

Lad Slangens List ej trænge ind
I Zions tætte Rader,
Thi med sin Gift i Sjæl og Sind
Den Pagtens Sønner skader;
Viid: sover du, han vaage vil
Og bruge alt sit træske Spil,
At han fra Gud dig drager.

Vær derfor vaagen, Kvinde, Mand,
At Livet i dig dages,
Saa ej fra Zions Frihedsstand
Du skal til Fange tages;
O søg at faa Guds Kjærlighed,
Thi udi den er Lys og Fred,
Som aldrig fra dig drages.

J. J. M. Bohn.

Nr. 104.

Nu Fryd mit Hjerte finder
Ved Livets sande Ord,
Ej jeg mit Hjerte binder
Til nogen Ting paa Jord,
Som mig fra Kronen drager,
Thi i min Sjæl jeg bær

Af Aandens Sæd og smager,
Gud er min Fader kjær.

Som Led i Jesu Rige
Udvalgt til Herlighed,
I Lys foruden Lige
Jeg vandrer fuld af Fred.
Nu først jeg monne kjende
Mit Ærind her paa Jord,
Da Gud sit Bud lod sende
Til Fattigfolk i Nord.

Ja, nylig jeg i Mørke
I Babels Rige stod
Som udi Aandens Tørke
Med visnet Top og Rod;
Men nu mit Hjerte kvæges
Ved Aandens rene Væld,
Og Sjælens Vunder læges —
Krist har betalt min Gjæld.

Vi derfor vil istemme:
Halleluja, o Gud!
Vi vil din Gjerning fremme
Og gaa i Verden ud

Og raabe der til alle:
O kommer, slutter Pagt,
Thi Babylon skal falde
For Zion ved Guds Magt!

J. J. M. Bohn.

Nr. 105.

Oplad dit Øje, Kvinde, Mand,
Se, om du Kirken skue kan,
Opbygget paa Guds eget Ord
Fra alle Sekter paa vor Jord;
Men at du ej skal dømme slet,
Du først maa lære Herrens Ret,
Og vide Kjendetegnet paa
Det Hus, som evigt vil bestaa
Paa Klippegrunden stærk og fast,
Som Satan ej gaar med i Kast,
Hvor Jesus komme vil med Fred,
Med Liv og Salighed.

Først Herrens Aand og Profeti
Og Aabenbaring er deri,
Og Himlens Nøgler og Fuldmagt
Og Præstedømmets Kraft paalagt

Profet, Apostel, Ældste, Præst,
Og Lærer, Diakon dernæst,
De bygge op Guds Tempelhus,
Som aldrig falde skal i Grus;
Og Tegn og Gaver som et Helt
Dem følge, skjøndt af Herren delt
Til sines Bedste og til Gavn
Og Ære for Guds Navn.

En saadan Kirke, hvor er den
Med Guds Profet, Apostelen?
Hvor gaar den lige snævre Sti?
Hvor staar hvert Bud i Harmoni
Med Himlens Sandheds Lov saa stor?
Kundgjøres den ved Verdens Ord?
Nej, Pave, Provst og Kardinal,
Hvis Navne aldrig findes skal
I Herrens Hus, og Bisp og Præst
De selv tog sig den Ære bedst;
De alle udi Blindhed gaar
Kun med vildledte Faar.

Men ønsker du at tjene Gud
Og lyde Jesu Kristi Bud,

Hos Sidste-Dages Hellige
Du Guds og Kristi Hus vil se;
Af dem Guds Kirke ren og skjøn
Nu bygges til Guds egen Søn,
Og Alt, hvad før jeg nævnet har,
Med Himlens Sandhed lys og klar
Blandt disse er og sendes ned
Fra Himlens lyse Herlighed;
Thi Evighedens sidste Pagt
Til Jorden nu er bragt.

Og naar Guds Hvede samles ind
I Laden efter Jesu Sind,
Saa sker det nu i Høstens Tid
Trods mørke Aanders Løgn og Strid,
Og Klinteneg de bundne staa
Ved Præstelist som tørre Straa;
Ved Sværd og Ild fra Himlens Gud
De blusse snart i Flammer ud,
Og Herrens Ansigt skjules da,
Naar Zion et Halleluja
Skal raabe ud, og tusind Aar
Vil bo i evig Vaar.

J. J. M. Bohn.

Nr. 106.

Den Gud, som Andre dyrke,
Ej fryde kan mit Sind,
Han ej sit Folk kan styrke,
Og er kun Hjernespind,
Jeg har en Gud her oven til,
En Gud, som baade kan og vil
Sin Villie aabenbare —
Han er en Gud for mig.

Hver Kirke, lad mig sige,
Der har ej en Profet,
Den er ej Kristi Rige,
Gud har den ej beredt.
Men jeg har en, som vil bestaa,
Profeters Grundvold bygget paa,
Selv Jesus Hjørnestenen —
Saa er min Kirkes Grund.

Hvor ej Apostler findes,
Den ej erkjendes kan;
Ej Frelse der kan vindes;
Den bygget er paa Sand.
Men Kirken min den er vejledt

Af Stjerner tolv, saa herlig set
I Glans om Kvindens Hoved —
Saa er min Kirkes Grund.

Det Haab, som Andre nære,
Er intet Haab for mig,
Det vil dem kun besvære,
Mens jeg er glad og rig;
Thi Haabet mit det ej forgaar,
Men ind i Himlen selv det naar,
Og det er Livets Anker —
Saa er min sikre Grund.

Det falske Himmerige,
Som Verden lærer om,
Det ikkun har sin Lige
Med Sæbeboblen tom,
Jeg paa et Himmerige tror,
Som bliver paa den nye Jord
Med Sandheds Lys og Livet,
Naar da hos Gud jeg bor.

(Fra Engelsk.)

Nr. 107.

Som Staden, der paa Bjerget staar,
Og kan sig ikke gjemme,

Saa er det Folk, som Lyset faar,
Og som med Hjorden trolig gaar
Og kjender Hyrdens Stemme.

Ej Verdens Ros dem frister let,
Ej Vellyst, Gunst og Ære;
De elske Sandhed, Dyd og Ret,
Derfor dem Verden kalder slet —
Vil deres Fjende være.

Se, Verden strækker Sceptret ud,
Den kalder Lys for Mørke,
Den tager Løgn for Sandheds Bud,
Den dyrker denne Verdens Gud,
Og har i ham ej Styrke.

Lig Slægten var i Noæ Tid,
Er nu den store Skare;
Den lever udi Hævn og Strid,
Dens Lejesvende nu med Flid
Udraabe: Ingen Fare!

Saa stands, o Sjæl, din stærke Il,
Før du i Hulen falder!
Se, Skjøgen med sit Horesmil

Dig dræbe vil med Løgnens Pil —
Stands, førend Døden kalder!

Stat stille, kom og hør den Røst,
Som nu til Slægten lyder!
Følg den i Tro! du bliver løst,
Du finder Lys og Fred og Trøst,
Og Zion snart dig fryder.

Trods Verdens Præsters falske Raab
Guds Bud det evigt bliver:
Omvendelse og Tro og Daab
Kun føde Kjærlighed og Haab
Og Livets Krone giver.

J. J. M. Bohn.

Nr. 108.

Bøn og Kjærlighed som Himmelvagter
Stil mod Kjødets Sans og Lokkemad,
Strid og overvind de onde Magter,
Som har Gud og Kjødet skillet ad.

Aldrig tabte den i Stridens Hede,
Som sin Gud til Forsvar stærk har havt;
Naar i Prøvens Strid du kun kan bede,
Skal du finde Naadens Sejerskraft.

Tilskriv ej dig selv, om Sejer vindes,
Gud staar de Hoffærdige imod.
Spørg dit Hjerte, om det stedse mindes
Ham paa Korset med det dyre Blod.

O, at du ej skulde Spydet spidse,
Som har gjennemstunget dybt hans Bryst.
Flet ej Tornekronen til hans Isse,
Skærp ved Synden ej hans Bødlers Røst.

Bed og elsk, og bed, at han benaader
Dig med Mod at stride, som du bør.
Bed og elsk ham — han alene raader —
Giv ham Ære, for hvad godt du gjør.

Se, i Kampen bindes Sejerskroner,
Som os vente efter Stridens Larm.
Jord og Himmel sig en Gang forsoner,
Og du hviler ved din Frelsers Barm.

Nr. 109.

Se Verdens Riger fuld af Skræk og Ve!
Af Krig, Pest, Jordskjælv, Hungersnød de lide;
Se, hver Nation er stedt i Ængstelse,
Og Havets Bølger over Grænsen skride;

Og Jordens Indre sprudler Ild og Død;
Og Tegn i Himlen ses, som og paa Jorden,
De vidne, hvad af Jesu Læber lød,
Der komme maa før Domsbasunens Torden.

Imedens dette klart i Slægten sker,
Et Rige stærkt af Himlens Gud oprettes
Ved Jordens Ædle baade fjernt og nær,
Som i den evig nye Pagt indsættes;
Thi fra Jehova dette Bud gik ud:
Før Israel ud af Jorderigs Nationer,
Nu Herrens Præster bringe Frelsens Bud,
Og derfor høres Zions Jubel toner.

Men Mørkets Magt i Verdens Tempelhal —
Forgjæves søger den Guds Værk at standse;
Men som den strider, kommer Babels Fald,
Den maa selv Jesu Vidner da bekranse.
Thi hvo mod Zion løfter op sin Haand,
Lig Avner for en Vestenvind henfarer;
Men hvo for Zion ofrer Kraft og Aand,
Skal synge Hosianna blandt Guds Skarer.

J. J. M. Bohn.

Nr. 110.

En Aften sent jeg lagde mig til Hvile
Og slumred sødt i Søvnens Arme ind,
Mens Stjernehæren venlig saas at smile
Og kysse Jorden med sit blege Skin.

Da syntes mig, jeg var paa Salems Høje,
Og Zions Kongeborg jeg vandred om;
Den store Stad laa udbredt for mit Øje,
Og paa Morea, Herrens Helligdom.

Did gik jeg hen, hvor vældig den sig hæved,
En hellig Gysen gjennem Sjælen foer,
Her sang Kong David, medens Harpen bæved,
Her talede Profeter Herrens Ord.

Jeg vandred ind i Kæmpe-Søjlegange,
En Morgendæmring over Jorden laa,
Da lød der fjernt et lifligt Kor af Sange,
Mens Østens Rødme kun mit Øje saa.

Da kom en Mand mig udefra imøde,
Hans skjønne Form var svøbt i Kappen ind,
Hans Fjed paa Marmorstenen sagte løde,
Og Nakkens Lokker vifted om hans Kind.

Om Panden høj og bred i prægtig Bue
Laa Haaret glat til Siden strøget ned,
Men Taage kun om Øje var at skue —
Hans Aasyn skimted jeg i Dunkelhed.

Han standsed, greb min Haand og skued nøje,
Saa alvorsfuld og tavs paa mig en Stund —
En Stund, som evig staar for Sjælens Øje!
»Jeg er Messias«, lød det fra hans Mund.

I hellig Ærefrygt mit Knæ sig bøjed',
Jeg sank som svimlende i Tankens Strøm,
Men i en Taagesky han svandt for Øjet —
Og jeg paa Lejet vaagned af min Drøm.

J. V. POULSEN.

Nr. 111.

Din Aand med min Aand Vidne bær,
At jeg dit Barn, o Fader, er,
Og jeg er Arving til dit Rige,
Til Herlighed, som ej har Lige —
Hvor Jesus er.

O hellig Glæde, salig Fryd,
Hvortil vor Læbe ej har Lyd!

Der ingen Ufredsmand kan komme,
Thi Landet er kun for de Fromme,
Som øve Dyd.

Der skal ej Torn og Tidsel gro,
Og ingen giftig Slange bo,
Der Løven græsse skal med Lammet,
Thi Frelsens Bud har Alt annammet,
Og Hvilens Ro.

Der skal for os ej være Død,
Ej Sygdom, Sorger eller Nød,
Men vi med Kristus skal regjere,
Og Tusindaarets Sol skal være
Saa morgenrød.

Og naar han ved sin Guddoms Magt
Sig alle Ting har underlagt,
Til Faderen han vil det give,
Og eet med ham i Gud vil blive
I Lys og Pragt.

Derfor vi stemme i med Sang,
At det maa give yndig Klang

For Hver, som Hjerte har og Øre
For Værket, Herren vil udføre
For sidste Gang.

Nr. 112.

Er Gud for os, hvad kan imod os være?
O Brødre, Søstre, lad os vandre fro,
Og føre Striden til vor Frelsers Ære,
Da vi hos ham i Herlighed skal bo.

Vi stride, ja vi stride for et Rige,
Hvortil vor Frelser gav os Arveret.
Forgjæves Fjenderne det vil bekrige,
De faa det ej, thi Jesus vandt os det.

Vi ej med kjødelige Vaaben fægte,
Men bruge Aandens Sværd og Troens Skjold;
Vi vil os Verden med dens Lyst fornægte,
Kun at vi har vor Arv i god Behold.

Vi stride for vor Frihed og Guds Ære,
Og for at komme til vort Fædreland;
Vi vil ej længer Syndens Trælle være,
Og Frelsens Hus ej bygge op paa Sand.

Nej vi vort Hus har bygget paa en Klippe,
Hvor det mod Storm og Vandløb kan bestaa;
Thi Aabenbarings-Lyset vi ej slippe,
Og i vor Frelsers Navn vi Alt formaa.

Og naar vi komme ind til Zions Hvile,
Hvor Herren selv sig aabenbare vil,
Da salig Fryd os evig skal tilsmile,
Og vi skal altid høre Jesum til.

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 113.

Jeg føler nu en Glæde,
Som jeg blandt Engle sad;
Om Modgang er tilstede,
Jeg vil dog være glad;
Thi Faderen ej glemmer
Hans Børn, som søge ham;
Jeg trygt hos mig fornemmer
Forløsning ved Guds Lam.

Naar jeg ham tro vil være,
Jeg ej fortabes skal,
Thi da mit Navn til Ære
Staar blandt Udvalgtes Tal;

Jeg derfor vil istemme
Min Frelser Lov og Pris,
At han lod mig indlemme
Til Plads i Paradis.

I Aanden jeg betragter
Den store Frydefest,
Da Zions Brudgom agter
Mig som sin Bryllupsgjæst;
Da jeg med ham skal trone
Paa Jord et tusind Aar,
Og siden Livets Krone
Jeg i hans Rige faar.

MARIE ANDERSEN.

Nr. 114.

Kom, lad os nu, Venner, i Kjærligheds Aand
Forsamles og knytte det kraftige Baand,
Som ikke vil briste, om Støvet i Kiste
Maa lægges, men Aanden til Frihedens Egn
Sig svinger og synger om Kjærligheds Tegn.

Men I, som nu Haanden paa Ploven har lagt,
O vender ej eder tilbage forsagt.

Vil Kronen I vinde, hav stadigt i Minde
At vaage og bede ved Dag og ved Nat,
Taalmodig at vandre blandt Torne og Krat.

Vil Tornene rive dig saaret og blaa,
Da tænk paa din Frelser, som blodig mon staa;
Til Spot i stor Pine for Synderne dine,
Med Kronen af Torne taalmodig han gaar —
Hvo det ret beskuer, han Lægedom faar.

Saa lad os da favne vor provede Ven,
Der elskte os først, lad os elske igjen;
Og giv ham dit Hjerte, han kjøbte med Smerte,
Thi han vil det rense for Syndens Forgift,
Hvorved det er blevet fordærvet og stift.

Ja vandrer med Glæde frimodigen frem,
Er Vejen end møjsom, den dog fører hjem
Til Zion den blide Guds Stad, hvor de hvide
Beprydede Skarer med Palmer fremgaa;
O lad dig berede en Plads der at faa.

Nr. 115.

Lad os Rejsen fortsætte,
Herrens Gjerning udrette

Gjennem hele vor Livstid
Og ej stille staa mer,
Før vor Herre vi ser.

Ja, hans Villie udføre,
Vi med Glæde vil gjøre
Og Talenterne bruge;
Om end Vejen er trang,
Den er Kjærligheds Gang.

Thi som Skyer forsvinde,
Dette Liv vil bortrinde,
Og vi snarlig skal skue
Det Millennium Aar,
Da til Hvilen vi gaar.

Gid til hver han maa sige,
Naar han modta'er sit Rige:
Vel, du trofaste Tjener,
Træd nu ind til min Fryd,
Og min Herlighed nyd!

Fra Engelsk.

Nr. 116.

Se den muntre Skare hist,
Som paa Skibet staar,

Det er Hellige forvist,
Der hjem til Zion gaar.
Paa hvert Ansigt Glæden straaler,
Fred og Ro Gud dem tilmaaler,
Og lyksalig er hver Sjæl,
Aanden rig er dem til Del.

Gid det ogsaa var min Lod
At til Zion gaa,
Hvor ej mere Verdens Braad
Mig saarende kan naa.
Mellem Zions høje Fjelde
Herrens Bud og Love gjælde,
Og man Frihed nyde kan
Hist i Efraims elskte Land.

Der er Gudsfrygt Folkets Lyst,
Dyden deres Pryd,
Kjærlighed i deres Bryst
Bevirker salig Fryd.
Der Profeten, Gud har kaldet,
Viser dem, der dybt var faldet,
Vejen til Guds Rige hen —
Hjem til Faderen igjen.

Broder, Søster, fatter du
Naaden paa din Sti,
Som dig vederfares nu?
For Babel er du fri!
Dog jeg faar vel nok den Glæde
Zions Jordbund at betræde —
Hver Dag er jeg redebon
At forlade Babylon.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 117.

Saa sikker en Grundvold for eder, som tror,
Er lagt ved Profeter i Guds eget Ord;
Hvad mer kan han sige, end det han har sagt
Til dem, som med Jesus i Daaben gjør Pagt?

I alle Slags Kaar, enten syg eller karsk,
I Fattigdoms Dal eller Rigdommens Marsk,
I Hjem eller ude, paa Land eller Sø,
Dig tilhører Livet, for aldrig at dø.

Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt Mod!
Thi jeg er din Gud, og vil være dig god;
Ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig Aand,
Opholde dig ved min almægtige Haand.

Om end gjennem Prøven jeg lader dig gaa,
Min Naade tilstrækkelig skal du vist faa;
Du skal ikke skades af Prøvelsens Ild —
At gjøre dig ren, det er Alt, hvad jeg vil.

Den Sjæl, som til Jesus sin Lid kun har sat,
Jeg vil ej forlade i Mørkedens Nat.
Den Sjæl, om al Helved imod den mon staa,
Formedelst min Naade skal Salighed faa.

Fra Engelsk.

Nr. 118.

O Brødre, Søstre, lad os saa
Kun følge Korsets Fane;
O lad os ikke stille staa,
Og lad os ej tilbage gaa
Fra Hellighedens Bane.

Og Jesus selv os føre vil,
Han er den gode Hyrde;
Ej Satan driver med os Spil,
Naar Jesu Røst vi lytte til,
Os Ulven ej skal myrde.

Højlovet være Jesu Navn!
Det vakte os af Døde.
Han selv vil tage os i Favn
Og bære ind i Zions Havn
Til Livets Morgenrøde.

O Zion, ifør dig din Pragt,
Din Brudgom at modtage;
Han kommer snart, som han har sagt,
Klæd dig i Hellighedens Dragt,
At du kan ham behage.

Han kommer selv i Zions Land,
Naar Djævelen er bundet;
Og hvad, der er paa Jord og Vand,
Vil blive løst af Syndestand,
Thi han har Sejer vundet.

Et Tusind Aar vi da skal bo
Med Frelseren i Glæde;
Da skal vi se, hvad nu vi tro —
Endt er vor Strid, sød er vor Ro,
Thi Jesus er tilstede.

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 119.

Op, Zions Brødre, op til Strid!
Os Aanden Kraften giver,
At stride mod en farlig Tid,
Thi Satan bruger al sin Flid
For os at overvinde.

Se, Mørkets Magt sig ruster ud
For Herrens Lys at slukke!
Kom, Hver, som elsker Himlens Gud
Og lyder Jesu Kristi Bud,
Vi Satans Magt skal knuse.

Vi frygte ej for Mørkets Hær,
Thi Herren for os strider;
Frimodig kom kun En og Hver,
Og følg kun Jesus, hav ham kjær!
Snart Fjendens Magt skal vige.

Tag Troens Skjold, hver Zions Ven!
Bind Sværdet ved din Side,
Og gjør dig rede, Lyset tænd,
Hengiv dig til din Gud igjen,
Da skal du Sejer vinde.

Er Kraften svag og Magten stor,
Mod hvem du Krig skal fore,
Gud lovet har udi sit Ord,
I Zion vil han bo paa Jord,
Blandt dem, som trofast blive.

For dette Evangelium
Vi stride vil med Styrke.
Lad Lys og Tro faa Hjerterum,
At Lovens store Hovedsum
I Kjærlighed opfyldes.

O Søskende, lyd Aandens Magt,
Vær tro i Kampens Hede;
Thi hvo, som sviger ej sin Pagt,
Har Gud ved Aandens Røst os sagt,
Skal evig salig blive.

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 120.

Hør i din Enbaarnes Navn,
Fader, hør vi bede,
Før du Zions Skib i Havn!
Staa ved Roret i dets Stavn,

Lad din Haand os lede!
Før du Zions Skib i Havn!

Styr det mellem alle Skjær,
Over alle Grunde!
Knus du vore Fjenders Hær!
Løft dit Banner højt for Hver!
Stop du Løgnens Munde!
Knus du vore Fjenders Hær!

Lad dit Tempel vorde bygt
Op paa Zions Høje,
Og dit Folk der leve trygt —
Fuld af Lys og Himlens Frygt —
Du dets Fjender bøje!
Lad dit Tempel vorde bygt!

Jesus, du er Kongers Drot
I din Faders Rige;
Zions Tempel er dit Slot,
Der fra Loven bringer Godt,
Standser Vold og Krige;
Du er alle Kongers Drot!

P. V. Poulsen.

Nr. 121.

Naar Verden er kold som den mørkeste Nat,
Og Alting i Livet dig synes forladt.
Da høres i Aanden — fra oven — herned,
En Stemme at hviske: »I mig har du Fred«.

Kjærlig og øm, kjærlig og øm
Kommer en Stemme saa venlig herned;
Kjærlig og øm, kjærlig og øm —
Trøster dit Hjerte og giver dig Fred.

Naar Lovsangens Toner fra Hjertet gaa ud,
Til Andagt vi samles og prise vor Gud.
Da føle vi atter hin venlige Røst,
Som udi vor Trængsel vil skjænke os Trøst.

Naar Livet har Ende, og Døden er nær,
Og skilles vi skulle fra dem, vi har kjær,
Da lyder det atter fra Englenes Kor,
At Døden er Livet for Alle, som tror.

Nr. 122.

Lovpriser vor Frelser med Jubel og Sang!
Han viste os Vejen og styrer vor Gang,

At vi kunne frelses i hans Paradis
Og der ham lovsynge paa Englenes Vis.

Men Ven, o betænk dog, hans Blod dig ej frier,
Naar du til hans Tjeneste ikke dig vier,
Og strider mod Uret med hele din Magt,
Og derpaa med Herren i Daaben gjør Pagt.

O Venner, se dette er Frelserens Bud,
Og hvis I ham lyde, da føres I ud
Fra Babylons Virvar, som nu staar for Fald;
O bruger da Tiden, hør Frelserens Kald!

O salige Glæde! o himmelske Ro!
At snart vi skal skue, hvad nu vi kun tro.
Snart Frelseren kommer, Guds enbaarne Søn,
Og skjænker os Kronen, den højeste Løn!

Derfor, kjære Brødre, lad os staa beredt,
Og med Højtidsdragten da være iklædt;
Vi da skal med Englene synge i Kor:
Hosianna! vor Gud, han paa Jorden nu bor!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 123.

Lover din Herre, o Zion, din Konge med Ære —
Den Gud, som Israels trofaste Fader vil være!
Bringer ham Pris,
Jubler paa Børnenes Vis,
Skjøndt vi nu Korset maa bære.

Lyder vor Fader med Lydigheds reneste Hjerte;
Alt, hvad som fjerner os fra ham, maa volde os [Smerte;
Holder hans Bud,
Da først vi ære vor Gud,
Som tændte Kjærligheds Kjærte.

Kjæreste Fader, dit Zion vil søge din Ære,
Hustru og Børn og vort Gods dig opofret skal [være,
Giv os din Aand,
Led du os trygt ved din Haand,
Som dine egne og kjære!

Halleluja! raab hver Broder og Søster tilsammen!
Faderen, Sønnen og Aanden de svare os Amen!
Herligheds Sol,
Straal skjønt fra Pol og til Pol!
Hosianna! lovet vær! Amen!

J. J. M. Bohn.

Nr. 124.

Lovsynger Herren højt i Kor,
Du Jesu Kirkes Broderkjæde,
Der kaldet er fra kolde Nord
Til Tusindaarets Lys og Glæde,
Til Zions Brudgoms Bryllupsfest,
Til Abrahams og Josephs Sæde,
Til Nadverbord som smykket Gjæst
I Brudedragtens hvide Klæde.

Hæv Hjertet ved den nye Pagt —
Saa Intet fængsler det til Jorden —
Højt over Mørkets Fyrstes Magt
Og Uvejrs store Sky og Torden!
Og sæt din Fod paa Klippen fast!
Da Helveds Hær forgjæves fnyser;
Om Himlens Firmament da brast,
Guds Ord bestaar og for dig lyser.

Vor Vej til evig Frelse gaar,
Naar Aandens Sandhed vi adlyder,
Og Haabets Morgenstjerne staar
Som Pant i Hjertet og os fryder,
Og snart Retfærdighedens Sol

Skal Zions Bjergetop forgylde,
Og lyse klart fra Pol til Pol,
Og Jordens Kreds med Glæde fylde.

Derfor vi prise dig, o Gud,
I Tiden og i Evigheder,
At du til Norden sendte Bud
Og selv os ud ved Haanden leder!
Halleluja! Halleluja!
Hosianna, Lov og Tak og Ære!
Halleluja! Halleluja!
Vor Gud alene priset være!

J. J. M. Bohn.

Nr. 125.

Frem med Tak og Pris vi komme,
Herren store Undre gjør
Iblandt alle sine Fromme,
Som hans Søn bekjende tør.
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen!

Lover Gud med Glædestone,
Priser ham med Harpeklang!
Zion er hans Kongetrone;

Synger ham en Jubelsang!
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen!

Priser ham med evig Glæde,
Alle, som her Aande har!
Glædens Taarer Kinden væde,
Naar Guds Lys vi blive var.
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen!

Nr. 126.

Jeg prise vil min Fader stor,
Mens Tid forundes her paa Jord;
Og om du herfra kalder mig
Ind til dit lyse Himmerig,
Jeg synge skal i Englekor:
Halleluja! Vor Gud er stor!

Vor Fader, som i Himlen bor,
Tak for det rene Livets Ord!
Al Ære være dig, o Gud!
O, maa vi holde dine Bud!
Og medens vi her vandre skal,
Velsign du vore Dages Tal!

Da Mørkets Magt omgav vort Fjed,
I Naade du saa til os ned.
En Røst er hørt, o lyt dertil:
Mit Rige jeg oprette vil;
Nu Tidens Fylde kommen er,
Og Israel jeg endnu har kjær.

Igjen Profeter høres kan
At proklamere til hvert Land:
Kom ud, o kom, mit Folk, kom ud
Af Babylon! Modtag mit Bud,
At Dommen eder ej skal naa —
I Zions Land I Ly kan faa!

Igjen vi høre Hyrdens Røst
Fra Efraims, den elskte Kyst:
Kom hjem, kom hjem, mit Folk, o kom
Bepryder Herrens Helligdom!
Se, Zions Konge kommer nu,
Han kommer Pagterne ihu!

H. P. Olsen.

Nr. 127.

O kom, du Zions Konge, kom!
Modtag din Brud, din Helligdom!

Al Jorderig dig prise skal
I Zions store Tempelhal.
Se, Bruden dig nu venter hjem
Til Zion og Jerusalem!

O salig Glæde! tænk derpaa,
Da Fædres Gud vi skue maa,
Og vorde for hans Aasyn rig,
Ja, herliggjort evindelig.
Omfavn os som en værdig Gjæst
Til Lammets store Bryllupsfest!

O Himmel-Glæder uden Tal,
Da Sangen snart vi høre skal:
Hosianna! Herre, Jesus kjær,
Du, Kongers Konge, Æren bær!
Du Sejren vandt, og vi blev rig —
Din Villie ske paa Jorderig!

Du være skal vor Konge stor,
Regjere tusind Aar paa Jord,
Og Israels Skarer frelste staa
Paa Zions Bjerg med Pantet paa.
Din Kjærlighed, din Himmelfred,
Den varer i al Evighed.

Vi prise dig, vor Skaber stor,
Mens Tid forundes os paa Jord.
Vi lyde Stemmen: nu er Tid,
Kom hjem fra Babels Kiv og Strid!
Vi tusind Gange mere da
Skal prise dig, Halleluja!

H. P. Olsen.

Nr. 128.

Der er et Land, et dejligt Land,
Med Solens Farveskjær,
Som ingen Skygger mørkne kan,
Thi Jesus lyser der.

Der er et Hjem, et Glædens Hjem,
En Egn saa himmelsk skjøn,
Og der vi mødes skal med dem,
Som elsket har Guds Søn.

Der er en Fred, en evig Fred
Hinsides Verdens Hegn,
Hvor Vandringsstaven byttes med
Et evigt Sejerstegn.

Fra denne Jords Elendighed
Didhen vor Længsel staar,

Hvor Zions Folk i Evighed
Sin Fred og Hvile faar.

BENGTE ANDERSEN.

Nr. 129.

Farvel vi byde eder, Kjære,
Som rejse nu til Zions Land,
I vandre ud til Herrens Ære,
Hvor Guds Profeter høres kan;
I drage bort fra Trængselen,
Fra Slægtninge og mangen Ven.

I efter noget bedre tragte
End denne Verdens korte Lyst;
Ja, Verdens Gunst I ringeagte
Og glade følge Herrens Røst,
Som lyder nu til Alle: Kom
Og fly, før Verden faar sin Dom!

Af Hjertet vi for eder bede,
At Herren eder styrke maa,
Og eder ved sin Haand vejlede,
At I kan sikkert Maalet naa,
Og lande glad i Zions Havn;
Det bede vi i Jesu Navn.

Naar saligt rinde eders Dage
I Zions Land i Herlighed,
Da glem ej os, som er tilbage,
Som dele eders Hjertefred;
Men bed for os, at vi ogsaa
En Arv i Zions Land maa faa.

En stakket Tid vi adskilt blive,
Skjønt ej vor Aand kan skilles ad;
Thi Bønnen vil vor Sjæl oplive,
Forene os i Aanden glad,
Vi skilles ad kun for en Stund
Og samles snart paa Zions Grund.

I fjerne Vest nu staar Guds Tempel,
Saa prægtigt, skjønt paa Bjerget hist;
Der faa vi Guds, vor Faders Stempel
Og hans Velsignelser forvist.
Lad os da ile dertil fro,
Og hylde Kongen, der skal bo.

Thi Jesus med sin Engleskare
Fra Himlen kommer til os ned,
At fri os fra al Nød og Fare,
Og skjænke os en evig Fred.

Da synge vi i Englekor:
Halleluja! Gud hos os bor!

H. P. Møller.

Nr. 130.

O evige Fader, o Kjærligheds Væld,
O Ophav til Menneskets evige Held!
Mit Hjerte sig fryder,
Og glad jeg udbryder:
Hosianna, Hosianna for Gud og hans Lam!
I Himle og Jorden, lovpriser kun ham.

Thi Alt du, o Herre, til Glæde har skabt,
Skjønt Skabningen Himmelens Fryd nu har tabt;
Men Haabet, at Tiden
Snart endes med Striden,
Og Skaberen atter paa Jorden skal bo;
Det giver mit Hjerte stor Glæde og Ro.

Med Fryd jeg beskuer din Gjerning fremgaa
Paa Jorden, og Lyset som Banner at staa
For Slægten og Alle,
Som Herren paakalde,
Nu finde kan Vejen til Saligheds Land,
Og Frelsen tilbydes hver Kvinde og Mand.

Og derfor min Sjæl nu udbryder i Kor
Med Himmelens Engle og Kaldte paa Jord!
Hosianna, Hosianna!
Hosianna, Hosianna!
Halleluja, Prisen og Æren for Gud
Og Lammet skal sjunges i Evighed ud!

J. J. M. Bohn.

Nr. 131.

Kom, du Salmist, og slaa paa Harpens Strenge,
Og bryder ud med Engle hist i Kor,
Og synger højt om Frelsen for vor Jord,
Om Bjergets Fest og Lammets Nadverbord!
Lad Frydens Toner Luften gjennemtrænge!

O syng om ham, som udi Almagt troner
Blandt Stjernerne, Guds Verdners store Tal!
Vær, Jord og Hav og Skov og Bjerg og Dal
Og Flod og Mark og Ørk, en Jubelsal,
Og Ekko giv til Herrens Lovsangs Toner!

O priser Gud, I Himle og al Jorden,
Og taler om hans store Kjærlighed,
Som gav os Livets Haab og Sjælens Fred,
Som sendte Engle til os Faldne ned —
Og derved vi hans elskte Børn er vorden.

Nr. 132.

Fader vor i Himlen,
Dig anraabe vi!
Se til Børnevrimlen,
Kom og staa os bi!
Naar os Trængsel nærmer —
Fjendens Haan og Spot,
Som i Vellyst sværmer —
Vi vil gjøre godt.

Helligt skal da vorde,
Gode Gud, dit Navn,
For hvad Godt du gjorde
Til vort sande Gavn!
Aldrig lad os glemme
Jesu Kristi Bud,
Men hans Navn forfremme!
Hjælp os, Naadens Gud!

Til os kom dit Rige,
Som vi elske mer —
Mer end Ord kan sige,
Mer end Øjet ser!
Giv os Kraft og Styrke,

At vi stride kan
Imod Verdens Mørke
Her i dette Land!

Fader, ske din Vilje
Her paa denne Jord!
Ren som Markens Lillie
Sønnen hos dig bor!
Lad dit Lys udspredes,
Som du nu har tændt:
Da vil Mange glædes,
Som dig ej har kjendt.

Nr. 133.

Aand over Aander kom ned fra det Høje,
Evig med Fader og Sønnen vor Gud!
Kom, vore Hjerter tilsammen at føje,
Kom at berede den himmelske Brud!
Kalde, forsamle og Jesus forklare,
Bygge Guds Kirke, oplyse hans Folk!
O lad vort Hjerte din Almagt erfare,
Sandhedens Vidne og Kjærligheds Tolk!

N. Brun.

Nr. 134.

Evige Fader, vi ydmygt dig beder
Om din Velsignelse, og at den Aand,
Som dig med Sønnen i Enheden leder,
Maa os forene med Evighedsbaand;
At vi i dig og i Jesum maa være,
Saa i dit Lys vi maa vandre saa tro,
Stedse kun søge, o Fader, din Ære,
Indtil forklarede hos dig vi bo;

Scepter og Krone og Rige og Trone
Ene tilhøre dig, Himmelens Gud!
Æren og Prisen og Lovsangens Tone
Giver dig Zion, den Enbaarnes Brud.
Nu vil vi Klæderne snehvide tvætte
Og os berede til Morgenens Gry;
Sejerens Krone vil Jesus os flette,
Naar han velsigner os Kalken den ny.

J. J. M. Bohn.

Nr. 135.

Tak, Fader, Tak, du sendte Sønnen,
Og frit han valgte selv at gaa,
At han os lærte Faderbønnen,

Og Sandheds Vej at vandre paa;
Han tændte Lys i Verdens Nat,
Men den forstod ej Livets Skat.

Men hvo som vaagner op af Drømme
Og ser sig syndig, arm og blind,
Og da gaar ned i Daabens Strømme
Med et oprigtigt Barnesind,
Skal føle i sit Hjerte frit,
At han blev Syndens Byrde kvit.

Og under Præstedømmets Hænder,
Der Fuldmagt fik af Himlens Gud,
Han veed, at Aandens Lue brænder
Og strømmer i hver Aare ud;
Han føler, at i denne Pagt
Er Liv og evig Frelse lagt.

Saa gaar jeg trygt ved dette Under
Igjennem Sorg og gjennem Held,
Og det er, Jesus, dine Vunder,
Som er min Glædes Kildevæld.
Du er mit Skjold, min Stav, min Vagt
Mod alle Djævlehæres Magt.

Nu kan jeg — hvilken stille Glæde —
I hver en Lidelse og Trang
Herinde i mit Hjerte kvæde:
Min Gud, han gik den samme Gang;
Han tømte Sorgens bitre Skaal
Og kaldte mig til samme Maal.

Han stod for mig i Narrekaabe,
Og Sandheds Gud man slog paa Mund,
Han blev kun agtet for en Taabe
Og jaget som en fredløs Hund;
Han havde ikke Ly og Læ,
Han fødtes mellem Markens Fæ.

Saa stille, stille med hver Klage;
Har den Enbaarne vandret saa,
Da er dit Liv jo Højtidsdage,
Og Skammen farve Kinden maa;
Saa svømmer du i Overflod,
Du, som har kostet Jesu Blod.

Har du ham set med sænket Hoved
Og brustent Blik paa Golgatha?
Har du dig hen til Stedet vovet,
Hvor Naaden ene hentes fra,

Og sænket udi Daabens Flod
Den Synd, som kosted ham hans Blod?

Saa syng Halleluja, o Hjerte,
Hvert Øjeblik du banker i,
Thi Jesus løste Dødens Smerte —
Og mig af Satans Slaveri.
Lyd højt min Sang fra Golgatha,
Et Sejerens Halleluja!

P. V. Poulsen.

Nr. 136.

Led os frem, o Gud, vor Fader,
Før os da til Zions Land.
Svage vi os trygt forlader
Paa dig, Gud, som hjælpe kan.
Helligaanden giv os til vor Frelsers Dag!

Fader, oplad Zions Døre
Og i Frelsens Sti os hegn;
Lad din Sky og Ild os føre
Som et sikkert Kjendetegn.
Store Herre, lad os se den glade Dag!

Naar da Verdens Riger falde,
Giv os Trøst og giv os Ro,
Og naar Dommens Horn maa gjalde,
Lad os trygt i Zion bo,
Synge Lovsang, samles i din Herlighed.

Oversat fra Engelsk.

Nr. 137.

Vi synge vil i Hjertens Fryd
Om Zions Frelsermand;
O hver en Røst, giv Jubellyd,
Som Herren ære kan;
Ja, for vort Haab, det Zions Haab,
Vi fik med Vand og Aandens Daab;
Halleluja, vor Gud er stor!
Han ene Æren faar.

For nylig vi som Slaver stod
Helt under Mørkets Magt,
Men os vor Frelser sende lod
Sit Lys og nye Pagt;
Og ved sin Kraft han drog os ud
Og kaared til sin unge Brud,
Se, derfor synge vi saa glad
Som Børn Halleluja!

O lad os alle stræbe frem
Og ad al Trængsel le,
Og vorde hver et nyttigt Lem
Paa Jesu Legeme,
At Lys og Herlighed med Fred
I hver en Sjæl kan finde Sted,
Og vi vil alle juble da
Amen! Halleluja!

J. J. M. Bohn.

Nr. 138.

Fader vor paa Himlens Trone,
For dit Aasyn samles vi
Og opsende Glædens Tone,
Thi vi blev i Jesum fri.
Hosianna! Hosianna!
Ære være dig, o Gud!

Her i Støvet Broderkjæden
Beder dig i Jesu Navn,
At vor Søgen, Banken, Leden
Være maa til evigt Gavn!
Vær tilstede, vær tilstede,
Fader, med din Helligaand!

Livets Manna i vort Hjerte
Giv os nu i denne Stund!
Klart lad brænde Lysets Kjærte —
Ordet af din egen Mund!
Giv ved Aanden — Helligaanden —
Os dit Ord i Jesu Navn.

Aandens Sværd du dine give,
Som skal tale her i Dag,
At det dine Ord maa blive,
Dig til Ære og Behag!
Ja, o Herre, store Herre,
Du er ene Himlens Drot!

Evig var og er og bliver
Fader, Søn og Helligaand,
Og i Pagten du os giver
Kjærligheds og Fredens Haand.
Halleluja! Halleluja!
Halleluja! Amen!

Nr. 139.

Vi, Fader, os forsamlet har
I Hjertens Ydmyghed

At skue ved den Ild saa klar,
Du kjærlig gav os ned,
At glæde os ved Livets Ord,
Du sendte til det fjerne Nord,
Og love dig paa Børnevis;
Modtag vor Tak og Pris!

Nu, Fader i vor Prøvestand,
Smil du til os herned!
At vi i Hjertet føle kan
Din Kjærlighed og Fred!
Den Aand, som Søn med Faderen
Forener, Herre, giv os den,
Saa vi i dig har Zions Ro,
Saa salige og fro!

Og dine Tjenere, o Gud,
Velsigne du i Dag,
At de os tolke dine Bud
Og Zions store Sag!
Ja, at med Aandens Ild og Kraft,
Med Livets Balsam, Ordets Saft,
Vort Hjerte vederkvæges kan
Og tændes udi Brand!

Og de, som Mørket vandre i,
De Vejen vises maa
Til Naadens Dør, ja Livets Sti —
Til Zion, som skal staa;
At de for dig maa bøje sig
Og afstaa fra al Synd og Svig
Og blive løst fra Fjendens Magt
Ved Tro og Daabens Pagt.

Halleluja! du, Gud, er stor
Og evig, viis og stærk!
Vi dig lovsynge vil i Kor,
Og fremme vil dit Værk;
Thi Førstegrøden af din Høst
Du har i vore Hjerter øst,
Dit Ord er evigt Livsensbrød,
Din Byrde let og sød!

J. J. M. Bohn.

Nr. 140.

Vor Gud, vi til dig raabe,
O hør vor Sang og Bøn!
Vi trofast paa dig haabe,
Vort Anker er din Søn.

Dit Folk til Andagtsstunden
Har her forsamlet sig,
Læg Vidnesbyrd i Munden
For Hver, som søger dig!

Oplad for dem, som banke,
O Gud, din Naades Dør!
Thi Mange trindt om vanke
Og har ej fundet før
Det Lys, den Fred og Glæde,
Som til vort Land er sendt;
Dem Lyset du berede,
Der dig ej før har kjendt!

Højlovet skal du være,
O store Naadens Gud,
Som os nu vilde lære
Ved Engle-Sendebud!
O hjælp os kjækt at stride
Mod Synd og Satans Magt,
Og hvad vi end skal lide,
Bevar os i din Pagt!

MARIE JENSEN SORDRUP.

Nr. 141.

Nu vi os forsamle her —
Mindes om vor Frelser kjær;
Fader, vær hos os tilstede,
Naar vi synge, tale, bede,
Lys du over os din Fred!

Lad din Aand iblandt os bo,
Styrke os i Haab og Tro;
Den i Hjerterne berede
Gudsfrygt, Kjærlighed og Glæde,
Saa vi i dit Fodspor gaa!

Fader vor i Himmelen,
Før du Mange til os hen,
Som dit Ord vil gjerne høre
Og din Vilje altid gjøre —
I vort Samfund drag dem ind!

Kjærlighedens store Bud
Lærte du os, kjære Gud;
Naar i Kjærlighed vi vandre,
Har vi Samfund med hverandre —
Med Gud Fader og hans Søn.

Store Gud, din Kjærlighed
Ej af Maal og Grænse veed;
Vi lod os i Daaben sænke,
Og du lod os Naaden skjænke —
Arveret til Salighed.

MARIE ANDERSEN.

Nr. 142.

Vi atter forsamlede ere,
At frembære Faderens Pris
Ved Sønnen, vor Frelser den kjære,
Paa Børnenes barnlige Vis.

Vi takke vor himmelske Fader,
At ned her paa Jorden vi kom,
For Budskab til Frelse han lader
Os høre forinden sin Dom.

Vi takke dig, du, som Alt kjendte,
Før Grundvold til Jorden blev lagt,
For Sønnen til Verden du sendte
At slutte med Støvet en Pagt.

J. J. M. BOHN.

Nr. 143.

Hvilken salig Stund, da af Syndens Blund
Gud til Livet os vakte!
Thi paa Mørkets Vej vi ham kjendte ej,
Dog han Haanden os rakte.
Han os belærte, Daab vi begjærte,
Og blev frelst i hans Rige,
Derfor vi glædes, naar Nogen ledes
Ind ad Døren at stige.

Ved sin Tjeners Haand Gud sin Helligaand
Giver troende Døbte,
Der al Synd fortrød og hans Bud adlød,
Som os alle gjenkjøbte.
Den dig vejleder til Sandheds Glæder,
Skal fra Synd dig advare;
Kunskab og Visdom, som fra vor Gud kom,
Den dig vil aabenbare.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 144.

Kom Alle, som elske Immanuels Navn
Og længes at hvile i Saligheds Havn,
Hvis Hjerter kun hige med brændende Magt
At vandre den Vej, som vor Frelser har sagt,

O brændende Hjerter, vær stedse paa Vagt,
Med Frelseren slutter den evige Pagt!

Thi det, som forkyndes og Øret nu naaer,
Har været bortrykt mer end tusinde Aar;
Ja Hver, som det lyder og fødes paany,
Kan skue Guds Rige og Zion at gry.

I Elskte, som Lyset og Sandhed har kjær,
Det Budskab nu lyder for Alle og Hver:
Nu skal de Sagtmodige arve et Land,
Og aabnet er Vejen ved Daaben i Vand.

Gaa ind, thi nu Porten er aaben for Hver,
Som Synden forsager og Dyden har kjær;
Thi Ordet nu lyder: Omvend dig og tro,
Og da gjennem Daaben faa Himmelens Ro.

Og Hver, som af Hjertet vil række sin Haand
Til Pagten, Gud giver sin hellige Aand,
Alt som en Besegling, at du er frikjøbt
Og bleven i Vandet og Ilddaaben døbt.

Kom derfor, kom Alle, forhaler det ej!
Vor Frelser har vist os den eneste Vej,

Som fører til Frelse; Eksemplet han lod,
Der han gik til Daaben i Jordanens Flod.

Ja, Aanden og Bruden de sige nu: Kom!
Og Røsten den raaber: Kom inden Guds Dom!
Kom, vandrer forsigtig! se, Skaren er lang,
Thi Porten er snæver og Vejen er trang!

Se, Engle i Himlen nu smile herned,
Og glædes for Hver, som i Sjælen faar Fred.
Lad Budskabet høres — en Røst fra vor Gud;
Bered dig, o Jord, for din himmelske Brud!

Nr. 145.

Et opløftende Minde,
Som vil aldrig forsvinde!
Da vi Lyset først skued,
Og med opklaret Blik
Vi i Daaben nedgik.

Ja, vi opstod at vandre
Haand i Haand med hverandre
For vor Frelser at ære,
Og at sætte vor Fod,
Hvor sit Fodspor han lod.

Den velsignede Kjære —
Vi vil sprede hans Ære
Saasom Stjerner paa Himlen!
Han saa kjærlig og god
Har os kjøbt med sit Blod.

Før vi det skulde dølge,
Lad kun Folk os forfølge;
Vi vil stride og sejre
For det Lys, som er tændt,
Og det Bud, Gud har sendt.

JOHAN B. FØRSTER.

Nr. 146.

Kom dog alle, Store, Smaa,
For i Daabens Bad at gaa;
Med et angergivent Sind
Træd igjennem Døren ind.

Til Guds Børn ved Daabens Pagt
Kaares vi — o giv da Agt!
Gaa med Glæde derfor frem,
Ingen Trængsel hold for slem.

Spotten, som os møder her,
Er dog Herligheden værd;
Kronens Glans fordunkler Alt,
Hvad os forhen var fortalt.

Daaben som den nye Pagt
Nu ved Engle blev os bragt,
Den er evig, bryd den ej,
Du, som gaar paa Frelsens Vej!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 147.

Nu lyder atter Jesu Bud —
Som da han vandred her —
Med hvilken Lov han sendte ud
Et Glædesbud til Hver;
Og Sandhedsrøsten byder
Omvendelse og Daab,
Og Hver, som den adlyder,
Som Barn om Arv har Haab.

Men hvo, som nu gjenstridig er,
Forspilder selv sin Løn,
Da Døren aabnet er for Hver
Ved Lammet, den Guds Søn;

Og Rigets Dør er Daaben,
Guds Præst har Nøglerne,
Og nu den holdes aaben
For de Oprigtige.

Vor Frelser selv os viste Vej
Til Herligheden ind;
Kom, Venner, da forhal det ej,
Men ydmyg eders Sind!
Thi Glæden eder venter
Som Lydighedens Frugt,
Naar Verdens Børn kun henter
Sig Lidelser og Tugt.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 148.

Hør os, Immanuel, vi dig anraabe
Som dine Sønner og Døtre i Løn!
Giv os den Gave, vi her af dig haabe,
Fader, o hør vor forenede Bøn!

Se, dine Børn nu i Tillid fremtræde;
Knyttet vi have det hellige Baand,

Og nu forenet i Pagten os glæde —
Fødte af Vand, vi forvente din Aand.

Se nu, o Fader, med Kjærligheds Øje
Ned paa din Tjener, som lægger sin Haand
Paa dine Børn, som her ydmygt sig bøje,
De, som blev lydig mod Sandhedens Aand!

Fader, udsend nu den himmelske Due,
Brystet at fylde med Saligheds Smag;
Hjertet lad brænde i flammende Lue,
Brænde af Kjærlighed Dag efter Dag.

Fader, besegl os med Aanden og Ilden,
Som os fra Synden gjør lutret og fri,
Saa vi maa dagligen drikke af Kilden,
Leve og vandre som Lam i din Sti!

Vokse i Tro og i Kjærligheds Gave,
Saa vi til Enden maa blive dig tro,
At vi et Hjem iblandt dine maa have,
Tusinde Aar udi Zion at bo!

J. J. M. Bohn.

Nr. 149.

Glade, o Fader, vi dig behage,
Lammet og dig skal tilkomme al Pris!
O vil du kjærlig vort Offer antage,
Som vi frembære paa Børnenes Vis!

Tak, kjære Fader, fordi du os ledte
Hen ved din Aand til vor Frelser saa god,
Som os ved Vandet og Aanden beredte
Livet formedelst sit rensende Blod!

Tak, han med Brødet og Vinen bespiste
Os i dit himmelske Rige paany!
Mindet om Lammet, som Lydighed viste,
Løfter Forventningens Blikke mod Sky.

Tak, at din Aand i hans Hjerte tog Sæde,
At han til Livet kom frem af sin Grav,
Og ved din Side tren ind til sin Glæde,
Hvorfra han Budskab til Jorderig gav!

Glade nu Hjerternes Tak vi frembære,
Love og prise dig, Evigheds Gud,
Takke for Lysets og Sandhedens Lære —
Tak, du os sendte det frelsende Bud.

J. J. M. Bohn.

Nr. 150.

Guds Kirke er vor Klippeborg,
Den staar paa Zions Bjerge;
Kast kun, min Sjæl, paa Gud al Sorg,
Thi han er Zions Værge!
Som fordum, saa og nu
Han kommer den ihu;
Den trænger til hans Vagt,
Omringet og belagt
Af Mørkets Helvedskare.

Ja, brøl, I Djævle, kun paa Jord,
Og storm kun Zions Volde!
Vi stole trygt paa Herrens Ord,
Han Magten skal beholde!
Ja, fnys kun, Verdens Aand,
Al Magt er i Guds Haand!
Og ras kun, Mørkets Drot,
Med Løgn og Mord og Spot,
Snart Englen dig skal binde!

Nr. 151.

Nu forsamles vi, Herre, staa os bi,
At din Aand maa iblandt os bo;

Da vil vi glædes, Hjerterne kvæges,
Sindet sig fryde i salig Ro.

Nadverbordets Lyst bringer Mod og Trøst,
Naar i Strid man har svækket sig;
Aanden neddaler, Hjertet husvaler,
Saa at man atter sig føler rig.

O hvor saligt da, naar herovenfra
Jesus kommer iblandt os ned!
Brødet han bryder, Vinen han nyder
Med de Forløste i evig Fred.

Hil den glade Dag! Lad hvert Hjerteslag
Bringe Lovsang til det Guds Lam;
Tak ham, hver Tunge, lader os sjunge:
Æren og Prisen tilhører ham!

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 152.

Lovet været du, Herre Krist,
At du Menneske vorden est,
Født af en Jomfru ren og skjær,
Gladelig hilst af Himlens Hær.
O Gud ske Lov!

Verden gaar i dit Ledebaand,
Dig dog svøbte en Jomfruhaand.
Du er den Store, som mægter Alt,
Og blev paa Skjødet Barnlille kaldt
O Gud ske Lov!

Fattig du kom til Jorden ned,
Adlede Armod og Usselhed;
Fattig du gjorde dig med Flid,
Rige blev vi til evig Tid.
O Gud ske Lov!

Konge er du af Konger bedst,
Zions Konge blev Støvets Gjæst,
Fører os bort fra Skyggedal
Hjem til sin lyse Kongesal!
O Gud ske Lov!

N. F. S. GRUNDTVIG.

Nr. 153.

Pagtens Engel fra Himlen foer,
Som Kundskab om Zion bragte;
Glad adlød hun sin Konges Ord
Og Maalenes Snor udstrakte,

Saa Elendige i den
Kan om Tilflugt søge hen
Og Forløsning finde.

Ørknen skjøn som en Rose staar,
Dens Ban for Guds Frihed viger;
Herrens Børn, de fortabte Faar,
Hjemkomme fra Verdens Riger.
Frydesangen toner skjøn —
Evig Glæde er vor Løn —
Sorg der ej har hjemme.

Mere skjøn end al Verdens Pragt
Guds Zion vil snarlig stande;
Folket iklædt med Uskylds Dragt
Og Livenes Segl i Pande,
Synger Lammets nye Sang,
Til Basun og Harpeklang
Himlens Hær istemmer.

Herren, Zion nu frem har bragt,
Sit Israel Gud forløste.
Valgt af Naade ved Fædres Pagt
Af Saligheds Væld de øste.

Satan, bunden, har ej Tid
Mer at vække Had og Splid —
Fred paa Jorden hersker.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 154.

O, Gud, jeg sov saa tryggelig
Udi din Varetægt;
Din Aand og Engle lejred sig
Om mig og elskte Slægt.

Hav derfor Tak, o Fader kjær,
For al din Miskundhed;
For hver en Dag jeg atter ser,
Du skjænker mig din Fred.

Din Søn min Morgenstjerne vær,
Og Lygte for min Fod,
Mit Skjold, mit Værn mod Satans Hær,
Min Styrke og mit Mod.

At jeg kan mandig staa i Dag
Uskadt trods Slangens List,
Og leve her til dit Behag,
Bestandig først og sidst.

Saa jeg hver Dag i Mørkets Land
Maa klynge mig til Gud,
Ved at adlyde Frelsens Plan
Og Pagtens Engles Bud.

At naar min Aften nærmer sig,
Jeg da kan sige fro:
Tag mig, o Fader, hen til dig
I Paradisets Ro!

Ja, naar din Søn, vor Herre Krist,
Med Englehærens Tal
Vil bo paa Jorden, jeg og vist
En Arv erholde skal.

J. J. M. Bohn.

Nr. 155.

For dig, Fader kjær,
Vi fremtræde her —
Tak og Lovsang nu lyde.
Af det Nadverbord,
Signet ved dit Ord,
Dine Børn glade nyde.
Din Førstefødte,

Som for os blødte,
Hans Navn vil vi bekjende.
Lader os bære
Hans Navn med Ære,
Trofast indtil vor Ende.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 156.

I Verdens Morgenstund opgik
Det Lys, vi Livet skylde,
Sin Middags Glans og Kraft det fik
Dog først i Tidens Fylde,
Da Evighedens Præstedom
Ved Midnatstid til Verden kom
Og straalte hid til Norden.

Da planted sig en Vingaard ny
Gud Fader i det Lave,
Og Arbejdsfolk i Morgengry
Han lejed til sin Have,
Men lejer altid fler og fler,
Som ledig han paa Torvet ser,
Til Israel ud at samle.

Se, Verden staar paa Gravens Rand,
Kort Tid den har tilbage;
Men gjør vi kun det lidt, vi kan,
Vi Jesus vil behage.
Da faa vi med ham Arveret,
Som sletted ud vort Regnebrædt
I Daabens rene Vande.

Ja, Vingaardsmanden god og rig,
Han Magten har at raade,
Den sidste gjør den første lig,
Det Verden er en Gaade;
De Lærde ej den løse kan,
Men Zions Smaa fik den Forstand
Og Nøglen til Guds Naade.

Nr. 157.

Farvel, Farvel! vort Fødeland vi byder,
Farvel, du Land, hvor Lyset først vi saa!
Fra glade Hjerter Afskedssangen lyder
Til elskte Venner, som tilbage staa,
Farvel, Farvel! vi Zion har for Øje,
Men ej vi glemme eder, Kjære, her;

Vor Bøn for eder sendes mod det Høje,
At gjense eder, det er vort Begjær.

I Vestens Bjergeland vi søge Hvile,
Der er vort Hjem, der er vort Fædreland;
Paa Zion der vil Herren venligt smile,
Der findes Fred, der rinder Livets Vand.
Profeter der vor Herres Ord udtale,
Og Folket lyder Himlens rene Bud,
Der er saa godt i Zions skjønne Dale,
Og derfor vandre vi fra Babel ud.

Her truer Nød og Krigens vilde Flammer;
Her øjnes klart Fordærvelse og Blod;
Elendighed det store Babel rammer,
Og Engle rive Klinten op med Rod.
Da Mørkets Hær, som Bundne, til en Hule
Skal samles for at vente tusind Aar,
Men Herren vil for dem sit Aasyn skjule,
Til frem af Graven de til Dommen gaar.

Farvel, Farvel da; elskte Venneskare!
Til Zions kjære Hjem vi rejse nu;
Snart Gud sin Magt vil herlig aabenbare
Til Zions Fryd, men Babels Fald og Gru.

Vort Barndomshjem med Glæde vi forlade,
Med Haabet om et nyt i Vestens Dal.
Farvel da! Venner, nu vi rejse glade,
Vi haabe, atter der vi samles skal.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 158.

Da Kristi Kirke ved Guds Magt
Klart ud af Mørket saa,
Og sidst paa Jord dens Grund blev lagt
Af de ydmyge Faa —
Da Dødens Martyrpile
Tog mangen Hellig hen
Til Paradisets Hvile
Indtil Opstandelsen.

Og i Missouri Land især
Hensov saa mangen Mand,
For god til her at trænges mer
I dette onde Land;
Men skal vi derfor klage
Mod Gud, som tog dem hen,
Mens Støvet blev tilbage
Indtil Opstandelsen?

Og i Nauvoo, Profetens Stad,
Hvor Templet dejligt stod,
Der Pøblen Mange skilte ad
Og udgød deres Blod;
Men Hytten, som nedbrydes,
Oprejses skal igjen,
Blandt Engle skal de frydes
Snart i Opstandelsen.

Vor Patriark, Profet og Seer
De Offerlam selv blev,
Besegled Vidnesbyrdet mer
Og blodig Seglet skrev.
Men sig mig, er de bunden
I Støvets kolde Hjem?
Nej! de har Hvilen funden
Indtil Opstandelsen.

Og nu fra Efraims stille Dal
Vi Hvilens Budskab faar,
Og Mange skal i Templets Hal
Se Zions blide Vaar.
Skjøndt Efterladte græde
For dem, som kaldes hen,

Skal Gjensyn mere glæde
Os i Opstandelsen.

O, kjære Sjæl, o sørg dog ej!
Om du fra Verden gaar,
Du vandrer frem ad Livets Vej —
Da Salighed du naaer.
De Hellige, som døde,
Til Paradis gik hen,
Og vi skal atter møde
Dem i Opstandelsen.

WM. CLAYTON.

Nr. 159.

Salige Haab! Livenes Haab,
Givet til Zion ved Frelserens Pagt!
Himmelens Nøgler til Skamme har bragt
Døden og Helvedes Porte og Magt,
Fængselet aabned Guds Lam.

Dog, hvo ej vil lytte dertil,
Ej i Opstandelsen Salighed faar,
Skjøndt han skal opstaa om tusinde Aar,
Dømmes, før hen til sin Bolig han gaar,
Evig fortabt for Guds Lys.

Men hvo, som tror Sandhedens Ord,
Frygter ej Døden, som Hytten nedbrød.
Medens hans Aand gaar til Abrahams Skjød,
Frigjort fra Verden, dens Synd og dens Nød,
Ventende Engelens Røst.

Saadant et Haab udi vor Daab
Aanden os giver, og dø vi i Gud,
Visselig høre vi Michaels Bud:
Vaagn op, o Israel, Immanuels Brud!
Gaa af dit Hvilested ud!

Legem og Aand, Skaberens Haand
Atter forener, at dømmes vi maa,
Naar for Guds Søn og hans Fader vi staa,
Ja, udi Lyset, det herlige gaa —
Guddommens evige Glans.

Herlige Dag — Sejerens Sag!
Moderen faar da det elskede Nor,
Som hun med Taarer nedlagde i Jord,
Og i Guds Rige med det hun da bor;
Smerter og Taarer bortveg.

J. J. M. Bohn.

Nr. 160.

Naar skal vi vel ses igjen,
Hver en Broder, hver en Ven?
Naar skal Graad ej høres mer?
Naar opstige Suk ej fler?
Naar paa Zions Bjerg vi staa,
Hvert Guds Barn at se vi faa.

Vi til fremmed Land gaa ud,
Vi er Sandheds lette Bud —
Sandhed, som fra Himlen kom
Og skal naa al Jorden om.
Sandhed evig vil bestaa,
Og ved den vi Maalet naa.

Himlen sendte ned sit Lys,
Jorden hilste med et Kys.
Fredens Rige er begyndt,
Tusindaaret snart forkyndt,
Og Retfærdighedens Sol
Straale skal fra Pol til Pol.

Og naar Israel kommer hjem
Og faar bygt Jerusalem —

Naar Guds Hus i Pragt vi se,
Babel i stor Suk og Ve —
Naar vor Frelser kommer ned,
Da vi samles vil i Fred.

Naar vor Jord er døbt med Ild —
Naar ej Ondskab mer er til —
Naar at Babel er forglemt —
Satan er i Dybet gjemt —
Da vil Zion evigt staa;
Lad os didhen fremad gaa¡

PARLEY P. PRATT.

Nr. 161.

Den signede Dag med Fryd vi ser
Af Havet til os opkomme;
Den lyser paa Himlen mer og mer,
Os alle til Lyst og Fromme!
Det kjendes paa os som Lysets Børn,
At Natten den nu er omme.

Den salige Stund, den Midnatstid,
Da Herren han lod sig føde,
Da klared det op i Østerlid

Til dejligste Morgenrøde,
Da Lyset oprandt, som Jordens Boid
Skal lysne udi og gløde.

Om levende blev hvert Træ i Skov,
Og var saa hvert Blad en Tunge,
De kunde dog ej Guds Naades Lov
Med værdelig Røst udsjunge;
Thi evig nu skinner Livets Lys
For Gamle og for de Unge.

Som Guld er den aarle Morgenstund,
Naar Dagen staar op af Døde,
Dog kysser os og med Guld i Mund
Den liflige Aftenrøde;
End tindre maa da det matte Blik,
De blegnede Kinder gløde.

Saa rejse vi til vort Fædreland,
Der ligger i Dag i Dvale,
Der stander en Borg saa prud og grand
Med Troner og gyldne Sale;
Saa frydelig der til evig Tid
Med Venner i Lys vi tale.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 162.

Nu Farvel vi eder byde,
Elskte Brødre, farer vel,
Medens Takkesange lyde
Til Guds Pris fra hver en Sjæl,
Som med Skaren
Bort fra Faren
Drager op til Fredens Hjem!

Dog vi eder ikke glemme —
Glemmer heller aldrig os,
Thi vi glade samles hjemme,
Hvor vi Mørket byde Trods.
I vort Fængsel
Stod vor Længsel
Til Guds Folks Forsamlingssted.

Herren hører vore Bønner,
Naar i Tro de sendes ham;
Da som ægte Zions Sønner
Glad vi lide Spot og Skam.
Evig Hæder
Høje Glæder
Vente efter Kampens Larm.

Hjertelig vi byde eder
Vort Farvel for sidste Gang!
Lev nu vel til Herren leder
Eder hjem fra Babels Tvang;
Da vort Hjerte,
Frit for Smerte,
Glædes skal blandt Frelstes Tal.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 163.

Snart er vi alle fri
For Babels Tyranni;
Lad os kun tro fremvandre fro,
Vi glade snart i Zion bo,
Og ham vi da skal se
Med Engles Tusinde;
O hvilken Lyd af himmelsk Fryd,
Lad os kun øve Dyd!
Af Naade han os værdig gjør,
Naar vi os rense som vi bør,
Fra Lyst i Bryst
Vi da har denne Trøst.
Hvad gjør det, om vi hades nu
En liden Tid? Kom det ihu:

Vor Trængsel her er Glæden værd,
Som snart os venter der!

O lad os vaage fro
Og bede udi Tro,
Som han os bad, saa at vi glad
Kan vandre mod den skjønne Stad,
Som vi beredes til
Nu her i Trængsels Ild.
Taalmodig vær nu hver især,
Han drager snart sit Sværd,
Og Kronen er vor Sejers Pragt;
O hvilken skjøn og herlig Dragt
At gaa og staa
Med hvide Klæder paa
For Lammets Trone som en Sol
Og sjunge højt for Ærens Stol
Og se Guds Søn! O sig hvor skjøn
Er ikke Trængsels Løn!

Nr. 164.

Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa!
Forladt i Sorg jeg her maa staa.
Mit Vennetal for Sværdet faldt,
Og Blodet flyder overalt.

Mit elskte Folk jeg slagen ser,
Og Ingen er tilbage mer;
Se Jomfru, Yngling bleg og død,
Som var i Morges sund og rød.

Min Fader Rædsels-Scenen klar
Jo skued og beskrevet har;
Hver Nephit blegned som et Lig
Ved Laman-Hærens vilde Skrig.

Med Øxe, Sværd og Pileskud
Er Nephis Slægt nu ryddet ud;
Ej skaantes Mænd, ej Barn, ej Mø,
Kun jeg blev levnet fra at dø.

Titusind, som jeg førte da,
Er lagt om Højen Kumorah.
Nu staar jeg med de Tegn i Haand,
Min Fader skrev ved Herrens Aand.

Med Klage brød min Fader ud:
O fagre Mænd, o skjønne Brud!
Hvi faldt I fra Guds Kjærlighed,
Fra evig Frelse, Liv og Fred!

Mit Liv er søgt, jeg har ej Ro,
O Herre, lad mig hos dig bo!

Borttag min Kval og Sorgens Braad,
Før standses ej mit Øjes Graad!

Saa sang Moroni, Mormons Søn,
Nu Efraims Engel blid og skjøn,
Da han, Nephiten, stod paa Jord
Og skued Nephistammens Mord —

LUCY SMITH.

Nr. 165.

Jeg har ej Fred, hvor skal jeg bo,
At dog min Sjæl kan finde Ro?
Jeg er af denne Tummel kjed,
Jeg er som i Landflygtighed.
O Vismand, hvorfor kan du ej
Mig vise paa den rette Vej,
Og række mig en Vennehaand,
Og fri mig ud af Syndens Baand?

O sig mig dog, du Herrens Mand,
Hvad mener du med Zions Land?
Hvi har du vel det Land saa kjært?
Det undrer mig, det er saa sært.
»Jeg elsker det, der er jeg fri
For Babels haarde Slaveri,

Thi Synd og Uretfærdighed
Vil der ej finde Opholdssted.

Det Land, min Bro'r, er ogsaa dit,
Kom med, hvor du kan aande frit;
Thi visselig min Gud er din —
Det veed jeg, han dig agter sin,
Om du i Pagten vil indgaa
Og indtil Enden trofast staa,
Om du dig selv bereder saa,
At du i Prøven kan bestaa.

Thi da vi veed, om frem vi gaa,
Et Tusind Aar vi Hvilen faa,
Og Jesus selv regjere skal
I Zions høje Tempelhal.
Og efter det Millennium
Han holder selv den store Dom,
Og vil for os da folde ud
Den Herlighed, han har hos Gud!«

O Tak, o Tak! du Zions Mand,
Thi du har hjulpet min Forstand,
Saa at jeg nu min Gud forstaar,
Og Lys fra ham i Sindet faar!

Den Gud, som højt i Himlen bor,
Lovsynger, o I Englekor!
Og vi paa Jorden synge med
I Haab om evig Salighed.

PETER O. HANSEN.

Nr. 166.

Kom Hellige fremad og frygter ej,
Kun med Mod fremad drag!
Skjønt tornestrøet kan synes denne Vej,
Gud er med dig hver Dag.
Os bedre er at jage væk
Unyttig Kummer, Kval og Skræk;
Og Fryd bor da i hver en Sjæl,
Alt er vel, Alt er vel!

Mon vi skal græde, om vor Lod er haard?
Nej, o nej — Alt er vel!
Hvo kan forvente, han Belønning faar,
Som i Kamp ej tog Del.
Omgjord din Lænd, og tab ej Mod!
Gud fører os paa sikker Fod,
Og vi skal føle i vor Sjæl
Alt er vel — Alt er vel!

Vi finde Stedet for Guds stille Fred
Hist i Vest — Zions Land,
For Herrens Folk et udsøgt helligt Sted —
Gud os der signe kan.
Vor Lovsang der nu høres skal —
Gjenlyde højt i Bjerg og Dal
For Israels Konge — Glæd din Sjæl!
Alt er vel — Alt er vel!

Om Hytten paa vor Rejse brydes ned —
Salig Dag! Alt er vel!
Endt er da al vor Trængsel og Ufred,
Og hos Gud bor vor Sjæl.
Men om vort Liv det bliver spart,
Og vi med Israel faa Part,
Vi Jesus da vil møde snart —
Alt er vel — Alt er vel!

Wm. Clayton.

Nr. 167.

Den Gamle af Dage, o sig, hvem er han?
I Sandhed en agtværdig aldrende Mand;
Han svinger sit Scepter, hans Ord det er trygt,
Hans Præstedom evigt, han nævnes med Frygt;

Han dømmer blandt Tusinder, som for ham staa,
Hvis Daniels Syner man stole kan paa.

Hans Klæder saa lyse som nyfalden Sne,
Hans Lokker sølvhvide, som Ulden at se;
Fra Tronen højt herlig Ildstrømme udgaa,
Rundt hellige Skarer beundrende staa;
Han kommer til Jorden, naar Rige og Magt
Til Himmelens Hellige evigt er lagt.

Og klarlig i Synerne Daniel saa,
Selv Menneskens Søn for hans Ansigt at staa;
Han gav ham sit Rige og Magten paa Jord,
Og Kronen og Tronen og Dommerens Ord;
Saa Oldingen æres blandt Store og Smaa,
Og ej nogen Ende hans Rige skal faa.

I, Babylons Præster, fortæl, hvem er han,
Som oplader Bøgerne? Svar, hvis I kan!
Naar Stolene sættes, og Dommen den staar?
Der gættes paa Jesus, og Æren han faar;
Men vid, at hans Komne i Tiden gik hen,
Og ældre end ham er jo Tusinder Mænd.

Nej, Babylons Præster og Lærde paa Jord,
I staa udi Mørke med Daniels Ord;

Men Joseph, Profeten, han tydet dem har,
Den Gamle af Dage er Adam vor Fa'er,
For Slægten en Fyrste og stor Patriark,
Hans Navn det er Mikael paa Hæderens Mark.

J. J. M. Bohn.

Nr. 168.

En Dag jeg paa et ensomt Sted
I Alpeland mig satte ned;
I dybe Tanker faldt jeg ind
Og grublede udi mit Sind;
Da gjennem Aanden fo'r der mig
En Følelse saa underlig;
Men mon jeg drømte eller saa
I Syner Ting, som forestaa?

Mens Verden da udfoldet var,
Og Sværdet Jorden gjennemskar,
Revolutionens Tordensky
Vildt rulled over Land og By;
Jerusalem opbygget stod,
I Fred man Israels Skarer lod,
Smaabørn paa Gaden sprang i Leg,
Og Markerne laa fuld af Neg.

Thi Herrens grumme Vredes Ban
Var taget fra Judæa Land;
Da bortveg Syndens mørke Sky
For Tusindaarets Morgengry;
Ja Livets Glans af Naadens Sol
Den straaled skjønt fra Pol til Pol,
Og Jesus vandrede paa Jord
Med sit udvalgte Englekor.

Naturens Smil var skjønt at se,
Og standset var dens Suk og Ve,
Og Myriader gik med Sang
Fra By og Tempel deres Gang,
Og op mod Herrens Hovedstad
I hvide Klædebon saa glad
Med Aandens Offer, Lovsangs Ord,
Til Kongen, som i Zion bor.

Og Jesus Kristus selv kom frem
Og stod for sit Jerusalem;
Ham Alles Øjne hvilte paa;
Messiæ Herlighed man saa,
Og Alles Knæ sig bøjed ned
For ham i dyb Ærbødighed,

Og Jesu Smil var Livets Væld
Og Salighed for hver en Sjæl.

Sin højre Haand han løfted op,
Og peged paa Kalvari Top,
Tiltalte Skaren, mild og fro,
Der dvæled udi Bøn og Tro:
»Forløbne er to Tusind Aar
Fra Tiden, da i mine Kaar
Det faldt at dø for Verdens Nød
Paa dette Bjerg, hvor Blodet flød.

Nu har min Fader skjænket mig
En Krone over Jorderig;
Et Kejserdømme stort i Magt
Er nu for mine Fødder lagt.
Hos Alle kjendt det blive skal
Iblandt hans Verdners store Tal,
At Offer og streng Lydighed
Gi'er Ære og Udødlighed.«

Da som af Dvale fo'r jeg op
Og skued Alpers hvide Top;
Jeg hørte ingen Fuglesang,
Jeg saa ej Blomsten paa min Gang;

Men Ordet: Offer, Lydighed
Gi'er Ære og Udødlighed«,
Sødt kvæged Hjertet i mit Bryst,
Og aldrig glemmes kan dens Røst.

J. J. M. Bohn.

Nr. 169.

I Babylons Taage jeg tankefuld gik
Og søgte om Lys, men kun Mørke jeg fik;
Jeg ledte om Klippen, men fandt ikkun Sand,
At bygge derpaa var jeg ikke i Stand.

Jeg skuede Skjøgen og Døtrene med,
Jeg hørte dem raabe: Kom, her er der Fred!
Men alt var Uvished og Splid og Uro,
Saa at jeg ej kunde det skjænke min Tro.

Jeg talte med Mange om Mørkhedens Magt,
Om Paven, som Kirken i Ørken har bragt;
Men Ingen forstod mig, og ene, forladt,
Jeg gik udi Smerte og bælgmørke Nat.

Jeg ønsked' at tjene den højeste Gud,
Jeg vilde adlyde hans frelsende Bud;
Som Trækfuglen drager for Kulden mod Syd,
Saa opsteg min Længsel og klagende Lyd.

Og naar jeg i Verdens Forvirring deltog,
Jeg fandt ikkun Slangen, som Eva bedrog;
Jeg fandt ingen Fred, men Samvittighedsnag,
Og ønsked at kæmpe for Frelserens Sag.

Og Renhed i Hjertet jeg ønskede mig
Samt Kraft til at stride mod Helvedes Svig;
Men føle jeg maatte, at Synden var stor,
Og Helvedes Fyrste regjered' paa Jord.

Jeg saa i min Bibel, at Himmelens Gud
En Gang vilde atter udsende sit Bud,
At Zion, Guds Kirke, saa ren og saa skjøn,
Da skulde opbygges for Jesum, Guds Søn.

Og Hedningeskarer, de iled' derhen
At lære Guds Vej og at vandre paa den,
At Freden og Salighed der skulde bo —
O, tænkte jeg, da finder Hjerterne Ro!

Jeg saa, at Naturen, som sukker i Ban,
Den frigjøres skulde til Hellighedsstand;
At Løven med Lammet skal hvile i Fred,
Og Slangen ej mer skulde gjøre Fortræd.

O! tænkte jeg, o, blev jeg født paa den Tid,
Da var jeg lyksalig! men nu er min Flid,
Min Søgen, min Beden og Graad alt omsonst —
Hvad hjælper min Virken, min Stræben, min Kunst!

Men Æren og Prisen tilhører dig, Gud,
Som sendte din Tjener til mig med dit Bud —
Som gav mig tilkjende, at Stenen var lagt,
Og oprettet var nu den evige Pagt!

Jeg hørte den Tale ved ængsteligt Sind,
Jeg gjorde vel Modstand, men den var som Vind;
Thi Ordet var kraftigt, og Lyset var klart,
Dog vilde mig Fjenden ej slippe saa snart.

Da ydmygt jeg raabte til Gud udi Bøn:
O Herre, mig led ved din enbaarne Søn
Til Sandhedens Rige! o lær du selv mig,
Og lad mig forstaa, om det Bud er fra dig!

Da Lyset det tændte sig udi min Barm,
Og Glæde jeg følte i Aanden saa varm,
Og Sygdom og Smerte, som plaged mit Kjød,
Formedelst Guds Naade og Sandhed bortflød.

Jeg gik udi Daaben, og Freden jeg fandt,
Og følte end mere at Budet var sandt,
At Sidste-Dags Helliges Sandhed er stærk,
At Joseph grundlagde et Salighedsværk.

Og Vidnesbyrd jeg nu for Verden frembær'
Formedelst Guds Naade og raaber til Hver,
Som ønsker en Arv paa den rensede Jord:
Bered dig at sidde ved Abrahams Bord.

J. J. M. Bohn.

Nr. 170.

O Helligaand, mit Liv, min Lyst,
Du skjulte Perle i mit Bryst,
Vær du min Trøst, vær du min Fred,
Vær du mit Lys, min Salighed!

Et Lys, som aldrig bliver slukt,
En Blomst, som altid sætter Frugt,
En Videnskab, som Gud kun veed,
Er Livet i din Kjærlighed!

Saa bryd da ud i Fryderaab
Med Sejerssang, du Zions Haab!
Og du, som ej af Alder veed —
Du evigglade Kjærlighed!

I Jesu Navn sjung til Guds Pris,
Til Jorden bli'er et Paradis,
Alt hvad som Tunge har og Røst,
Alt hvad som Hjerte har og Bryst!

Nr. 171.

Kom, Hellige, syng om Guds Martyrhær
Et Mindekvad,
Da Fædrenehaabet vi dele Hver
Om Livets Stad.
Zion, den elskte, de herlig beskued,
Opfyldt med Aanden, saa Hjerterne lued
Og længselfuld slog den imøde.

De ædle Martyrer med helligt Mod,
Paa Herrens Bud
Forkyndte det Skete, og deres Blod
Man øste ud;
Sandhedens Vidner modtoges med Harme,
Mørkhedens Hære begyndte at larme,
Da Lyset fra Gud kom til Syne.

Blandt Rækken af blodige Vidner staar
Vel Abel først;

Men Æren som Frelser dog Jesus faar,
Thi han er størst;
Han ved sit Offer Forløsningen gjorde,
Sprængte med Sejer selv Fængselets Porte,
Og Hellige med sig han førte.

De Kæmper, som blødte med Kval og Spot
For Jesu Tro,
Dem aabnedes Vejen til Livets Drot
Og salig Ro.
Ondskab dem kunde vel Døden forvolde,
Dog kunde Graven ej evig dem holde,
Men herlig for Gud de opstode.

Apostle, Profeter som Stjerner stod
I Tidens Nat,
Og Hellige spared ej eget Blod
For Troens Skat.
Dog, da man slukte de lysende Kjærter,
Dunkelhed skjulte snart Folkenes Hjerter,
Og Mørke indhyllede Jorden.

Da pludselig straaled en Stjerne klar
Bag mørke Sky;

En Engel gjenbragte, hvad udslukt var,
Guds Lys paany;
Retfærd af Himlen og Sandhed paa Jorden
Bragte i Stand Evangeliets Orden
Til Frelse for Jordens Nationer.

Profeter som Joseph og Hyrum Smith,
De ædle to,
Apostle og Ældster forkyndte frit
Om Jesu Tro,
Kaldte fra Mørket til Lyset saa mange,
Som vilde fly fra Fordærvelsens Gange
Og tro paa Gjenløserens Komme.

De Hellige samles paa Herrens Bud
I Zions Land
At opbygge Templer for Israels Gud
Fra Strand til Strand.
Mørkhedens Fyrste med zitrende Vrede
Samler sin Hær og Forfølgelsens Hede —
Nu atter vil Zion fordærve.

Da blødte en Mængde af Herrens Folk
Som Vidner tro,

Med Patten, Apostlen, den Sandhedstolk,
Hos Gud de bo;
Joseph og Hyrum, Profeterne tvende,
Troen bevared, saa Verden kan kjende,
De Sandheden blodig besegled.

Vi skue Gjengjældelsens sorte Sky,
Se hvilket Syn!
Fordærveren hjemsøger Land og By
Med Hævnens Lyn.
Hunger og Pest nu Nationerne rammer,
Krig kræver Blod af gjenstridige Stammer
For Blodet af ædle Martyrer.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 172.

Kraften fra det Høje,
Alt som en Ild for Øje
Med alle Tungers Liflighed
Neddaled til Guds Menighed.
Takker Alle Gud for hans Gave!

Kraften fra det Høje,
Guds Aand os sammenføje

Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord
Til Gjæster ved hans Nadverbord!
Takker Alle Gud for hans Gave!

Kraften fra det Høje
Os i vort Sind fornøje,
Som Herrens Folk med Himlens Fred,
Udvalgte til Guds Salighed.
Takker Alle Gud for hans Gave!

Kraften fra det Høje
Skal vore Hjerter bøje!
Lad hvert Guds Barn i stille Løn
Frembære ham sin Tak og Bøn!
Takker Alle Gud for hans Gave!

Nr. 173.

Hilser nu Zions den herlige Morgen!
Fryd for hvert Land, som i Mørke har lagt!
Standser al Klage og bortjager Sorgen,
Nu skal vi se, hvad Profeter har sagt.

Glæd dig! thi Zion sin Frihed kan skue,
Snart skal hun staa som en elskelig Brud.

Se hendes Sønner, af Aanden de lue,
Glade frembære det frelsende Bud.

Se hist, hvor Ørknen den blomstrer og grønnes,
Levende Vandbække der vælde frem;
Lyset der straaler, og Dyden paaskjønnes,
Der finder Uskyld en Tilflugt, et Hjem.

Se, hvor de samles fra Øer og Lande,
Love og prise den Gud, som er stor!
Snart Verdens Riger ej længer kan stande —
Saligt det Folk, som i Zion da bor!

HASTINGS.

Nr. 174.

Fredens Budskab nu fra Zion lyder.
Morgenstjernen herlig straaler frem,
Mange nu ved Himlens Lys sig fryder
Og gjør Pagt med Gud, som Ordet byder!
De faa Haab om Arv i Fredens Hjem.

Sandhedslyset klarlig aabenbarer
Præstelist og Aandens Slaveri,
Hvori Folket holdes som i Snarer,

Da man Skriften aandelig forklarer
Uden Herrens Aand at staa sig bi.

Herrens Lov og Pagter de forandre,
Efter Bud af Mennesker de gaar
Hver sin Vej, helt adskilt fra hverandre;
Pagten, som de selv skal eftervandre,
Slutte Andre nu i Uskylds Aar.

Haandspaalæggelse de bruge ikke,
Herrens Aand ej Gaver deler ud,
Tidens Tegn er skjult for Folkets Blikke,
Gud vil ej Profeter mer beskikke,
Intet mer nu høres vil fra Gud.

Saa forvendt en Lære man nu hylder
Og forkaster Livets klare Ord;
Verden sig med Skin af Gudsfrygt fylder,
Indbildt Visdom ganske den fortryller,
Mens man helt forlader Kristi Spor.

Nu jeg veed, om ej jeg Pagten sviger,
Jeg skal samles med det glade Kor,
Som med Jesus ned fra Himlen stiger

For med ham at dele Jordens Riger;
Det vil ske, thi Herren selv det svor.

Gud ved Engle Sandhed gav til Jorden,
Judæ Træ til Efraims blev lagt,
Kirken atter fik sin rette Orden,
Mænd med Præstedom beklædt er vorden,
Og oprettet er en evig Pagt.

Guds Profeter Intet kan nedtynge,
Hans Apostler tale Livets Bud;
Herrens Hellige hans Navn lovsynge,
Og i Zion er hans Børneklynge,
Der fra Død og Trængsel førtes ud.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 175.

Naar er vor Trængsel omme?
Naar vil Forløsning komme;
Naar skal Jerusalem
Staa som et Fredens Hjem,
Hvor Israel skal bo
I Fred og Ro?

Naar skal vi Zion skue
Beklædt med Ild og Lue?
Naar mon hver Bolig skal
Staa som en Bryllupssal,
Hvor Himlens Drot skal bo
I Fred og Ro?

Naar skal vor Jord forsones
Med Gud og herlig krones?
Naar skal som Paradis
Alt juble til Guds Pris,
Og Løve, Lam og Ko
I Freden bo?

Naar skal Basunen klinge,
Og Synden vi betvinge?
Naar skal Guds Folk med Sang
Opstaa af Gravens Tvang
For tusind Aar at bo
I Fred og Ro?

Naar skal vi kronet stande
Med Livets Segl i Pande?
Naar skal Guds Folk paa Jord
Samles med Enoks Kor,

Og som Guds Præster bo
I Fred og Ro?

Naar vil de Patriarker
Som himmelske Monarker
Gjæste vor Jord paany,
Hilset i Land og By:
Velkommen vær, og bo
Med os i Ro?

Naar skal vi Jesum vente
Med vore Lamper tændte?
Ved Lyd af Engles Skrig:
»Zion bered nu dig!
Din Konge nu vil bo
Hos dig i Ro!«

Da stilles al vor Længsel,
Da endes al vor Trængsel,
Da tages Sløret bort,
Da er Guds Rige vort,
Da skal i Fred vi bo
I salig Ro.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 176.

Kjærlighed er Lysets Kilde,
Kjærlighed er Livets Rod;
Derfor er Guds Raad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god.
Som vor Frelser har forklaret —
Aanden selv os aabenbaret —
Som vi føle i Guds Fred
Er det Haab, vi trøstes ved.

Kjærlighed er Livets Krone,
Kjærlighed er Lysets Glans;
Derfor sidder paa Guds Trone
Jesus med sin Straalekrans;
Han, som Lyset er og Livet,
Har for os sig selv hengivet,
Bliver i og lever ved
Guds, sin Faders Kjærlighed.

Kjærlighed er Lovens Fylde
Og Fuldkommenhedens Baand;
Den er hvad, vor Gud vi skylde,
Den er Frugten af hans Aand;
Derfor Broderkjærligheden,

Vokser op med Guddoms-Freden,
Vorde skal vi og ved den
Et med Sjælens bedste Ven.

GRUNDTVIG.

Nr. 177.

Ej svigter Herren dem, som tror og beder,
Men som en kjærlig Fader leder dem;
Og ofte gjennem Trængsler han bereder
Den Vej, som sikkert fører til ham hjem.

Naar vi kun Modgang for os ser og gyser,
Og Verden synes kold som Nordens Pol,
Da vid, at bag de mørke Skyer lyser
En kjærlig Faders Aasyn som en Sol.

Og som en Sol han sender Lys og Varme
Og Haabets Straaler til bekymret Bryst,
Han vil kun lutre — siden sig forbarme,
Og efter Stormen gjøre Alting lyst.

Thi alle Ting vil tjene dem til Gode,
Som her i Tro og Sandhed elsker Gud;
Han hjalp i Nøden altid dem, som tro'de
Og ydmygt søgte ham og holdt hans Bud.

Og han har sagt: Mon nogen jordisk Fader
Vil give Barnet Sten, som mangler Brød —
Saaledes Gud ejheller dem forlader,
Som tillidsfuldt ham søger i sin Nød.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 178.

Jeg priser dig min Konge stor,
Som Lyset sendte til vor Jord!
Nu kan min Aand i Prøvens Stand
Beredes for det bedre Land,
Hvor herliggjorte Skarer da
Skal prise dig; Halleluja!

Snart Ondskabs Hær ej Magten har,
Men Jesus Kongedømmet ta'er,
Og Zions Børn i Sang og Bøn
Berede Jorden ren og skjøn;
Hver Skabning giver Tak og Pris
Til Gud, som før i Paradis.

O Engle, syng om Fred paa Jord!
O Israels Hær, udbryd i Kor!
Se Tidens Fylde kommen er,

Alt samles nu fra fjern og nær;
Snart endes Mørkets Tyranni,
Vor Sorg er endt og Zion fri.

Vel synes Livets Vej saa trang,
Men Glæden venter skjøn og lang,
Naar Altings Gjenoprejsnings Fest
Skal fejres i det skjønne Vest;
Da Himlens Frelste hos os bo,
Og Zion nyder Fred og Ro.

Da gamle Fader Adam staar
Med Kronen paa sit Sølverhaar,
Og Sønnerne med Højheds Rang
Istemme Lammets nye Sang,
Mens Jesus i den skjønne By
Uddeler Vin og Brød paany.

JOHAN JOHANSEN.

Nr. 179.

Tag det sorte Kors fra Graven,
Plant en Lilje, hvor det stod!
Ved hvert Skridt i Dødninghaven
Blomsten spire for vor Fod.

Sejer over Død og Grav
For den brudte Vandringsstav,
Palmekvist for Askekrukke,
Frydesang for Sorgens Sukke!

Solen sortned, da han blegned,
Som for os udgød sit Blod;
Graven lyste, Mørket segned,
Da forklaret han opstod!
Ton vor Lovsang højt i Sky,
Sødt i Zions Morgengry:
Jesus Kristus er opstanden,
Evig lever Guddomsmanden!

Ja, han lever, Guddomsmanden,
Sprængte ere Dødens Baand;
Han er visselig opstanden,
Og hans Ord er Liv og Aand.
Nu en Sabbats Morgen skjøn
Rinder op for os i Løn,
Og som Zions-Hymnen klinger,
Den i Sjælen Fryd os bringer.

GRUNDTVIG.

Nr. 180.

Almagts Gud, vi for din Trone
Ydmygt bøje os mod Jord,
Medens Jubelsangens Tone
Stiger højt i mægtigt Kor.
Lad os trofast med hverandre
Haand i Haand hernede vandre
Gjennem Mørkets dybe Nat
Mod det Maal, du os har sat.
Lad i Tid og Evigheden
Ingen spilde Himmelglæden,
Hvorpaa vi en Forsmag nød,
Da ved Daab vi dig adlød,
Som Profetens Ord os bød.

Ej vi søge Gud alene,
Mens vi Lykken nyde fuldt;
Ej alene vi ham tjene,
Medens Venner smile huldt;
Ikke blot, naar Storme tie,
Ville vi din Sag os vie;
Men i Livets Kamp saa haard,
Og naar Verden mod os staar,
Ville vi din Gjerning fremme,

Aldrig dig, vor Gud, forglemme.
Os tildel din Kraftens Aand,
Knyt os fast i Pagtens Baand,
Hold os oprejst ved din Haand!

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 181.

Sin Vogn gjør han af Skyer blaa,
I Aag han Storme spænder;
Den ganske Jord med Klipper graa
Som Voks er i hans Hænder;
Hans Sværd er hvast, hans Spir er godt,
Hans Folk er vi, den Drotters Drot,
Hans Navn er Jesus Kristus!

Guldkronen bærer han i Løn,
Og Sværdet helst i Skede,
Og som den bedste Faders Søn
Hans Lyst det er at bede;
For alle Sjæle beder han,
Og beder dem med Bud om Land
Ej at forsmaa hans Krone.

Hans Bøn er stærk, hans Bud er godt
Med Gud os at udsone;

Men dog, fordi han her med Spot
Kun bar en Tornekrone,
Er Verdens Daarer til Foragt
Hans Zions Bud, hans Kongemagt,
Hans Fred og Glans og Glæde.

Men naar tilbage aabenlyst
Til Zions Fest han kommer,
Og naar Basunens Drøn gjør tyst
For ham, al Verdens Dommer,
Da Zions Børn han kjendes ved
Og peger paa den Herlighed,
Som de med ham skal arve!

Nr. 182.

Den Seer, den Seer, Joseph den Seer —
Min Sang er om vor Profet saa kjær;
Hans Lige, nu, hvor findes den?
Ej Verden har en saadan Ven,
I Himmelens Lys han herligt bor,
Som lærte Mennesket Livets Ord.
Du Jordens Seer, du himmelske Seer,
Erindring din er min Sjæl saa kjær;
Du Guds Udvalgte, du Menneskeven,

Du kom med Guds Præstedom hid igjen,
Du tolked saa klarlig den Fortid, som gik,
Og aabnede Himlen for Støvets Blik.

Af himmelsk Byrd, af ædel Sæd,
Han tidt over Slægtens Jammer græd,
Ved Nøgler, han modtog af Gud,
Han folded Himlens Rigdom ud.
I Mørket laa Verden hyllet ind,
Da lyste hans Ord som Solens Skin.
Hvor stred du, Joseph, hvor kæmped du
Mod Syndens vilde, skamløse Grul
Med mægtig Aand, for et ædelt Maal,
Du rev os ud af Verdens Baal;
Blandt fraadende Bølger i Livets Strid
Du kæmped for Sandheden al din Tid.

Ja Zion, du var kun hans Lyst,
For dig slog Hjærtet i hans Bryst,
Med dig han græd, med dig var glad,
Han elskte dig og Nauvoo Stad.
Stærk ruller han Værket endnu frem
I Aandernes Verdens store Hjem.
Den Seer, den Seer, Joseph den Seer,
Jeg elsker dig, du er mig saa kjær,

Du ren og fri var stor paa Jord,
Din Tale var mig en Faders Ord.
Lad Fjenderne gaa kun i Mørkets Pagt,
Thi nu er du fri for deres Magt.

O fri, o fri, Joseph er fri
For Trængselen, han vaded i!
Han hviler fri for Løgnens Skrig,
I Lys og Liv uendelig;
Blandt Saliges Tal han nu vandrer om,
Mens Pøbelen føler Guds Vredes Dom.
Han døde for dem, som han elsked her,
Hans Minde er os en Faders kjær.
Han regjerer nu i Aandernes Kor
Og blandt de Retfærdige fra vor Jord!
Kom, Hellige, sjunger! snart vi ham ser,
Vi møde igjen vor dræbte Seer!

JOHN TAYLOR.

Nr. 183.

Syng, Zion, o syng for vor Fader med Bøn!
Engle, synger med!
Han gav os til Frelser sin enbaarne Søn,
Saa liflig vi synge for Herren.

Slaa Harpen, du fromme Salmist paa Jord!
Zion, gaa i Dans
For Jesus, vor Konge, Guds levende Ord!
Saa liflig vi synge for Herren.

Lad høre de glødende Tungers Røst!
Aanden er os nær,
Som bringer os altid den evige Trøst,
Saa liflig vi synge for Herren.

Nr. 184.

Naar skal vort Øje
Skue dig, Zion, Guds Stad?
Naar fra det Høje
Kommer Forløseren glad,
Stander vor Møje,
Udrydder Ondskab og Had?

Snarligen straaler
Templer i Skjønhed og Pragt;
Herren tilmaaler
Hellige Storhed og Magt;
Mod Vredens Skaaler
Værner dem Israels Pagt.

Saligste Glæde
Abrahams Børn er til Del.
Arven her nede
Gud har forjættet hver Sjæl,
Som tro vil træde
Djævelens Magt under Hæl.

Derfor vi drage
Glad til vort elskede Hjem,
Hvor vi modtage
Lærdom og Kundskab af dem,
Som nu saa fage
Lede Guds Israel frem.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 185.

Som Markens Blomst henvisner fage
Alt, hvad af jordisk Rod oprandt,
Og talte snart er Støvets Dage,
Skjøndt Gud det selv med Aand forbandt.
Kun hvad, der kom fra oven ned,
Kan blomstre i al Evighed.

O ve da Hver, som daarlig bygger
Sit Haab paa Støvets Blomstertid,

Og gribe vil i Jordens Skygger,
Hvad kun i Aanden kommer hid!
O Daaredrøm, om Evighed,
For hvad ej kom fra oven ned!

Men vel Enhver, som Haabet grunder,
Paa hvad kun Engles Øjne naa —
Hver Sjæl, som til det Høje stunder,
Og Verdens Glimmer tør forsmaa!
Til dem kom det fra oven ned,
Som blomstrer i al Evighed.

GRUNDTVIG.

Nr. 186.

O sig, hvad er Sandhed? den ædleste Skat,
Der ej kjøbes for Rigdom og Guld.
Naar Tronerne synke i Glemselens Nat,
Og Fjenden berøves sin Vælde saa brat,
Vor Jord skal af den vorde fuld.

Ja sig, hvad er Sandhed? den skjønneste Dyd,
Hvilken Engle og Folk kunne naa.
Den findes i Havet, paa Bjerg og i By,
Den straaler fra Stjernernes Hære i Sky —
Enhver den som Bytte kan faa.

Tyrannernes Scepter skal brydes i Hast,
Naar de kæmpe mod Frihed og Ret!
Men Sandhedens Pille bestandig staar fast,
Dens Grundvold ej rokkes, dens Anker ej brast,
Dens Kæmper ej kues saa let.

Saa sig, hvad er Sandhed? fra først og til sidst
Den er Summen af Alt, som bestaar.
Skjøndt Himlen og Jorden omdannes, for vist
Skal Sandheden stande og ej lide Brist —
Den sejrer og aldrig forgaar.

JOHN JAQUES.

Nr. 187.

Min Gud er mit Lys — jeg frygter ej mer,
Ved Nat og ved Dag han altid er nær;
Fra Trængselens Mørke han frier mig ud,
Jeg veed, at han er den almægtige Gud.

Ja, Gud han er min Leder,
Han er min Lyst i min Sang;
Hver Dag, naar jeg ham beder,
Han styrer — han styrer min Gang.

Min Gud er mit Lys! Om Mørkhedens Sky
Mig truer, dog dages min Morgen paany;

Thi Jesus, min Frelser, opliver mit Mod,
Og leder paa Stien min vaklende Fod.

Min Gud er mit Lys — Min Styrke i Nød —
Min Frelser, han lever, endskønt han var død!
Hans Almagt mig hegner, thi selv er jeg svag,
Men Gud mig velsigner hver Nat og hver Dag.

Min Gud er mit Lys — mit Liv og min Trøst;
I ham er ej Mørke, men Alt er saa lyst;
Han er min Forløser, min Frelser og Gud —
Med Engle i Lovsang min Sjæl bryder ud.

J. NICHOLSEN.

Nr. 188.

Det lufter mildt i Høst fra Velsignelsernes Hjem,
Paa Mark og Eng Guds Sendebud udvandre;
Usynlige gaa de med Mejerne frem,
Guds Have de mindes med hverandre.

I Paradiset voksed Velsignelsernes Straa
Med Hvedens Aks og Rugens rige Vipper;
Velsignet her bølger, hvor Kornagre staa,
Et Paradishav foruden Klipper.

Guds Engle nu sig glæde ved Menneskenes Høst,
Naar fromme Sjæle frydes ved Guds Gaver;
Selv Dyret sig glæder ved Høstlivets Lyst,
Smaafugl holder Gilde mellem Traver.

Frit Fugl og Dyr har Klæder. Om Føde maa de
De søge glad, og lystelig de finde; [gaa,
Som Fugl høster fattig Mand uden at saa,
Som Ruth gaar til Høsten fattig Kvinde.

Og fryder sig hver Bonde, det hele Land er glad,
Staar Toften fyldt med Markens gyldne Stakke,
Dog størst bliver Glæden i Frelserens Stad,
Naar evigt vi Høstens Herre takke.

E. I. INGEMANN.

Nr. 189.

Herlig er Dagen, som nu er oprunden,
Timen er slagen, da Gudfader-Munden
Frelse tilbyder hver, som trofast lyder
Hans Søns Evangelium.

Tidernes Fyldes Husholdning oprettes,
Sandheden hyldes — Folk i Daaben tvættes.

Mange sig glæde ved det Lys hernede,
Som aabenbaret nu er.

Glade vi ere, som kom ind i Pagten;
Lovet du være, at du gjengav Magten,
Hvorved dit Rige — skjønt foruden Lige —
Opbygges her paa vor Jord.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 190.

Vort Løsen er vor Tro og Daab,
Det er vort Samfundskjæde;
Deraf udspringer alt vort Haab,
Oprinder al vor Glæde,
Og Ordet af vor Herres Mund,
Det er Guds-Husets Klippegrund,
Det er Guds-Aandens Sæde.

Som Aanden vil, saa aander han,
Og Røsten kan du høre;
Men født igjennem Daabens Vand
Han herlig vil dig gjøre;
Saa Fødselen af Vand og Aand
Er Underværker af Guds Haand,
Som os til Livet føre.

Alt, hvad saa Kristi Menighed
End sukker for i Aanden,
Naar Tro og Daab vi holde ved,
Meddeles efterhaanden.
Slaa paa Guds Gaver aldrig Vrag;
Lad Ordet — lig en Pinsedag —
Dig brænde udi Aanden.

Ja, født af Aanden og af Daab,
Opvokse skal herefter
Guds Herligheds det store Haab
Og Himmeriges Kræfter;
Med Abraham ved Herrens Bord
Vi skal erholde paa hans Ord
Alt, hvad vi higed efter!

GRUNDTVIG.

Nr. 191.

O Herre, lad mig komme frem.
Til Zions Land, mit elskte Hjem,
Til Fredens Bolig, Hvilens Stad,
Da vil jeg være glad!
Zion! o Zion, o du er mit elskte Hjem!

Guds Børn med Glæde samles der,
De alle have Zion kjær,
Og til dets Pris man hører Sang
Og Instrumenters Klang.

Der finder jeg mit Vennetal,
Der Herrens Huse bygges skal,
Der høres kan den Guds Profet,
Der Frelse er beredt.

Der Profetiens sande Aand
Og Patriarkens Faderhaand
Velsigner Herrens Børn igjen,
Og Jesus er vor Ven.

Blandt Zions høje Bjerge bor
Retfærdighed og Sandhedsord,
Der Livets Kilde klar og ren
Forfrisker Josephs Gren.

O Zion, du Guds Tempels Sted,
Du klædes skal med Herlighed!
Snart Rygtet om din Ild og Sky
Vil naa til Land og By.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 192.

Zion, hun sidder paa Bjergets Top,
Folkene myldre i Dale,
Herren han vinker: O, kom her op!
Her er den rette Husvale.
Redning er her for trange Kaar,
Bod findes her for Banesaar,
Salighed blomstrer som Rosen.

Fattigdom bliver til Sølv og Guld,
Fryd er i Bjergenes Dale,
Zion, som strømmer af Aanden fuld,
Skal over Jorden befale.
Visdommens Kilder udrinde fra Gud,
Daglig vi er til hans Gjæstebud,
Trængselen bliver til Hvile.

Alle paa Bjerget de synge lydt:
Nu er det gamle forældet,
Nu bliver dagligen Alting nyt —
Badet i Salighedsvældet;
Evig og altid varer ved
Herren vor Guds Barmhjertighed —
Født paa de evige Høje!

Nr. 193.

Dejlig er den Himmel blaa,
Lyst det er at se derpaa,
Hvor de gyldne Stjerne blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig!

Det var midt i Julenat, —
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med et der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue
Som en lille Stjernesol.

Da den Sjerne lys og blid
Sig lod se ved Midnatstid,
Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Skulde fødes paa vor Jord.

Vise Mænd fra Østerland
Drog i Verden ud paa Stand,
For den Konge at oplede —
For den Konge at tilbede,
Som var født i samme Stund.

De ham fandt i Davids Hjem,
De ham fandt i Bethlehem
Uden Spir og Kongekrone,
Der kun sad en fattig Kone,
Vugged Barnet paa sit Skjød.

Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Kristum hen.
Vi har og en Ledestjerne,
Og naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesum Krist.

Denne Stjerne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er Guds eget Ord det klare,
Som han os lod aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

N. F. S. GRUNDTVIG.

Nr. 194.

I barnlig Glæde juble vi,
O Fader, højt paa Glædens Sti,
Som fører os til dig;
En herlig Dag du kaared ud

Profeten Joseph Smith saa prud,
Hos hvem der ej var Svig.
Sit hele Liv han frejdig stred
Mod Løgnens Magt og Slangens Sæd,
Indtil Guds Værk — trods Modstand stærk —
Han her grundfæstet saa.

Begejstret samledes Guds Folk
Rundt Guds Profet, Jehovahs Tolk,
I Zions skjønne Land;
Gud ham den samme Fuldmagt gav,
Hvorved vor Joseph til sin Grav
At sejre var i Stand.
Med Tillid vi ydmygelig
Os slutted om hans Fane skjøn;
Udholden vær nu hver især —
Guds Rige er vor Løn.

Nr. 195.

Brødre, tør vi ihukomme
Hjertets søde Morgendrøm?
Mindes, trods al Verdens Domme,
Zion med vor Tankestrøm?

Mægter Nogen sødt at stemme
Harpen dybt til Jubelklang?
Vover Nogen end at nemme
Glad en yndig Zions Sang?

Ja, saa længe Hjertet banker
Kjærligt i en Helligs Barm,
Rinder mellem Himmeltanker
Over Zion Taaren varm.
Og saa længe for Guds Trone
Høres Seraf-Harpens Klang,
Skal i Kristi Kirke tone
Zions længselsfulde Sang.

Samler eder tæt om Bjerget,
Alle Zions Døtre smaa!
Har end Fjenden Kirken hærjet,
Herrens Bjerg de lod dog staa.
Blev end Sten paa Sten ej levnet,
Hjørnestenen laa dog fast;
Kristus kun for den er nævnet,
Mod hvem alle Vaaben brast!

Taaresky, du skal ej hænge
Over Bjerget sortegraa!

Zions-Solens Straaler trænge
Ind i hver en fattig Vraa;
Straal i Kvindens Blikke, klædte
Med din fagre Regnbue-Krans!
I et Øje bedre stedte
Herren aldrig Soleglans.

Da skal løses hver en Tunge,
Da forstummes Rakels Graad;
Sødt om Zebaoth vi sjunge,
Og om Herrens skjulte Raad;
Livets Flod i Sølverbække
Flyde skal om Zions Slot,
Som har Himlen til sit Dække,
Kongers Konge til sin Drot.

Ja, paa ham vi kaste Sorgen,
Som og Synden for os bar.
Højt om Lammet, Zions Borgen,
Synge vi med Stemme klar;
Under Herrens Almagts Skygge
Lyder Ordet fra hans Mund,
Og hans Kirke vi opbygge
Paa den gamle Klippegrund.

Verdens Vise, Jordens Bolde,
Zions Bjerg de vil forsmaa,
Men den Største vil dog holde
Nadver i den Ringes Vraa.
Han, som sig paa Korset krummed
Og har hvilt i Moderskjød,
Han, som laa i Krybberummet,
Bryde vil i Zion Brød!

Da skal Herligheden vorde
Større i vort Fattighus
End i Verdens Borgegaarde,
Som da sunkne er i Grus;
Hans er Sølvet, hans er Guldet,
Mer end Guld hans Kjærlighed,
Den er Himmelglans i Muldet,
Den skal vi forklares ved!

Nr. 196.

O Herre tag mig ogsaa op
Fra Jordens trange Dale
Paa Bjergetindens høje Top,.
Hvor Himmelrøster tale,
At jeg maa se dig der

I Herlighedens Skjær;
Jeg længes al min Tid,
En Gang at komme did,
Ja, der er godt at være!

Thi der er Luften ren og sval —
Alt lifligt, blidt og stille;
Der tier Jordens Suk og Kval,
Der standser Taarens Kilde;
Vi se fra oven ned
Og undres maa derved,
Paa Zions Bjerg at bo
I salig, stille Ro,
Ja, der er godt at være!

Hist nede ser jeg Kamp og Strid,
Naar Blikket did jeg vender,
Thi syndig er al Verdens Id,
Og Taagen Øjet blænder;
Men himmelsk Fred er der,
Hvor Jesus selv er nær,
Se Taagen synker ned
For Solens Herlighed,
Ja, der er godt at være!

Vel mig, at jeg dog Vejen veed
Til Zions Bjergetinde!
Vel mig, at jeg i Ydmyghed
Kan Vejen aaben finde!
Der Zions Brødre bo
I Kraft og hellig Ro;
Dem følger Kraft og Fred
Til mig fra Bjerget ned,
Ja, der er godt at være!

H. C. HAGER.

Nr. 197.

Er Gud for mig, da træde
Mig hvad, der vil, imod,
Jeg kan paa Barnesæde
Det trine under Fod;
Naar Gud vil mig bønhøre
Alt som en Fader kjær,
Hvad kan mig Satan gjøre
Med al sin Helvedhær!

Den Grund, hvorpaa jeg bygger,
Er Jesu Liv og Død;
I Kristi Korsets Skygger

Er Sjælens Hvile sød,
Hos Jesus fandt jeg Livet
Formedelst Tro og Daab;
Kun ved ham blev det givet
At have Livets Haab.

Min Jesus er min Ære,
Han gjør mig skjøn og fin;
Men vilde han ej være
En Ven og Broder min,
Da turde jeg og kunde
Ej for min Fader staa;
Kun Helvedes Afgrunde
Jeg da for Øjne saa.

Min Frelser er min Dommer,
Jeg stoler paa hans Ord,
At ingen Sjæl forkommer,
Som lyder ham og tror,
Slet Intet mig kan skrække,
Han gav mig Freden sin,
Hans Kraft vil mig bedække,
Hans Aand er bleven min.

Hans Kraft er i mit Hjerte,
Han styrker Sjæl og Sind;

Til Lindring for al Smerte
Han bringer Lys derind;
Da maa alt Mørke vige
For Naadens lyse Pagt;
Nu kan jeg »Fader« sige
Til ham, som har al Magt.

Lad hele Verden briste,
Jeg holder Jesu Haand,
Hvo kan den fra mig vriste
Og skille fra Guds Aand?
Ej Hunger, Sværd og Lue,
Ej Pine, Ve og Værk
Mig tvinge eller true
Kan fra Guds Løve stærk.

Ej Satans List og Evne,
Ej Herlighed, ej Nød,
Ej Noget, man kan nævne,
Ej Liv, ej heller Død,
Ej Stort, ej heller Ringe,
Ej Skade eller Gavn,
Ej nogen Ting skal bringe
Mig ud af Jesu Favn.

Efter HANS F. BRORSON.

Nr. 198.

O lyt til Sandheds rene Røst,
Som kalder dig saa kjærligt,
Der læger dig for al din Brøst
Til evigt Liv saa herligt;
Thi Jesus Kristus er din Ven,
Som gav sit Liv paa Korset hen
For dig til sig at drage.

Den Røst er Herrens egen Aand,
Som vil dig venlig kalde,
Og gjennem Livet ved sin Haand
Dig skjærme fra at falde,
Som en Gang vækker dig af Jord
Til alle frelste Skarers Kor
For Herlighedens Trone.

Derfor, min Ven, det er mit Raad,
Hold fast ved denne Stemme,
Se op til Herrens store Daad,
Hos ham vil du ha'e hjemme;
Naar hele Verden brænder op,
Staar Zion skjøn paa Bjergets Top,
En yndig Brud for Herren.

Men kjender du, som synger det,
Ej nu til Herrens Veje,
Faa slettet ud dit Regnebræt,
Faa Zions Haab i Eje;
Thi Gud er ikke mere vred,
Men byder dig en evig Fred
Ved Sønnen Jesum Kristum.

Vend om, og frigjør nu din Sjæl
Fra Syndens onde Plage;
Husk, Slangen bed Guds Søn i Hæl —
I Kamp du ej forsage!
Thi deraf følger evig Ve,
Skjøndt du det ej nu straks kan se,
Men vil i Evigheden.

Nr. 199.

Hvilken smuk og yndig Morgen!
Solen farver skjønt vor Jord,
Bier summe — Fugle synge
Som et lifligt Englekor;
Og i Lundens svale Skygge
Joseph søger Herren stor.

Ned han knæler, sagte beder,
Det er Drengens første Bøn;
Mørkets Magter ned i Støvet
Knuge denne Jordens Søn;
Uforsagt han dog vedbliver
At anraabe Gud i Løn.

Mørket viger, Lys neddaler,
Solens Skin det overgaar;
Glorieglansen paa ham falder,
Skovens Træer Ildstøtten naa'r.
Joseph skuer Gud vor Fader,
Som med Sønnen for ham staar.

Joseph, denne er min Elskte,
Hør ham! lyder Fad'rens Bud;
Josephs simple Ord bønhørtes,
Henrykt hører han sin Gud.
Fryd og Glæde Hjertet fylder,
Thi som Seer han kaares ud.

Fra Engelsk.

Nr. 200.

Forfærdes ej, du lille Hob,
Skjønt dine Fjenders Larm og Raab

Fra alle Sider gjalde;
De juble ved din Undergang,
Dog deres Fryd ej bliver lang,
Lad kun ej Modet falde!

Din Sag er Guds, gaa i dit Kald,
I Herrens Haand dig anbefal,
Dig knuser ingen Fare!
Hans Gideon er med paa Jord,
Som Zions Folk, Profeters Ord,
Skal vældelig forsvare.

I Jesu Navn vort Haab er vist,
At de Troløses Vold og List
Dem selv tilintetgjører;
Der venter dem kun Spot og Skam,
Gud er med os, og vi med ham,
Og Sejren os tilhører.

GUSTAV ADOLF.

Nr. 201.

O min Fader, du som troner
I en navnløs hellig Fred,
Naar skal jeg dit Aasyn skue —
Se din Nærheds Herlighed?

En Gang før min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

I en Hensigt viis og herlig
Har du mig paa Jorden sat!
Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en hem'lig Tanke
Hvisked: »Du er fremmed her!«
Engang fri og salig vandred
Jeg din Fadertrone nær!

O min Fader, du mig lærte
Ved din Aand at kalde saa,
Men før Kundskabsnøglen skjænktes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør Fornuft og Sandheds Svar,
Sig, hvad jeg vil evig kjende:
»Der jeg og en Moder har!«

Naar min svage Hytte lægges
Ned i Jordens kolde Grus,

Fader, Moder, lad mig møde
Eder i jert Kongehus!
Naar jeg har mit Maal fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles Stemme,
Lad mig salig dvæle der!

ELIZA R. SNOW.

Nr. 202.

Her er Guds Kirke og Himlens Port
Og Herrens Aand tillige,
Som ved Profeters Røst har gjort
Den rette Himmelstige,
Hvor Engle vandre ned og op,
Mens Herren selv staar paa dens Top,
Og Zions Børn velsigner.

Nr. 203.

Guds Rige er atter oprettet paa Jorden;
Apostler, Profeter med Fuldmagt gaa ud,
Forkyndende Folket den himmelske Orden
Og opbygge Zion for Herren vor Gud;
Ved Engle til Jorden kom Himmelens Bud,
Og Babylons Stolthed sig nærmer sit Brud.

Gud kundgjorde da, hvor det Sted skulde være,
Hvor Zion skal bygges, hvor Templet skal staa,
Hvor Israels Børn, som hans Bud have kjære,
Skal samles og ud fra Nationerne gaa;
I Independence de sig først satte ned,
I Jackson at bygge Guds Zion i Fred.

Men da blev det opfyldt, som Herren har talet,
At Zion blev jaget fra Sted og til Sted,
Thi dem, som adløde, hvad Herren befaled,
Lod Pøbelens Ondskab ej blive i Fred;
Den drev dem fra Bolig, fra Hjem og fra By,
Tilsidst fra Missouri de maatte bortfly.

Da i Illinois de begyndte at bygge,
De opførte Nauvoo — saa herlig den stod;
Men ej heller der de for Fjenden var trygge,
Og atter flød der det uskyldigste Blod;
Thi Joseph, Profeten, og Hyrum hans Bro'r,
Af Pøbelen myrdet, laa blodig paa Jord.

Da maatte de Hellige Staten forlade;
De rejste mod Vest for at finde et Ly,
Hvor de kunde leve saa trygge og glade,
Opbygge Guds Tempel og herlige By;

Kjækt Brigham i Spidsen da modig fremgik,
Og til en Profet Herrens Zion ham fik.

Det Ly, som de fandt, agted Verden kun ringe —
Et Land mellem Bjerge, en Ørken saa tør;
Men yndig som Rosen Gud lod den udspringe,
Saa Ordet opfyldtes, som skrevet var før.
Nu nyde de Freden for Trængslen, de led;
Nu strømmer Velsignelsen rigelig ned.

Nu samles Guds Børn hjem til Zion med Glæde
For Visdom at lære i Bjergenes Skjød,
Til Herren vil vældig til Jackson dem lede,
For Templet at bygge, som en Gang han bød,
Og Zion, det nye Jerusalems By;
Da kommer vor Konge i Herligheds Sky.

O priser vor Frelser og jubler hver Tunge,
Han Zion regjerer med Visdom og Magt!
Lad Lovsangens Lyd højt mod Himmelen runge!
Lad trofast os vandre i Sandhedens Pagt!
Snart Zion er Folkenes Hoved paa Jord,
Saaledes opfyldes Profeternes Ord.

H. P. Møller.

Nr. 204.

Naar mit Blik vender did,
Hvor min Fader saa blid
Skuer ned fra sin hvælvede Himmel,
Straks da øjner jeg der
Engles jublende Hær
Samt den frelste og salige Vrimmel.

Jeg paa Tronen ham ser,
Gud, min Fader og mer
Det Guds Lam, som for Syndere døde;
Han, min Broder og Ven,
Hjem mig kjøbte igjen
Hos vor Fader; der skal jeg ham møde.

Hjertet svulmer af Fryd
Ved den jublende Lyd,
Som fra Zion nu toner saa fage;
Længsel fylder min Barm,
Jeg udstrækker min Arm,
O jeg længes at se dine Dage!

Herre, se Jordens Nød,
Se dens Synd og dens Død,

Se, jeg vandrer i Trængsel og Fare!
Før mig hjem til din Fred,
Giv i Zion mig Sted
Blandt den frelste og jublende Skare!

Jeg en Fremmed er her
Og har Babel ej kjær,
Hist i Vest der er Zion, min Glæde!
Lad den Stund være nær,
At jeg snart kommer der
Og kan Lammets Halleluja kvæde!

Nr. 205.

Fremad! Himlen er vort Maal,
Gjæster vi er kun paa Jorden;
Selv igennem Brand og Baal,
Storm og Hagel, Lyn og Torden
Il til Efraims Kanaan,
Der er Israels Fædreland!

Fremad, — styrk os, Helligaand!
Til det Land, hvor vi har hjemme,
Hvor ej noget jordisk Baand
Kan os i vor Stræben hemme!

Il til Efraims Kanaan —
Der er Israels Fædreland!

Fremad kalder Jesus dig,
Naar du hans Profeter hører;
Fremad svinger Troen sig,
Haabet dig ved Haanden fører
Frem til Efraims Kanaan —
Der, der er mit Fædreland!

Fremad storm til Zions Vold!
Fremad, Alle! Alle ile!
Jesus dækker med sit Skjold
Os mod alle Satans Pile.
Hjem til Efraims Kanaan —
Der, der er mit Fædreland!

Nr. 206.

Med os har det slet ingen Nød,
Mens Herren er vor Hyrde,
Bespiser os med Himmelbrød
Og letter al vor Byrde;
Vor Sjæletørst og lædsker han
Med Livets klare Kildevand
Og Aandens Naadestrømme.

Vor Hyrde er os altid god,
Han ofred sig for Hjorden,
Han dyrt os kjøbte med sit Blod,
Gav Præstedømmets Orden.
Vi bringe ham med Tungen ny
Lovsangens Offer højt i Sky
Til evig Pris og Ære.

For Brødet, brudt paa dette Bord,
Du Tak og Pris modtage;
Ved det med Troen paa dit Ord,
Din Kjærlighed vi smage;
Og Hvilen har vi ved dit Bryst,
Og føle Aandens milde Røst,
At hviske i vort Hjerte.

Din Kalk er mer end honningsød,
Den Hjertet vederkvæger;
Den minder om dit Blod, som flød,
Den er et Styrkens Bæger;
Thi leve skal med dig vi nu,
Som med din Fader lever du,
I salig Fred og Glæde.

Er Kjødets Gang end tung tilsidst
I Dødens Skyggedale,

Din Hyrdestav dog skal forvist
Vor Aand og Sjæl husvale;
Thi med din Stav er og din Haand,
Din Mund og Aabenbaringsaand,
Som lyser over Zion.

Nr. 207.

Saa vil vi nu sige hverandre Farvel,
Og ønske Guds Fred over eder!
Guds Fred med os alle i Gry og Kvæld,
Saa mange, som hjertelig beder;
At Kristus, Guds Søn,
Maa være vor Løn,
Naar vi skal af Verden udvandre.

O hjælp os, Gud Fader, formedelst din Søn,
Saa glade vort Løb vi fuldende!
O Helligaand, himmelske Trøster i Løn,
Lad Kjærligheds-Luerne brænde,
At vi kan med Lyst
Og Mod udi Bryst
Saa kjæmpe, at Kronen vi vinde!

Nr. 208.

Tænk, naar en Gang den Taage er forsvunden,
Det Mørke, der indhyller Livet her,
Og Zions Dag os salig er oprunden,
Vor Frelser da er evig Solen der.

Tænk, naar for mig er løst hver Jordens Gaade,
Hvert ængesteligt »Hvorfor?« jeg grubled paa,
Det grænseløse Dyb af Herrens Naade
Og skjulte Veje klart for Øjet staa.

Tænk endnu mer, naar med forklaret Øje
Jeg skuer ham, som her jeg tro'de paa,
Tilbad og elsked, naar paa Zions Høje
Jeg salig, frelst skal for hans Aasyn staa.

Den gode Hyrde, som mig trofast fulgte,
Som borttog al min Synd og Sjæleve,
Som tidt til Prøvelse sit Aasyn dulgte,
Tænk, naar en Gang jeg faar ham selv at se!

Tænk, naar hver elsket Sjæl jeg skal gjenfinde,
Naar Livets Savn og Trængsel er forbi,
I navnløs Glans den Morgen skal oprinde,
Hvor Alt gaar op i salig Harmoni.

Tænk, naar jeg kan i Zions Tempelsale
Guds Søn blandt Engle prise ret og sandt,
Om Himmelverdners Liv med Brødre tale,
Og om det Liv, der lig en Drøm forsvandt.

Det kommer alt for den, som her i Livet
Ved Jesu Fuldmagt Liv og Frelse fandt,
Som gjennem Daaben Hellighed blev givet;
For den det store Zionshaab oprandt.

Efter W. A. Wexels.

Nr. 209.

Se en Gang, hvor Tiden gaar,
Alting om sin Ende spaar.
Riger, Folk til Kamp sig rejse,
Vrede, fuld af Hævn de knejse,
Tørstig efter Strid og Blod.

Jordskjælv, Hunger høres der,
Krig og Oprør ser man her,
Det er Veer, som skal komme;
Men ej ængstes kan de Fromme,
Thi det bør jo alt at ske.

Naar du Figentræet ser
Knoppes, da er Som'ren nær;
Tænk da, hvad din Frelser siger,
Al din Kummer snart bortviger
Ved det lyse Morgenskær.

Kjækt dit Hoved da opløft
At du, frelst fra Hulens Kløft,
Er til Gud igjen hjemvunden,
Og for ham som tro befunden
Med det Pund, som han dig gav.

Lad os, Brødre, Haand i Haand
Gaa i Kjærlighedens Baand,
Frem til Maalet Alle hige,
Ingen Guds Profeter svige,
Vorder fyldt med Zions Aand!

H. C. HAGER.

Nr. 210.

Jesus Kristus er min Klippe,
Kristus vil jeg bygge paa,
Verdens Fred og Trøst maa glippe,
Troens Haab dog vil bestaa;

Er end Vejen til ham stejl,
Aldrig dog den leder fejl,
Gjennem Tvivl og Strid og Møje
Naaer jeg op til Zions Høje.

Trøstig fra de høje Steder
Ser jeg da paa Jorden ned,
Ringe synes der dens Glæder,
Ringe bli'r mig dens Fortræd;
Borge med Paladser staa
For mig kun som Tuer smaa;
Alle Savn jeg kan forglemme,
Har jeg ret hos Kristus hjemme.

BOYE.

Nr. 211.

O Zions Land, du Guds Tempels Sted,
Naar faar jeg Glæden til dig at komme,
Og altid nyde din stille Fred,
I dine Dale at bo blandt Fromme?
Naar skal jeg skue din Glans og Lue?
Jeg storlig længes, thi her jeg trænges
Af Mørkets Hær.

Dog ogsaa nu er jeg lykkelig,
Thi Budskab fra dig jeg kan ombære,
Forkynde Sandheden uden Svig,
Jeg Mand og Kvinde Guds Bud kan lære,
At Fuldmagts Orden du gengav Jorden,
Som Englehære fra højen Sfære
Os bragte ned.

O Israels Gud, du vor Styresmand,
Hav Tak, at jeg er din Tjener vorden,
Giv Kraft, at stærk jeg udføre kan
Din Villie her i den rette Orden,
I alt dig ære og ydmyg være,
O lad mig komme, naar Tid er omme,
Til Fredens Hjem!

H. H. Petersen.

Nr. 212.

Gud Fader god, i Himmerig —
Vor Fader frit vi kalde dig —
Din Helligaand, din Faderrøst,
Den vidner trofast i vort Bryst,
At du i den Enbaarnes Navn
Som Børn har aabnet os din Favn.

Dit Navn os vorde helligt nu!
En hellig Fader, ren er du,
Som aldrig gjennem Fingre ser
Med Ondt, af hvem det saa end sker,
Men kræver strengt af al din Æt
At tale sandt og gjøre Ret!

Tak, du lod komme Riget dit
Som Rosen skjønt, som Fuglen frit,
Med Kjærlighedens Duft og Dyd,
Retfærdighed og Fred og Fryd,
Saa dine Børn udbryde kan:
Livsaligt er vort Fædreland!

Din Villie ske saa fuldelig
Paa Jorden som i Himmerig!
Da stoppes hver en Løgners Mund,
Da stiger op af Hjertens Grund
Vor Frydesang paa Englevis,
Vort: »Gud ske Lov!« til evig Pris.

Giv du os dagligt Brød i Dag
Og i din Varetægt os tag,
Saa dybt vi føle, Fader god,
At dine Børn har ingen Nød,

Du sender dem paa deres Suk
Din Mannasæd saa sød og smuk.

Tilgiv os, Fader, al vor Skyld!
Du lægte os jo Syndens Byld,
Naar vore Skyldnere og vi
Vil lade mildt gaa Ram forbi!
Hver Time lad os frydes ved,
At evig er din Miskundhed!

I Fristelse, o Fader mild,
Os ikke led, os ikke hild!
Og naar med den, du kalder stor,
Hjemsøges skal den hele Jord,
Da skab en Udvej os herfra,
At samles i dit Zion da.

Ja, fra det Onde du os fri,
Og fra den Onde midt deri,
Saa vi indgaa, hvor udelukt
Er Synden med sin bedske Frugt,
Hvor Sot og Død er kun til Spot,
Hver Alt er saligt, sødt og godt.

O Fader, Zion synger da
Dit evige Halleluja!

Vi synge, som vi stamme nu,
Thi alle Guders Gud er du!
For evig ene dig tilkom
Al Ære, Magt og Helligdom.

GRUNDTVIG.

Nr. 213.

Jesus, min Frelser, dit herlige Navn
Aabned saa mægtig os Faderens Favn,
Da vi i Synd vare døde.
Du lod dit Blod for os rinde paa Jord,
Og naar vi lyde dit Budskab og tror,
Da tør vi Faderen møde.

Nu udi Norden er Sandhed paany
Frembrudt som udaf den mørkeste Sky,
Babel i Grundvolden bæver.
Faldet vil komme saa hastigt og snart,
Derfor Guds Folk vandre ud i en Fart,
Herren Retfærdighed kræver.

Jesus er Kongen, det levende Ord,
Snart han regjerer sit Zion paa Jord,
Satan med Lænken skal bindes.
Tusinde Aar skal med Himmelens Lyst

Rinde med Fryd, til de Helliges Trøst,
Naar kun her strides og vindes.

Amen, ja Amen skal være vor Sang,
Det vil vi sjunge med frydefuld Klang,
Alle Gjenløste tilsammen.
Lammet, ja Lammet med Vunder og Saar,
Æren og Prisen i Evighed faar;
Amen, Halleluja, Amen!

HANS HANSEN.

Nr. 214.

Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim,
Blot en Aften bor jeg her.
O stands mig ikke, thi jeg vil følge
Gud Herrens Folk gjennem Ørk og Bølge!
Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim.
Blot en Aften bor jeg her.

Rejsemaaltid i Hast jeg tager
Som en Flygtning, hviler ej.
Jeg staar med Bæltet om mine Lænder,
Har Vandringsstaven i mine Hænder.

Mod Guds Zion mit Øje skuer
Evigt straaler Lyset der.
Udlændingslandet er mørkt og farligt,
Jeg snubler ofte, forvildes snarligt.

Babel har ej den Fred, jeg søger,
Nej, jeg længes til Guds Stad;
Der sørger Ingen, der endes Nøden,
Der staar Guds Tempel i Morgenrøden.

O min Fader, om Et jeg beder:
Lad mig altid vandre tro,
At frem jeg iler med dig for Øje,
Indtil jeg hviler paa Zions Høje!

Nr. 215.

Den Glæde, Verden giver,
Den varer kun en stakket Stund,
Som Sky-Glans den bortdriver,
Den flyer som Drøm i Morgenblund;
Af evigt Væld udrinder
Den Fryd, der kom fra Gud;
Den Glæde ej forsvinder,
Naar Verdens Lys gaar ud;

Vaar-Evigheden stiger
Af Timeligheds Grav,
Men aldrig mer bortviger
Den Glæde, Herren gav.

Den Sorg, Guds Barn her lider,
Den varer kun en liden Stund,
Naar Herrens Dag fremskrider,
Er Verdens længste Nat et Blund;
Thi tusind Aar skal ende
I Zion hos vor Frelser kjær,
Vor Sorg vil Gud omvende
Til evig Glæde der;
Did Jesus Krist os drager,
Der er ej Kors, ej Grav,
Der Ingen os fratager
Den Glæde, Herren gav.

E. I. INGEMANN.

Nr. 216.

Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel,
Skjøn er Sjælenes Zionsgang.
Gjennem de fagre Riger paa Jorden
Gaa vi til Zion op med Sang.

Tider skal komme, Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Zionssang.

Englene sang den først for Markens Hyrder,
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden! Menneske, fryd dig,
Din Gud og Frelser gjæster dig!

Efter B. S. INGEMANN.

Nr. 217.

Hvor ser det ud i Verdens Ørk,
Hvor er den ful og kold og mørk,
Had, Vrede og Misundelse
Har dækket Verden som en Sne;
Man neppe mer at nævne veed
Den broderlige Kjærlighed.

Dog har vor Gud og Fader her
Paa Jorden dem, som har ham kjær;
Det er hans sande Israel,
Som baade tror og lever vel;
Paa Jorden en forborgen Skat,
Og dog et Lys i Verdens Nat.

Og det er ret et Tegn, hvorpaa
At Zions Børn de kjendes maa,
At de med Brodersind især
Hverandre have hjertekjær;
De Stærke med de Svage gaa,
De Høje med de Ringe staa.

HANS A. BRO SON.

Nr. 218.

Den store hvide Flok, vi se —
Som tusind Bjerge dækt med Sne,
Med Skov omkring
Og Kildespring —
For Tronen, hvem er de?

Det er den Helteskare, som
Af hin den store Trængsel kom,
Og frelst opstod
Ved Jesu Blod
Til Himlens Helligdom.

Her gik de under stor Foragt,
Men se dem nu i Lysets Pragt,
I Tronens Glans

Med Livets Krans
I Himlens Præstedragt!

Nu holde de, hvor Liv er bedst,
Hos ham en evig Løvsalsfest;
Og Jesus selv,
Ved Livets Elv,
Ta'er dem til Zions Gjæst.

Efter HANS A. BRORSON.

Nr. 219.

Zion, o Zion, hvor er du mig kjær,
Enten jeg vandrer dig fjern eller nær!
Altid en Længsel opfylder mit Bryst,
Du er mit Haab og min Glæde og Trøst.

O hvor jeg længes at leve og bo
I dine Dale i Tusindsaars Ro.
Borte fra Babylons Pine og Nød,
Undfly Fordømmelsens evige Død!

Herre, lad snarlig mig komme derhen,
Hvor du har talet til Jorden igjen,
Hvor du har oprejst din Kirke paany,
Hvor dine Børn nu saa glade henfly.

Der skal jeg skue min Frelser og Gud,
Der skal jeg lære hans hellige Bud,
Der skal jeg finde mod Synden et Ly,
Naar selv han kommer i Himmelens Sky.

Hjælp mig da, Herre, at trofast jeg maa
Gjøre din Villie og Frelse opnaa!
Og naar jeg prøvet og lutret er her,
Før mig til Zion og naadig mig vær!

Zion, o Zion, du udvalgte Land,
Sikkert jeg kommer, saa snart som jeg kan!
Zion, o Zion, ja sikkert jeg tror,
Du er den skjønneste Plet paa vor Jord!

THEA HASTRUP.

Nr. 220.

Med Spottens Rør i fromme Hænder,
Med Smertens Torn omkring sit Haar,
Med blodigt Purpur trindt om Lænder
Min Jesus med Pilatus gaar,
Som stiller ham for Folket frem,
Dog ej det Syn bevæger dem.

Se, hvilket Menneske! berøvet
Alt hvad, som fængsler Verdens Sans!
Dog bøje sig for ham i Støvet
Skal Jordens Pragt og Kongeglans
Og bede ydmygt: lad din Aand
Af Naade styre Sjæl og Haand!

Se, hvilket Menneske! Naar Stunden,
Den store Dommens Stund fremgryer,
Da Mørkets Fyrste bliver bunden
Og evig ned i Dybet flyer;
Med Majestæt og Himmelglans
Han dømmer Verden, som er hans.

Det Spir, som da hans Hænder fører,
Forkynder evig Liv og Død,
Den Krans, som da hans Isse rører,
Har straalt før første Morgenrød;
Da er han Zions elskte Drot,
Og Zions Tempel er hans Slot.

BOYE.

Nr. 221.

O Hellige, se over Bjergenes Top
Forjættelsens Stjerne saa herlig at tindre,

Af Slummeren vækker den Israel op,
Og Frihedens Lys intet Mørke kan hindre;
Hvert Folk nu indbydes at gaa i dens Glans
Forenet at binde Guds Ære en Krans.
Se det Banner i Zion, det leder os frem
Mod de Helliges frie og herlige Hjem.

Vort Løsen er Fred og Retfærdigheds Sejr,
Og Gryet af Tusindsaars Riget vi skue;
Bortvandret fra Mørkets og Falskhedens Lejr
Vi juble i Morgenens rødmende Lue.
Se Banneret hist over Bjergenes Ryg,
I Dalene bygger nu Israel tryg.
O du Banner i Zion, vaj stolt over dem,
Som bo trygge i Frihedens elskede Hjem.

Skjønt Jord og dens Skatte skal smelte som Sne,
Og Himlene røres ved Englenes Stemme,
Mens Solen skal sortne ved Skabningens Ve,
Og Evighedssløret skal blotte sit Gjemme;
Dog evig skal Sandheden klipppefast staa,
Guds Præstedom Magt at regjere skal faa.
O du Banner i Zion, vaj evigen frem
Over Frihedens herlige, lysende Hjem!

PARLEY P. PRATT.

Nr. 222.

Jerusalem, din Aske jeg beskuer,
Hvor Herrens Finger skrev med Sværd og Luer
Den Dom, for hvilken Troner bæve maa,
Hvor er din Glans, hvor er din gamle Vælde?
Alt, hvorved du blandt Stæder skulde gjælde,
I Gruset laa!

Skjælv, frække Jord, for Herrens strenge Domme,
Til dig kan Bægret ogsaa en Gang komme
Og Timen til at drikke Bærmen ud;
Foragt Guds Ord og se, Guds Lyn sig nærmer,
Og ingen Afgrunds Hule den beskjærmer,
Som spotter Gud!

Brug Lys og Dag, o Sjæl, mens Sol er oppe,
Og vogt dig for gjenstridig at tilstoppe
Det Kildevæld, som i din Ørk brød frem;
Foragtet Naade strengelig sig hævner,
Kom det ihu, hver Gang din Tunge nævner
Jerusalem.

Jerusalem, du faldt, og Faldet lærer:
Den, som Profeters Stemme kun vanærer,
Han modnes snart til strenge Dommes Høst.

Med Bøn og Bod hver bange Sjæl skal haste,
For sig betids i Zions Favn at kaste
Og finde Trøst.

N. Brun.

Nr. 223.

Naar Synden vil mit Sind besnære,
Og svag jeg vakler for dens Magt,
O Herre, du min Styrke være,
Hvem Synd og Død er underlagt!
Vær hos mig i min Sjælestrid,
Og gjør min sidste Aften blid!

Naar Spot og Trængsel naaer mig arme,
Vær du mit Hjertes stille Trøst;
Lad saa al Verdens Trusel larme,
Jeg hviler saligt ved dit Bryst;
Der er saa sødt at slumre ind
For et beængstet Barnesind.

Naar Verden daare vil mit Hjerte,
O Herre, lad mig mindes dig,
Din Død og al den bitre Smerte,
Du led paa Golgatha for mig;

Da er jeg stærk mod Satans List,
Min Kraft er du, o Jesum Krist.

P. V. Poulsen.

Nr. 224.

Alle Vegne, hvor jeg vanker,
Zions Land jeg har i Tanker,
Hvor jeg ligger, sidder, gaar,
Efter det min Længsel staar.

Bort fra Babels Land at ile,
Bort fra Møje, hjem til Hvile,
Er jeg rejsefærdig til,
Naar min Herre Jesus vil.

Fri fra Sorgen, fri fra Nøden,
Fri fra Synden, fri fra Døden,
O hvor jeg vil være glad
I den gyldne Englestad!

Da skal Mund og Hjerte klinge
Og min Fader Lovsang bringe,
Saligt sjunger Sjælen da
Englenes Halleluja.

Efter Hans A. Brorson.

Nr. 225.

Forældre deres Spæde hen
Til Herren monne føre
Med ydmyg Bøn, at venligen
Han vilde ved dem røre,
Og lægge sine Hænder paa
Enhver især af disse Smaa
Og kjærlig dem velsigne.

Disciplene afviste dem
Og vilde dem forbyde
Til Frelseren at komme frem;
De monne dem betyde,
At Andet var at tænke paa
For ham, end sysle med de Smaa:
Det vilde ham bebyrde!

Men da han denne Færd blev va'r,
Den ham ej vilde hue;
O, vogter eder, lød hans Svar,
De Smaa fra mig at true!
Lad dem kun komme til mig frem,
Guds Rige just tilhører dem,
De skal Guds Ansigt skue.

Jeg siger eder: Sandelig,
Hvis ej som Børn I blive,
Jeg eder i mit Himmerig
Slet ingen Plads kan give!
Dermed han tog de Smaa i Favn
Og kjærlig i sin Faders Navn
Med Mund og Haand velsigned.

Hver Fader og hver Moder kan
Tilfulde heraf lære,
At man til Daabens Tvættevand
Ej spæde Børn maa bære;
Thi Ingen fremfor disse Smaa
For Herren vil ustraffet staa
Med Hjertero og Glæde.

Nr. 226.

O Herre Krist, din Stjerne staar
Længst over Zions Høje,
Men Verden, som i Drømme gaar,
Har for dens Glans et Øje!
Det store Jubelaar
Snart bringer evig Vaar;

Men Verden veed det ej,
Den gaar sin mørke Vej,
Og dybe Sukke lyde.

Profeten Joseph herlig kom
Med Lys og Livets Kræfter,
Og Englen varsled Verdens Dom,
Som vist vil følge efter:
Dog Verden Intet ser,
Ad Dommens Røst den ler,
De Tolv med Herrens Aand,
Og Banneret i Haand,
Forkynde Herrens Komme.

Efter BIRKEDAL.

Nr. 227.

Der er et Land, hvor ingen Torne saarer
Den lidende og trætte Vandrers Fod;
Det øjned mangen Pilgrim fjernt med Taarer,
Og hæved atter stærkt det faldne Mod;
Der er et Land, hvor ingen Storme slynger
Sin vrede Bølge mod dets Blomsterkyst,
Hvor Fuglen evig som i Vaaren synger,
Hvor Sorgen dræber ej vort Hjertes Lyst —

O Land, mod dig min Tanke ofte iler,
Jeg i dit Lys med salig Glæde hviler!

Den himmelske og aldrig slukte Længsel
Kan fatte fuldt dit dyrebare Navn,
Naar Aanden løfter sig fra Mørkets Fængsel
Mod din forklarede og lyse Favn.
Tak, Fader, Tak! din Godhed gav mit Hjerte
En Smag paa Zions Salighеders Hav;
Du lærte mig i Glæde og i Smerte
At elske dig, som tog — men Alting gav,
Du lærte mig, hvad Læben svagt fremstammer,
At nære Aandens himmelfødte Flammer.

Thi Livets Sandhed, Profetiens Drømme,
Der vaagne op og kvæge blidt vort Sind;
Der svulme mægtig Aandens dybe Strømme,
Der væde Savnets Taarer ej vor Kind.
O Zion hist i Vest, blandt dine Høje
Jeg føler mig som Fuglen let og fri!
I Bøn for dig jeg mine Knæ nedbøje,
Du bringer Alt med Gud i Harmoni.
Celestial din Kraft gjenføder Jorden
Ved Præstedømmets Magt og Himlens Orden.

P. V. Poulsen.

Nr. 228.

I Morgenlysets gyldne Glans
Forklaret Graven staar,
Og Livets Kraft sin Straalekrans
Om Dødens Kulde slaar;
Thi Jesus, som led Korsets Død,
Gik sejrrig frem af Gravens Skjød.

Med Evighedens Krone staar
Han over Dødens Nat,
Han viste os, hvor Vejen gaar
Til Sejrens lyse Skat;
Til Faderhusets gyldne Hjem
Han ledte os paa Vejen frem.

Hinsides denne Taaredal
Med Sorg og Strid og Ve,
Hinsides denne Smertenssal
Et bedre Hjem vi se.
Saa græd ej mer, sku hist igjen.
I Aandens Hjem hver elsket Ven.

Hvor rene Væsner hvile sødt
I himmelsalig Ro,

Hvor Alt, som smerted os, er dødt,
Vi skal velsignet bo.
I Livets evig unge Vaar,
Vi med Triumf paa Graven staar.

ELIZA R. SNOW.

Nr. 229.

Hvert et Lys i Livets Nat,
Hver en Trøst i Livets Smerte,
Hver en Glæde i vort Hjerte,
Hver en Sjæls og Legems Skat,
Alt, hvad skjønt vort Øje skuer,
Alt, hvad herligt Aanden veed,
Alt, hvad mildt i Hjertet luer,
Skabte, Gud, din Kjærlighed!

Den er alt det Godes Rod,
Den er alt det Sandes Kilde,
Den udvælder aarle, silde,
I en klar og dejlig Flod;
Gjennemstrømmer Livet stille,
Gjørt det frugtbart, smukt og rigt,
Lader Himlens Straaler spille
Paa dets Blomster yndeligt.

Ja, du store, milde Gud,
Du ved Faderkjærligheden
Skaber atter her et Eden,
Sletter Synd og Sorrig ud;
Ogsaa mig fra mine Synder
Rensed du i Daabens Bad;
Englebudskab mig forkynder
Hvilen sød i Zions Stad.

WEXELS.

Nr. 230.

Jeg tjener Gud, mens jeg er ung,
Og fra min første Vaar,
Min Tunge for min Skaber sjung
Hver Dag og Aar for Aar.
Jeg priser ham, som gav mig Navn,
Forældre, Slægt og Ven
I Zions elskte Moderfavn;
Tak, Pris og Tak igjen!

Du Fader, Moder skjærm, o Gud,
De lære mig din Sti,
At jeg maa holde dine Bud
Og vandre frelst og fri.

Styrk mig, at Foden snubler ej,
Mens jeg maa dannes her
For den celestiale Vej —
Til evig Glæde der.

Mens Ungdoms Skjønhed tvinder net
Sin Krans om Issens Haar,
Jeg vil i Visdoms Fiskedræt
Faa det, som ej forgaar.
O maa jeg længe til din Pris
Blandt Zions Slægter gaa,
Og maa vi glad i Paradis
Omkring din Trone staa!

ELIZA R. SNOW.

Nr. 231.

Hvormed er Lammets Brud vel lig?
Hvem er saa fattig, dog saa rig?
Hvem er saa yndig, dog ydmyg?
Hvem er saa bange, dog saa tryg?
Hvem er i Verden saa forladt?
Hvem er af Verden saa forhadt?

Forfulgt, forbandet, uden Hjem,
Den bæres paa Guds Hænder frem;

En Daarlighed for Verdens Syn,
Den salvet blev ved Aandens Lyn.
Før kun forvildet, uden Gud,
Nu Jesu dyre Smertes Brud.

Hvo er saa fuld af Fryd — og Ve?
Hvo er som den saa hvid som Sne?
Hvo er som den i Trængsel lagt,
Men staar saa trygt med Gud i Pagt?
Den sejrer under Dødens Slag
Som Stefan paa sin Martyrdag.

Tidt bejled Verden til dens Gunst
Og lokked den med Virakdunst;
Den sled sig løs af Verdens Favn,
Mens Verden stadsed med dens Navn,
Selv blev den dømt til Baal og Brand,
Og blev landflygtig trindt om Land.

Da fatted Satan atter Haab,
O »Kjætter! Kjætter!« blev hans Raab;
Mens Kæmpehus med Taarn og Spir,
Med Guld og Sølv og Billedzir
Al Verden rejste ved hans List,
Som raned Navnet Jesum Krist.

Da Herrens Brud med Suk og Bøn
Til Ørknen flyed hen i Løn;
Dog ej forstummed Sandheds Røst
Om Synd, Retfærdighed og Trøst;
Men Ordet blev i Lænker lagt,
Og Sandhed blev paa Baalet bragt.

En lejet verdslig Præstehob
Forvandsked Herrens Ord og Daab,
Og Ærlighed blev som en Hund
Af Præster slaaet paa sin Mund.
Det Hele blev en Leg med Ord,
Men Ingen fulgte Jesu Spor.

Og for at passe paa sin Skat,
Hvert nyfødt Barn tog Verden fat;
Ej hjalp Forældres Bøn og Raab,
Det slæbtes til den falske Daab,
Og samled Nogle sig til Bøn,
Blev Fængselsbøder deres Løn.

Højt Klagen over Babel lød,
Tungt Taaren faldt i Rakels Skjød;
Da Fædres Røst lød højt af Jord,
Og Engle bragte Herrens Ord.

Trods Løgnens Skraal lød Varselsbud,
Af Ørknen førtes Israel ud.

Nu bygges Zion herligt op
Paa de ældgamle Højes Top,
Og Herrens Tempel rejser sig
Blandt Israels Skarer yndelig.
Apostlers og Profeters Ord
Og Præstedømmets Kraft der bor.

P. V. Poulsen.

Nr. 232.

Udrust dig, Helt fra Golgatha,
Løft højt dit røde Skjold!
Thi Verdens Børn, du ser det — ja,
Mod Zion øve Vold!

Løft højt dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodse dig!
Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Zion og fra mig!

Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ej frygte Trængsel mer.
O sønderriv du Voldsmænds Baand,
Og hav dit Zion kjær!

Efter Johannes Ewald.

Nr. 233.

Vor Herre Zebaoth!
Du, som os gjorde godt,
Hør vor Sang — Denne Gang,
Som vi dig ofre gjerne.

Ligesom Middags Sol
Straaler fra Pol til Pol,
Saa igjen — Straaler hen
Guds Lys fra Zions Sale.

Herre, skjænk Zions Land
Frihed fra Verdens Ban!
Grumhed, Tvang — Skal en Gang
Ej mer os Skade gjøre.
Leve, leve, leve du Zions Folk!

JONAS ENGBERG.

Nr. 234.

Jeg veed, paa hvem jeg bygger;
Jeg veed, hvad fast bestaar,
Naar denne Verdens Skygger
Som Røg og Støv forgaar;
Jeg veed, hvad ej kan svinde,
Hvad aldrig vakle vil,

Naar Vismand gaar i Blinde
Og vorder Daarskabs Spil.

Det er den Demantklippe,
Der trodser Magt og List,
Den Haand, der ej vil slippe,
Det er min Herre Krist;
Hans Aand er Livets Kjærne,
Hans Ord kan aldrig dø,
Han er den faste Stjerne
Paa Tankens vilde Sø.

Jeg veed, paa hvem jeg bygger;
Jeg veed, hvad fast bestaar,
Naar denne Verdens Skygger
Som Røg og Støv forgaar;
Det Røsten er, som lyder
Fra Guds Profeters Mund,
Det Ord, som Jesus byder,
Det er min Klippegrund.

HAUCH.

Nr. 235.

Saa endte da den mørke Tid,
Om hvilken Daniel fortalte,
Da Mulmet Himmellyset kvalte,

Og kun til Løgn man satte Lid;
I hvilken Himlen var tillukket,
Og Kirkens Lys var rent udslukket,
Og Præstedom, Profet og Seer
Blandt Verdens Børn ej fandtes mer.

Men nu er Retten atter sat
Paa Jorderig med Himmelmagten,
Alt efter Evangeli-Pagten,
Og Lyset kom i Tidens Nat.
Den Gamle-ud-af-Dages Rige
Oprettes nu, trods Helveds Krige
Og Mørkheds Hævn og Præstelist,
Paa Sandhedsklippen Jesum Krist.

Og Efraim modta'er Guds Bud,
Og Israels Mængder snart erfarer,
At Tiden nu til Løftet svarer,
Som Abraham modtog af Gud.
Ja, Tegn i Himlen og paa Jorden
Stadfæste, hvad er talet vorden,
Og Zions Folk i Tro og Bøn
Opbygger Templer for Guds Søn.

Til Jakobs Hus paa Herrens Sti
Udvandre Zions Børn med Glæde,

Og ta'er i Herrens Tempel Sæde
Som frelst fra Mørkets Slaveri.
O jubler derfor, Bjergets Sønner,
Thi Kristi-Kampen vist sig lønner,
Og snart er Mørkets Hær nedlagt
For Mikael, Fyrstens Hær og Magt.

J. J. M. Bohn.

Nr. 236.

En kjærlig Afsked vil vi tage
Med eder alle, Store, Smaa,
Og ønske, at vi alle Dage
I Aanden sammenbindes maa,
Og her i Livet trofast stride,
At vi kan Sejerskronen naa,
Og hisset ved Messiæ Side
En Plads iblandt de Frelste faa.

I Zion skal vi herligt samles
Hos Gud til evig Salighed,
Hvor mangen Sorg og Strid forvandles
Til Glæde, Fryd og Herlighed.
Naar Jesum vi paa Tronen skue,
Med Engles store Sejershær,

Da skal vi aldrig mere grue
For nogen Spot og Kummer der.

Og I, som har begyndt at vandre,
Paa Livets Vej til Salighed,
Staar fast i Striden ved hverandre,
Vig ej tilbage noget Fjed!
Lad Verden spotte, le af Vrede
En lille og en stakket Stund;
De, som her le, skal hisset græde,
Det siger Herrens egen Mund.

Til Slutning vil vi eder sige,
I kjære Sødskende, Farvel;
Tænk paa vor Frelsers Zionsrige,
Og øs af Aandens Kildevæld.
Det Sidste, hvorom vi vil bede —
O Herre, hør vort Hjertes Bøn! —
Vil du os til dit Zion lede
Til Arv med ham, Gud Faders Søn!

Nr. 237.

Gud, som bor i Himlens Glans,
Bøj dit Øre hid til mine Bønner!

Lad din Naades gyldne Krans
Rundt omhegne Zions ægte Sønner!

Bøj den hjerteløse Slægt,
Som din Tjener Livet vil berøve;
Tag ham i din Varetægt,
Lad din Arm Retfærdighed udøve!

Lad din skjulte Englevagt
Vældig staa omkring hans Natteleje,
Saa at Mørkets falske Magt
Gaar i eget Garn paa sine Veje!

Lad dit Smil lig Mannaregn
Give ham, hvad Livets Ophold kræver!
Giv ham Aandens Kraft og Tegn,
Saa at Spotteren i Hjertet bæver!

Skjærm dit Værk og vær med os!
Helveds Slæng ej da os overvinder;
Zion staar til Djævlens Trods,
Og Profeten fri fra sine Fjender.

Skærm ham ved din Almagts Haand,
Som Elias du ved Ravne fødte;

Fyld ham med Eliæ Aand,
Vær i Nødens Stund vor Trøst og Støtte!

ELIZA R. SNOW

Nr. 238.

Elskte Zion, stærkt du stande
Med din Frihedskrans om Pande,
Med dit Bannerlys i Haand,
Vældig udi Herrens Aand!

Se, det dages stærkt i Øster,
Babels gamle Grundvold ryster,
Tusindaarets Sol staar op,
Herlig rødmer Bjergets Top.

Dale hist af Efraim vrimle,
Frelste Skarer didhen stimle,
Hør den glade Jubelsang,
Det er Israels Zionsgang.

Josefs Sønner gaa i Skoven,
Lært ved Himlens Bud fra oven,
Samles ind i Jesu Hjord
Fra de vilde Bøflers Spor.

Syng, o Jord, med Jubeltoner,
Snart din Herre paa dig troner,
Snart er dine Sukke endt,
Frelsens Bauneild er tændt!

Se dens Blink paa Zions Høje,
Ilden i hver Helligs Øje!
Nu opfyldes Fædres Pagt,
Zion vaagner i sin Pragt.

P. V. POULSEN.

Nr. 239.

Den største Glæde, som jeg veed
Fyrsternes Gunst kan give,
Er mindre end den Hjertefred,
Jeg eje kan her i Live —
At hvile sødt i Uskylds Favn,
Renset ved Daabens Vande,
Som Arving til Gud Faders Navn
En Gang at staa med i Pande.

Saa kan hver Hellig fryde sig
Under hvert Tryk, hver Smerte,

Og føle sig i Trængslen rig
Ved Aandens Røst i sit Hjerte.
Thi Herrens store Velbehag,
Aandernes søde Glæde,
Bebuder Kommet af hin Dag,
Da vi hos Jesus indtræde.

Lad Verden fylde tykke Bind,
Spotte med Hovmodets Løgne,
Naar Alt er vel udi vort Sind,
Vor Faders Smil vi da øjne.
Vi sejre over Trængslen skal,
Fries fra hver en Plage,
Og skue Babels store Fald
Og Zions Herligheds Dage.

ELIZA R. SNOW.

Nr. 240.

Skjøndt Prøvelser ligge nu paa eders Vej,
Gaa, Hellige, frem og forsager kun ej!
Snart lyder Opstandelsens herlige Bud,
Og Lyset og Sandheden straaler da ud.

Skjøndt udvortes Onder kan prøve os her,
Er Timen dog kommen og rykket os nær,

Da Jesus med Tusinder skues igjen
Som Himmelens Konge og Helliges Ven.

Opløft saa dit Hjerte med Glæde til Gud,
Lad Lovsang og Bøn strømme jublende ud;
Lad Satan kun rase med Alt, hvad han veed,
I mig, siger Jesus, I skulle faa Fred!

Hvad gjør det, vor Ret blev os traadt under Fod?
Man plyndred og jog os og udgød vort Blod?
Glad Zebaoths Løfter vi opfyldte se,
Hans Hensigter fremmes til Fjendernes Ve.

Hans Værk ruller hurtigt og vældigen frem,
Og Stenen den vokser i Bjergenes Hjem.
Messias i Zion snart herligen bor,
Og Sidste-Dags Riget regjerer paa Jord.

Lad Satan kun rase, hans Trusel er tom,
Hvad Herrens Profeter forkyndte, det kom.
Lad Himmelen ryste og Jorden forgaa,
Hvert Ord, som de talte, skal evig bestaa.

Al Ære tilhører vor Fader og Gud,
Som trindt om udsender sit frelsende Bud,

At prøve Nationer ved Fuldmagtens Ord
Og sprede Velsignelser ud over Jord.

ELIZA R. SNOW.

Nr. 241.

O Brødre, lad os henrykt smile,
Lad Taaren ikke flyde mer!
Thi hvad er Død? Naturens Hvile
For det forkrænkelige Ler.
Messias ved Guds højre Haand —
Hans Røst vil sprænge Gravens Baand.

Hvi sørge I? O blid er Døden,
Naar Kjærlighed i Hjertet bor,
At samles hist i Morgenroden
Af den celestiale Jord.
Hver trofast Sjæl vil Frelse faa,
Med Sejrens Smil paa Graven staa.

En salig Trøst i Kampen vindes,
Skjøndt ofte briste ømme Baand;
I nye Verdner Rigdom findes,
Som aabnes for den frie Aand.
Stolt den celestiale Glans
Om Graven slaar sin Straalekrans.

Lad Hedninge-Nationer gyse
I Vantro, haabløst Gjøglespil,
Hvor falske Fantasier lyse
Om Graven med sin Skræmselsild,
Thi aldrig verdslig Visdom gav
Lys gjennem Død og gjennem Grav.

Men hvor det straaler skjønt i Lue
Ved Aabenbaring ovenfra,
Der ved Fornuft og Haab vi skue
I Tro, hvad ikkun kjendes da;
Da se vi Dødens klamme Haand
Med Livets Sejer i vor Aand!

ELIZA R. SNOW.

Nr. 242.

Ej Zion gruer for Dommedag,
Du veed, din Dommer har ført din Sag
Og for sig selv den vundet;
Des mer du længes hver Morgengry,
Til Herren dages paa Rosensky,
Naar Nat er hel udrundet.

Og naar da under hver Himmelegn
Du ser din Konges det visse Tegn,

Ja, Tegn i Sol og Maane,
Da funkler frydeligt Øjet dit,
Da rejser Hoved du kjækt og frit,
Mens Himlens Stjerner daane.

Thi er om Vaaren os Sommer nær,
Naar Bøg, som Figen og alle Træer,
De knoppes og udspringe,
Den Slægt, som lever, naar Tegnet sker,
Forgaar slet ikke, før ham den ser,
Som varig Fred vil bringe!

Men skjøndt du længes i stille Fred,
Saa glem dog ikke, at godt du veed,
Hvad Herren tøver efter!
Og bed ham aldrig, før Timen kom,
Til Jordens Gru og al Verdens Dom
At røre Himlens Kræfter!

Nej, bed for Verden, til grant du ser,
At Bøn og Sukke ej gavne mer
Mod Undergangens Øde.
Da siger Herren: Jeg kommer snart!
Og Bruden svarer ham lydt og klart:
I Sky jeg dig vil møde!

Da gjalder Luren for sidste Gang,
Da luer Baunen i Blomstervang,
Da styrter Dødens Trone;
Da Jesus herlig i Zion bor,
Og Jorden styres ved Herrens Ord,
Da straaler Livets Krone!

Nr. 243.

O Fader, lad mit Hjerte faa
Dit Samfund og din Aand,
At Dag og Nat jeg føle maa,
Jeg vandrer ved din Haand.

Da bliver hver en Tid og Stund
Mig salig, skjøn og sød,
Dit Ord til Manna i min Mund
Og Livets Himmelbrød.

Da glad jeg altid vandrer om,
Og hjem til Zions Favn;
Der ser jeg Verdens svare Dom,
Der stilles alle Savn.

Der lægger jeg mit Hoved trygt
Hver Aften ned til Ro,

Og vaagner salig, uden Frygt,
Og fuld af Lys og Tro.

Og lægges jeg i Gravens Skjød,
Før Jesus kommer ned,
Han Dødens Lænker for mig brød,
Og Livets Vej jeg veed.

P. V. Poulsen.

Nr. 244.

Zions Sønner, ruster eder,
Kristi Kæmper, ud paa Vagt!
Fjenden sig til Strid bereder
Og opbyder al sin Magt.
Op Enhver, drager Sværd,
Helved trodser Himlens Hær!

Følger eders Fyrste efter,
Stoler paa hans stærke Arm;
Satan bruger alle Kræfter,
Fnyser nu i al sin Harm.
For os gaar, med os staar
Jesus dog, som Alt formaar.

Op, i Jesu Navn, at vinde!
Vor er Sejren, Glæden stor;
Om vor Pande vi vil binde
Guds Profeters faste Ord.
Lad det gaa, som det maa —
Ordet evig skal bestaa!

Er vort Liv i Gud forborgen,
Smuldrer Støv i Graven hen,
Paa vor Guds Oprejsnings Morgen
Sol for os staar op igjen,
Viser grant, det er sandt —
Jesus Døden overvandt.

Stor skal Zions Hær optræde,
Om Guds Trone stille sig,
Livets Kraft og Kongesæde
Gjør os da vor Fader lig.
Da med Sang, Harpens Klang —
Faa vi Fyrsters høje Rang.

Nr. 245.

Herrens Raad ej Støv udgrunder,
Verden aldrig dem forstaar.

I hans Haand gjør Smaating Under,
Fattigfolk hans Ærind gaar.
Joseph Smith med Israels Ord
Tændte Himmellys paa Jord;
Fabler, Løgn og Mørkets Rige
Nu for Himlens Lys maa vige.

Lover Gud, I Folk, og sjunger!
Guds Apostler vidt paa Jord
Nu igjen med nye Tunger
Tale højt Guds rene Ord!
Hjertesproget nu paany
Høres skal i Land og By!
Tunger høres, Hjerter brænde
Ved Guds Ord til Verdens Ende.

Tak, vor Fader i det Høje,
Tak i Jesu Kristi Navn!
Naade for dit Guddomsøje
Fandt vor ringe Fødestavn!
Ordet over Bølgen blaa
Du i Aandens Kraft lod gaa,
Og dit sande Præstedømme
Bragtes over Havets Strømme!

Nr. 246.

Blomstre som en Rosengaard
Skal de øde Vange;
Blomstre i et Tusindaar
Under Frydesange;
Mødes skal i Straaledans
Libanons og Karmels Glans —
Sarons Yndigheder.

Herren kommer — Gud med os —
Zion paa ham bier;
Byde skal han Fjenden Trods
Som sit Folks Befrier.
Alt betales da paa Bræt,
Fjenden sker sin fulde Ret,
Som forskød hans Naade!

Læges for den sorte Stær
Skal da Øjne mange,
Døve Øren, fjern og nær,
Høre Frydesange;
Som en Hind da springer Halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt,
Løfter klart sin Stemme!

Saa i Herrens Helligdom
Esaias spaa'de;
Tiden randt, og Joseph kom
Med Guds Lys og Naade.
Babel modnes til Guds Dom,
Zion ud af Trængsel kom,
Paradis af Ørknen!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 247.

Foraaret atter med duftende Vinde
Venlig omvifter hvert Land og hver By,
Trækfuglen løfter sin flagrende Vinge,
Lærken nu sender sin Lovsang mod Sky.

Vinterens hvide og iskolde Dække
Vaarsolens Straaler nu smeltet har hen,
Foraaret virker sit blomstrende Tæppe,
Folder det ud over Mark, over Eng.

Hist paa de kjære, de yndige Steder
Ofte jeg dvæler ved Stjernernes Skjær;
Ofte i barnlig uskyldige Glæder
Der Tanken søger sin ensomme Færd.

Ja, ved Guds Godhed jeg ofte mig fryder,
Alting forkynder, hvor viis Herren er;
Men i mit Indre en Stemme tidt lyder:
»Jeg er kun fremmed — en Pilegrim her.«

ANNA MARIE JENSEN.

Nr. 248.

Hvad er vel det kjæreste, Mennesket ejer,
Som Rigdom og Ære og Rang ej opvejer?
Som giver mig Styrke til Trængsler at møde,
Som, hvis jeg det mangler, gjør Livet saa øde?
Det er Fred i mit Hjem.

Naar aabenlyst Ondskab med staalsatte Næver
Og silkeblød Falskhed til Offer mig kræver,
Naar Alle mig svigte, og Haan jeg kun høster
For velmente Gjerning, da Intet mig trøster
Som Fred i mit Hjem.

Naar syg eller mødig paa Lejet jeg lider,
Naar Mismod og Kummer min Sindsro nedbryder,
O sig, hvem formaar vel at lindre min Smerte
Saa grundigt som dem med det kjærlige Hjerte
I fredsæle Hjem.

Se, derfor er Hjemmet mit dyreste Eje,
Se, derfor kan Intet paa Jord det opveje,
Og derfor til Gjengjæld jeg altid med Glæde
Vil virke med Kraft og dem Lykke berede,
Som udgjør mit Hjem.

Naar Hunger og Armod paa bleggule Heste
Af Herren udsendes for Jorden at gjæste,
Og Jammer og Taarer i Sporet dem følger,
Da stands ej ved Døren, bag hvilken sig dølger
Mit elskede Hjem.

Naar Jorden af Krigshyl og Blodbad hjemsøges,
Og Folkenes Rædsel af Pesten forøges,
Fortvivlelsens Nødsraab og Døendes Rallen,
Som lyder fra Hytten og stønner fra Valen.
Ej naa til mit Hjem.

Ja, Herre, som fordum det gik i Ægypten,
Da Døden ej sparede Slot eller Hytten,
Lad Fredens Serafer beskytte min Bolig,
Og byde den Grumme forholde sig rolig
Og skaane mit Hjem.

Lad Helbred og Sundhed, lad Haabet og Glæ-
Som Gud har beskikket at skabe et Eden, [den,

Paa gavmilde Vandring i Livet mig gjæste,
Og evig og altid med Omhu befæste
Mig Fred i mit Hjem.

Naar Babel det stolte i Støvet skal græde,
Og krymper og snor sig for Hævnerens Vrede,
Lad Zion da blomstre og sejerrig stande
Med Scepter i Haand og med Laurbær om Pande,
Mit evige Hjem.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 249.

Israels Haab paany oplives,
Herren Zion udvalgt har,
Frelse nu ved hende gives,
Som forladt og ensom var.
Skjøndt i fremmed Land gjenlyder
Hjemves dybe Klagesang,
Snart dog Herren Lænken bryder,
Aabner Hjemmets Port en Gang.

I, som Babels salte Vande
Sørgende omringet har,

O, lad Harpetoner blande
Atter sig med Lovsang klar!
Lad ej Øjet længer græde,
Naar til Zion Tanken fly'r!
Zions Sorg skal vorde Glæde,
Thi dets Morgen alt fremgry'r.

Kan i Trældom Sangen trives?
Har i Taarer Fryd sit Hjem?
Ja, naar Lænken sønderrives,
Frihedssolen bryder frem;
Da skal de Gjenløstes Skare
Vandre glad til Zion hen,
Medens Jubeltoner klare
Stige op mod Himmelen.

Er det end kun Førstegrøden,
Som i Herrens Hus er bragt,
Vegen er for Morgenrøden
Dog alt Mørkets skumle Magt.
Høstens Tid er snart forhaanden,
Førstegrøden modnet er,
Henrykt, jublende i Aanden
Herrens Lade fuld vi ser.

Evig, evig tør du bygge,
O Guds Stad, Jerusalem,
Paa Forjættelsen den trygge:
Dine Børn skal komme hjem!
Israels Vægter ikke sover,
Frelsens Time er dig nær,
Herren holder, hvad han lover —
Hvad han byder, altid sker.

THEODOR M. SAMUELSEN.

Nr. 250.

Hvor er vel Zion, Herrens Stad?
Mon, hvor paa Tronen David sad?
Mon, hvor med Skjændsel Israels Hus
Saa deres Tempel lagt i Grus?

Er Zion der, hvor med Foragt
Et Folk forskød Guds Bud og Pagt,
Og hvor til Spot Messias stod
Med Tornekronen i sit Blod?

Nej! Templet, som var bygt af Gud,
Ham ej modtog, men kasted ud;

Ej Navnet kunde frelse mer,
Og kun Ruinen nu man ser.

Med Templet Juda Rige faldt,
Og Davids Zion tabte Alt —
Sit Folk, sin Hæder og sin Magt,
Alt blev med det i Støvet lagt.

Den Pagt, som Juda først forskød,
Og siden Hedning ogsaa brød,
Er bragt igjen til Alles Gavn
Og bydes nu i Jesu Navn.

I Efraims Land i fjerne Vest
Skal fejres Fredens skjønne Fest,
Og Pagtens Børn fra fjern og nær
Vil finde Herrens Zion der.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 251.

Tak, o Fader, at du lod
Mig dit Fredens Budskab høre,
Da paa vildsom Sti jeg stod,
Som til Jammer vilde føre.

Kjærligen du tog min Haand,
Lod mig knytte Pagtens Baand,
Hvis min Sjæl jeg frelse vilde,
Let det ellers blev forsilde.

Da mit Øje jeg oplod,
Og dit Ord jeg undersøgte,
Saa med Rædsel, hvor jeg stod,
I et Mørke uden Lygte;
Dog ej længe jeg det saa,
Før i Bøn jeg ydmyg laa,
Loved Bod og ønsked' Daaben
For at arve Himmelnaaden.

Jeg i Daabens Vande gik,
Gud jeg bad min Synd tilgive,
Saa jeg Aandens Gave fik,
I Guds Rige kaldt til Live —
Ja, en Perle underlig,
Nøglen til Guds Himmerig.
Salig er jeg, sandt jeg siger,
Naar jeg blot min Pagt ej sviger.

Nu, o Fader, alt mit Haab
Staar til dig i Modgangs Stunde,

Ja, du hører vist mit Raab,
Og jeg frygter ingenlunde.
Salig er jeg blandt de Faa!
Vilde blot ret mange gaa
Gjennem Døren, han betegner,
Hvor man Frelse sig tilegner!

JOHAN JOHANSEN.

Nr. 252.

For dig, o Fader, nu vi bøje
Os ned i denne Morgenstund,
Og sende Tanken mod det Høje
Med Tak for roligt Natteblund;
Vi takke dig for Søvnen sød,
For Ro og Hvile, som vi nød!

Hav Tak for Naaden, kjære Fader,
Du skjænked os, at leve nu
Paa denne Tid, da du jo lader
Dit Folk fra Babel drage ud.
Vi takke dig for Sandheds Ord,
Som saligt i vort Hjerte gror!

Hjælp du os nu i Dag, vi bede,
Og lad din Aand os lede frem,

Saa vi os i din Sandhed glæde,
I Haabet om det nye Hjem.
Ja Herre, hjælp os frem i Dag,
At vi dig vandre til Behag!

Nu vi saa trygt os overlade
Til dig med Legem og med Aand;
Lad onde Magter os ej skade,
Men led os ved din Almagts Haand;
Da, styrket ved din Helligaand,
Vi vandre trygt i Pagtens Baand!

JOHAN JOHANSEN.

Nr. 253.

O min Fader, du som kjender
Hver en Tanke i mit Bryst,
Hver en Ild, som lønlig brænder,
Hver en Sorg og hver en Lyst,
Giv mig, Fader, af din Naade
Det, jeg mangler, og du veed,
Støvet fattes overmaade
Ren og sand Enfoldighed.

Fader, naar om dig jeg taler,
Gjør du mig i Aanden stærk,

Saa jeg klart med Sandhed maler
Frelsens store Underværk.
Lad mig simpelthen fremføre,
Hvad din Aand forlener mig,
Og med verdslig Kløgt ej gjøre
Jesu Sag forfængelig.

Nu min Fader, jeg i Eje
Har ej den Enfoldighed,
Og den bringes ej tilveje
Ved min egen Flid og Sved;
Men jeg beder Morgen, Aften,
Med opløftet Haand og Røst,
At du sender Himmelkraften
Som dens Fylde i mit Bryst.

Mind mig, at du er til Stede,
Hver Gang Hjertet aabner sig;
Skal jeg synge, skal jeg bede,
Lad det ske enfoldelig.
Lad mig sige højt til Alle,
Gud har aabenbaret sig;
Sagt, at Babels Magt vil falde,
Folk mod Folk skal føre Krig.

Fred er taget bort fra Jorden!
Saa har Guds Profeter sagt;
Jesu Komme, Dommens Torden
Kalder os med Gud i Pagt.
Fly til Zions fjerne Høje,
Fly fra Synden og dens Nød,
Og lad ingen Trængsel bøje
Hjertet fra det Bud, I lød.

Nr. 254.

Gud beskjærme Zions Rige,
Zions Folk, Profet og Seer!
Maa i Vælde Zion stige,
Troen vokse mer og mer!
Zion fyldt med Aand tillige,
Da er ingen Prøve svær.

Hilset være Zions Morgen!
Dagen gry'r — før skjult den var;
Hastelig forsvinder Sorgen,
Glæden straaler ren og klar.
Fred den faar i Himmelborgen,
Som sin Lampe rede har.

Der Guds Navn ej agtes ilde,
Herrens Ord forhaanes ej,
Der vi finde Livets Kilde,
Der er Salighedens Vej;
Der er Jesus Folkets Pille,
Der en Tilflugt søger jeg.

Zions Dag er snart forhaanden,
Guds Profet den Visdom fandt;
Hvo, som tror, annammer Aanden
Og forstaar, han talte sandt.
Hører efter Jordens Slægter,
Alle skal det kjende grant.

Snart Guds Børn vil hjemad ile,
Smykke Zion fin og prud;
Snart i tusindaarig Hvile
Skal de bo i Fred hos Gud.
Dem ej ramme Satans Pile,
Naar de holde tro Guds Bud.

V. A. Wissing.

Nr. 255.

Se paa Zion — Herrens Værk —
Se, hvor hun er stor og stærk,

Yndig som en smykket Brud!
Svag og ringe stod hun før,
Haanligt bortvist fra hver Dør —
Nu hun Æren faar af Gud.

Kom og se! Hun kaares ud,
Zion staar som Himlens Brud!
Den Forladte nu er glad,
Spottere beskjæmmet staa,
Rædsel hendes Fjender slaa,
Naar de skue Zions Stad.

O lad Himlens Harpeklang
Blande sig med Zions Sang!
Hun staar frigjort af sin Nød;
Ængstet som en jaget Raa
Maatte hun i Trængslen gaa —
Nu hun nyder Hvilen sød.

Vær taalmodig, Israel!
Trængslen nu er for dit Vel,
Trofasthed vil faa sin Løn,
Snart er Strid og Nød forbi,
Sejren vor og Zion fri —
Da vi krones med Guds Søn.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 256.

Tror du paa Fader, Sønnen og Aanden
Tror du paa Zions herlige Haab?
Tror du, at Babels Dom er forhaanden?
Tror du paa Kraftens lutrende Daab?
Krymp dig ej mere i Syndevaanden,
Følg da med Glæde Frelserens Raab.

Faldet ved Adam Mange foragte,
Derfra dog spirer Menneskets Vel,
Onder og Goder, som det os bragte,
Leder til evig Ære vor Sjæl;
Tro ej, om død i Graven du lander,
Lukket er Jesu Kjærligheds Væld.

Nej, han fuldbyrder Saligheds-Planen,
Hvilken for Adam sattes i Gang;
Derfor du lyde tro hans Formanen,
Saa du ham følger fremad i Rang.
Frejdig du trodse Stormen som Granen,
Maalet er stort, men Vejen er trang.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 257.

Mon hjemme i Dalen jeg savnes
Og nævnes blandt dem, jeg har kjær?
Naar Børnene kjærligt omfavnes
Og kysse, o gid jeg var nær!
Naar aarle til Bøn de nedknæle,
Og Engle tilsmile de Smaa,
Mon nogen i Tankerne dvæle
Ved den, som nu ensom maa gaa!

Naar Maaltidet nydes med Glæde
Af dem, som omringe mit Bord,
Mon nogen erindrer mit Sæde,
Og Fader er nævnt med et Ord?
Naar muntre til Haven de ile
For Blomster til Moder at faa,
Hun tænker, naar Børnene smile,
Paa den, som nu ensom maa gaa.

Naar Solen sig rødmende sænker
Bag Bjergenes evige Rand,
Mon nogen med Ømhed da tænker
Paa Fader, Forsørger og Mand?
Paa Længselens Vinger de føre
Et Ønske til dem, de har kjær,

I Aanden jeg synes at høre:
»Gid Fader i Aften var her!«

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 258.

Lyksaligt er det Folk, som ej
Med Verden gaar i Blinde,
Den snævre Port og trange Vej
De sikkerlig vil finde;
Skjøndt her i Verden de med Nød
Og Trængsel Livet friste,
De glæde sig til Hvilen sød,
Som aldrig de vil miste.

Naar Babylon til Grunde gaar
Med sine store Stæder,
Og evig Skam og Pine faar
For Syndens tomme Glæder;
Da Kongerne i al sin Magt
Med Folket maa sig bøje,
Skjøndt nu de tale med Foragt
Om Kraften fra det Høje.

Den Kraft, som Lys og Livet gav
Og alle Ting frembragte,

Som sejred over Død og Grav,
Den Mange nu foragte.
Ved Aabenbarings klare Ord
Alene Kraften findes;
Ved Aabenbaring kun vor Jord
Med Himlen kan forbindes.

O skjønne Haab om evigt Liv,
Det Gjenforenings-Møde!
Naar Nøgleordet, Almagts »Bliv«
Fremkalder vore Døde.
Naar Fader Adam blandt sin Slægt
Lyksalig kan regjere,
Naar Syndens Saar er bleven lægt,
Og Døden er ej mere.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 259.

Den Tro, som Jesus favner
Og Hjertet rense kan,
Den Tro, hvorved du havner
I Himlens Frydeland,
Den Tro er stærk og maa
Al Verden undertræde,

I Sorg saa vel som Glæde
Den skal sin Prøve staa.

En Hellig bærer Sværdet,
Til Troens Strid han gaar,
Mod Fjenden uforfærdet
I Jesu Navn han staar;
Det gjælder Liv og Død,
Og Sejer maa han vinde,
Saa sandt han hist vil finde
Sin Fred i Jesu Skjød.

Den Tro, som ej vil kæmpe
Sig gjennem Verden frem,
Den Tro, som vil med Lempe
Og uden Møje hjem,
Den Tro er død og kold,
Ej værd en Tro at nævne,
Har ingen Kraft og Evne
Imod vor Fjendes Vold.

Velan, I svage Hjerter,
Saa fatter da kun Mod,
Og lad det koste Smerter,
Ja Ære, Liv og Blod!

Og holder altid fast
Ved Aabenbarings Anker,
Da lutres Sjælens Tanker,
Og Syndens Vælde brast.

Det er en Sag at mærke
Til Trøst i Kampens Tid:
De Svage blive stærke
I haardest Kamp og Strid;
Jo værre det gaar til,
Des mere skal du vinde
Og større Kraften finde,
Naar du kun stride vil.

O du min Lyst og Ære,
Min Frelser i hver Nød,
Saa vil jeg din da være,
Det gjælde Liv og Død!
Lad komme, hvad der vil,
Jeg bede vil og stride,
Og ej af Andet vide,
End høre Jesum til.

BRORSON.

Nr. 260.

Du Dødens Overvinder,
Velsign or hver en Mund
Det brudte Brød, som minder
Om Jesu sidste Stund;
Bortjag al syndig Tanke
Af hvert beængstet Bryst;
Maa Aandens Frugt vi sanke —
Skjænk arme Sjæle Trøst!

Paa Golgatha udgødes
Uskyldighedens Blod,
Hvorved fra Synd gjenfødes
Enhver, som gjører Bod;
Ved Kalken vor Forsoner
Hukommes af hans Folk,
Vor Tak og Lovsangs Toner
Er Barnehjertets Tolk.

Mens al Naturen bæved,
Brød Jesus Gravens Baand,
Og i Triumf han hæved
Sig til Guds højre Haand.
Han Fængslets Porte sprængte

Og fried Aanders Hær,
Som paa sin Skyld kun tænkte
I selvforvoldt Besvær.

Han døde, dog han lever,
Han vor Messias er;
For ham hver Synder bæver,
Som ej omvendes her.
O grib den Haand, dig rækkes,
Søg Ly ved Jesu Bryst,
I Kamp du aldrig svækkes,
Følg altid Hyrdens Røst!

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 261.

Nu er det Tid!
Nu bør vi virke med Tro og med Flid,
Nu lægges Spiren til Hæder og Ære,
Nu sættes Planten, som Frugter vil bære,
Nu i vor Svaghed, i Haab lad os gaa
Fremad bestandig for Maalet at naa.

Nu er det Tid!
Nu har vi lært, hvad der førte os hid,

Nu vi forstaa, at skjøndt Gjæster paa Jorden,
Ere vi Børn af den højeste Orden —
Himlen, det Hjem, som vi en Gang forlod,
Jorden, den Arv, vi skal tage imod.

Tiden, et Nu,
Livet, et Slør, som vil briste itu;
Døden, en Port, hvorigjennem vi træde
Ind til de Saliges evige Glæde —
Atter at samles med Frænde og Ven,
Fader og Moder at skue igjen.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 262.

Hvi spørger jeg saa ængstelig:
Hvo sørger for mig Arme?
Hvor er den Haand, som giver mig
Brød, Klæder, Husly, Varme?
Som var alene jeg udsat
For Mangel og af Gud forladt,
Som var ej Gud min Fader!

Se Markens rige Blomsterflor,
De væve ej og spinde,

Og dog maa Kongers Pragt saa stor
For deres Skjønhed svinde;
Han, som har smykket Blomsten saa,
Hvormeget mere Omhu maa
Han for sit Barn da nære!

Min Aand er skabt til evig Fryd
I Herlighedens Rige,
Did skal og ved Basunens Lyd
Mit Støv en Gang opstige;
Saa vil han vist ej heller her
Mig nægte, hvad fornødent er
Til Sjæls og Legems Baade.

Du veed jo, du al Godheds Gud,
Alt, hvad jeg lider under;
Af al Slags Nød du fri'r mig ud,
Min Frelse du begrunder.
Bedst veed du, hvad jeg trænger til,
Du ene kan og ene vil
Min sande Velfærd fremme.

Fru Boye.

Nr. 263.

Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom,
Pris ham, du Engleskare from,
Pris ham, du Folk, i Pagtens Baand,
Pris Fader, Søn og Helligaand!

Fra Engelsk.

Nr. 264.

Jorden med sit Blomsterflor,
Skabningen, som den bebor,
Stjernehimlens dybe Hvælv,
Havets Magt, ja, Flod og Elv,
Alt, vi se, og Alt, vi veed,
Vidner om Guds Kjærlighed.

Bakkers Ekko, Dalens Lyd,
Bækkens Rislen, Skovens Pryd,
Vindens Sus og Fuglens Flugt,
Mark og Eng med Blomsterduft,
Helligt ytrer sig hvert Sted —
Vidner om Guds Kjærlighed.

Hvert et Haab, som har sin Grund,
Dybt i Hjertets stille Bund,

Lysets Kilde, Herrens Ord,
Englebud og Englekor,
Alt, hvad Hjertet glædes ved,
Vidner om Guds Kjærlighed.

Efter Wm. W. Phelps af F. C.

Nr. 265.

Til Kamp, til Kamp for Zions Stad
Vi drage nu!
Vi juble højt et Sejerskvad
Til Fjendens Gru!

Sørgmodig Zion længe sad
Fortrykt, forladt;
Men Skjæbnens underfulde Blad
Nu vendes brat.

For længe Mørket ruget har
Paa denne Jord;
Snart Kristus Herredømmet ta'r
Blandt dem, som tror.

Kom, Broder, spænd din Rustning paa
Og Sværdet drag!

En Kamp for Zions Held skal staa
Paa denne Dag.

Ja, Zions skjønne Højtidsdag
Tilsidst oprandt,
Da Dyd og Sandheds ædle Sag
Sin Sejer vandt.

PETER O. THOMASSEN.

Nr. 266.

Fra Himlens høje Hvælv
En hellig Engel foer
Med Budskab fra Gud selv
Til faldne Slægt paa Jord,
At i Kumorahs Høj saa prud
Optegnelser var skjult i Gud.

Moroni dem nedgrov
I gamle Hedenold,
Og til vor Slægts Behov
Gav Joseph dem i Vold;
De vidne om Guds vise Hu
I fordums Tid saa vel som nu.

Om Josephs gamle Sæd
De tale klart og rent,
Om hvert af deres Fjed
Til Tid dem var forment;
De kjendte Gud, forskød hans Bud,
Og ryddedes af Verden ud.

Den Tid tilsidst oprandt,
Da Lys til os blev bragt,
Og Dødens Mørke svandt;
O Menneske, giv Agt!
Vor Herres Evangelium
Tilbydes nu før Verdens Dom.

Se, Juda spredte Børn
Med Jubel drage hjem,
Og stærke som en Ørn
Opfør Jerusalem,
Mens Efraim, paa Zions Fjeld
Sig bader i Guds Naades Væld.

PARLEY P. PRATT.

Nr. 267.

Kongernes Konge, ene du kan
Skjærme vort elskede Fædreneland;

Herre, du ene kan Sejeren forlene,
Værn os bag Bjergenes snedækte Rand!

Slyng om os alle Enigheds Baand,
Send fra det Høje Begejstringens Aand,
Følg du i Fare vor tapre lille Skare,
Løft over Zion din signende Haand!

Herrernes Herre, mægtig og stor,
Naadig du høre vort bedende Kor:
Zion lad sejre, vor Fjendes Magt henvejre,
Værn du om Stedet, hvor Hellige bor!

Fra Danmarks Melodibog.

Nr, 268.

Priser Profeten, som skued Jehova,
Jesus har salvet den herlige Seer.
Aabnet blev Tidernes Fyldes Husholdning,
Det, som var talet, paa Jorden nu sker,

Kor.

Hil dig, du Seer, thi din Gud dig hjemkaldte,
Bødler og Ransmænd ej haane dig mer;
Endnu du virker for lidende Brødre,
Døden ej binder dig, elskede Seer.

Signer hans Minde! Han faldt som en Martyr,
Vandt sig en Plads i Forløserens Favn;
Længe hans Blod Illinois skal besudle,
Hæder og Ære fremhæve hans Navn.

Stor er hans Vælde, hans Præstedom varigt,
Evigt og altid han Nøglerne har;
Ædel og tro han Guds Rige vil arve,
Naar blandt Martyrer sin Krone han faar.

Offer og Lydighed Palmen ham bringer,
Blodstænkte Verden, i Hast dig omvend!
Vaagn af din Dvale, din Brøde maa sones,
Alle skal se Broder Joseph igjen!

Wm. W. Phelps.

Nr. 269.

Hav Tak for Profeten, du sendte,
O Herre, paa denne vor Dag,
For Sandhedens Baune, du tændte,
Der aabned vort Blik for din Sag;
Hav Tak for hvert Gode, du yder
Dit Folk med saa gavmild en Haand,
Med Jubel og Fryd vi dig lyder;
O fyld os med Ydmygheds Aand!

Naar Trængslernes Uvejr os true
Med Ufred, Forfølgelse, Død,
Et smilende Haab da vi skue,
Du frier os snart af vor Nød!
Vi stole paa Gud og hans Naade,
Vi prøved saa hyppigt hans Ord;
De Onde — paa sørgelig Maade —
Snart Vælden berøves paa Jord.

Hans Godhed, som aldrig os svigter,
Vi prise hver Dag og hver Stund;
Opfylde vi vil vore Pligter
Med Glæde af Hjerternes Grund!
Fuldkommenheds evige Kundskab
Vi søge med Iver og Flid,
Mens de, som forkaste hans Budskab,
Vil møde en kummerfuld Tid.

W. Fowler.

Nr. 270.

Zions Børn, afryster Sorgen!
Tusindaarets Friheds Morgen
Snart af Mulmet bryder frem —
Varsler Lykke for vort Hjem.

Da skal Fjenden mer ej true,
Ræd de Zions Magt skal skue;
Herren gjør den Lille stor,
Ja, i Zion selv han bor.

Stærk er Fjendens Magt og Vælde,
Men Guds Arm dem snart vil fælde;
Deres Skarer splittes ad —
Rokked aldrig Herrens Stad.
Magtesløs er Verdens Vrede,
Herren selv vil Zion frede;
Naar de Tugten ydmygt bar,
Han dem ømt i Favnen ta'r.

Zion, bygt paa Troens Klippe,
Almagts Haand vil ej dig slippe;
O forkynd i Dal og Li:
Fjenden veg, og vi er fri!
Snart hver Død af Graven ganger,
Een til Livet, Een til Anger!
Thi vor Dom jo bliver der
Som vor Daad og Vandel her.

Oversat fra Engelsk.

Nr. 271.

Livet er værd at leve, min Ven,
Om vi kun Livet forstaa;
Solen fra Skyen vil smile igjen;
Stormen en Ende vil faa.
Skyen, der Solen berøver sin Pragt,
Læsker den tørstende Jord;
Atter dog Solen frembryder med Magt,
Spreder paa Marken dens Flor.

Sorg er nødvendig som Regnen fra Sky;
Taarer os bringe til Gud;
Hjertet bevæges og vendes paany
Hen imod Skaberens Bud;
Tanken gjenkalder vort himmelske Hjem,
Længsel opstaar i vort Bryst
Hisset at samles og frydes med dem,
Som er vor Glæde og Trøst.

Livet er vel værd at eje, min Ven,
Om ret du bruger din Tid.
Dagen, som svinder, ej kommer igjen;
Brug den med Alvor og Flid!
Armod formildes ved trøstende Ord,

Byrden kan lettes ved dem;
Kjærlighed skaber en Himmel paa Jord,
Fører til Himlen os hjem.

FREDERIK CHRISTENSEN.

Nr. 272.

Gjør, hvad er ret, thi snart Dag det vil blive!
Sejre vil Lysets og Frihedens Sag!
Engle i Stilhed nøjagtig opskrive
Hisset vor Vandel hver eneste Dag.

Kor:

Gjør hvad er ret, lad saa Følgerne komme!
Svigt ej i Kampen for Friheds Idræt,
Modigen fremad til Prøven er omme,
Gud dig beskjærmer, gjør derfor kun ret!

Gjør hvad er ret, thi nu Lænkerne brydes,
Aagene splintres, selv Mørket er spredt.
Haabet om Frihed af Folkene nydes,
Sandheden sejrer; gjør altid kun ret!

Gjør hvad er ret! o vær tro og frimodig,
Fremad, kun fremad! din Løn er beredt;

Tørres skal Taaren, var Vejen end blodig,
Himlen dig signer, naar kun du gjør ret!

Oversat fra Engelsk.

Nr. 273.

Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig,
Skjøndt ad den trange Vej,
Fører du mig.
O, hvor jeg længes her,
Byrden er ofte svær!
Naar skal jeg komme der —
Nærmere dig!

Verden er kold og tom —
Mørk som en Nat,
Ensom jeg vandrer om,
Fremmed, forladt.
Tanken dog glæder mig:
Snart skal jeg hjem til dig —
Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig!

Medens jeg vandrer her,
Ræk mig en Haand!

Styrk mig, o Fader kjær,
Skjænk mig din Aand!
Da, naar du kalder mig,
Glad gaar jeg hjem til dig —
Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig!

FREDERIK CHRISTENSEN.

Nr. 274.

Se et Land! O hvor skjønt jeg i Dag
Udi Aanden langt borte det ser,
Og vor himmelske Faders Behag
Har beredet os Boliger der.

Kor:

:|: O, hvor salig og glad,
Naar vi naa til den hel'ige Stad. :|:

det fjerne og herlige Land
Vi vil synge den himmelske Sang;
Den skal høres fra Strand og til Strand,
Hvor vi alle skal samles en Gang.

Vi vor Fader paakalde i Bøn
Og i Lovsang ham prise saa vel;

Han af Kjærlighed gav os sin Søn,
Og hans Miskundhed føder vor Sjæl.

Fra Engelsk.

Nr. 275.

Blæs sagte, I Storme fra iskolde Nord,
Og gjør ingen Skade, hvor Israel bor,
Naar vrede I far' over Bjergenes Rand
Blæs sagte i Utah, de Helliges Land!
Du strænge Kong Vinter, saa kold og saa lang,
Du iskroned' Snedrift, som Vejen gjør trang,
Naar stolt I regjere med Magt fjern og nær,
Vær venlig i Utah, min' Kjære er der!

Du Fjende, med Fattigdom, Smerte og Nød
Stands ej ved min Bolig du Sygdom og Død.
Gaa hurtig forbi og kom aldrig til dem,
Som jeg har forladt i mit elskede Hjem.
Men salige Glæde og himmelske Fryd,
Tag med eder Sundhed og far gjennem Sky
Til Hjemmet, og spred i min Bolig den Fred,
Som Sjælen opliver — om Sorg Intet veed!

Du trøstende Engel, saa mægtig og stærk,
Naar tro du fortsætter dit Saligheds Værk

Blandt prøvede Sjæle, o hvil dig i Ro
En Stund, hvor de Kjære saa ensomt nu bo.
Byd Frygt, Tvivl og Sorg at bortfly fra mit Hjem,
Tør Taaren, som Tanken om mig kalder frem,
Og tal om den Tid, da den vandrende Ven
Skal trykke til Hjertet de Kjære igjen!

ANDREW JENSON.

Nr. 276.

Lad ej Harpen hænge taus i Pilens Top,
Zions fangne Datter, Lænken bryd!
Slaa paa dine Strænge, løft dit Hoved op!
Dine Sønner komme nu med Fryd.

Kor:

:|: Kommer hjem. :|: Hør Jehova's Kald!
:|: Kommer hjem. :|: Babel staar for Fald!
Kom ud af alle Lande, hvortil I var førte hen;
Kommer hjem! Kommer hjem igjen!

Længe var du plaget, længe uden Trøst,
Længe syntes du af Gud forladt;
Nu er du antaget, nu er du forløst,
Og som Lys for hele Verden sat.

Se, hvor de sig samle og til Zion gaa,
Tusinder, som før i Mørke sad;
Ynglinge og Gamle, Fattige og Smaa
Vandre op til Templet i Guds Stad.

Lyt og hør, de komme! Hør den glade Sang!
Zions Børn lovprise deres Gud;
Tiden nu er omme, og for sidste Gang
Samles de af alle Lande ud.

Se, hvor Tharsis Skibe pløje Bølgen blaa!
Zions Sønner hjem de føre maa;
Babel staar i Knibe, Kløgt vil ej forslaa
Herrens store Gjerning at modstaa.

Se den glade Skare ile mod sit Hjem,
Som Profeter fordum forudsaa;
Lig en Sky de fare nu med Dampen frem,
Og ad banet Vej til Zion gaa.

Slægt og Venner mødes, varme Hjerter slaa,
Glæden tørrer Sorgens Taare bort,
Alle Savn forsødes, naar vi Maalet naa,
Trængselstiden da vil synes kort.

CARL C. A. CHRISTENSEN.

Nr. 277.

Aanden blid og rolig,
Blikket lyst og klart —
Har den i os Bolig,
Vi med Gud fortrolig —
Glemme Sorgen snart.

Herrrens Ord os kvæger,
Lyser for vor Fod,
Hen mod Maalet peger —
Hjertets Vunder læger —
Standser Taareflod.

Mørket er forsvundet,
Som en Sky hensvandt;
Lys og Haab oprundet —
Vej til Himlen fundet,
Som vi skue grant.

FREDERIK CHRISTENSEN.

Nr. 278.

Vaagn min Sanger af din Slummer,
Ej mit Hjerte længer kvæll
Bring mig Haab om evig Sommer,
Zion trives! — Alt er vel!

Lad din Harpe liflig røres,
At den fryde maa min Sjæl!
Lad en yndig Lovsang høres:
Zion trives! — Alt er vel!

Zions Velfærd er min Tragten,
Thi i den jeg har min Del;
Om vi trofast staa i Pagten,
Zion trives! — Alt er vel!

Zion, se din Morgen dages,
Ej i Kummer længer dvæl!
Ej du haanes skal og plages,
Zion trives! — Alt er vel!

Efter ELIZA R. SNOW af F. C.

Nr. 279.

Ej sørg for dem, som smertefri
Er lagt i Graven ned;
Se, Prøvens Stund den er forbi,
I Støvets stille Fred.

Lad Taarer nu ej flyde mer,
Som Intet gavne kan;
I Tanken man bag Sløret ser
Et yndigt Fædreland.

Se, al Naturen slumrer sødt,
Mens Vintren kold og lang
Sit hvide Tæppe spreder blødt
Udover Bjerg og Vang.

Alt synes dødt — ej Løv, ej Flor
Sig viser for en Stund,
Men Spiren i den kolde Jord
Kun tager sig et Blund.

Snart Vaarens Sol saa lys og blid
Sin Virkning lader se —
Et Blomstertæppe i sin Tid
Er lagt, hvor kun var Sne.

Se, Graven, som er Vintren lig,
Kun dækker Kjød og Ben,
Thi Aanden tager Gud til sig,
Som hellig er og ren.

Om Skyen synes tyk og sort,
Den har en gylden Rand;
Lad Sorg og Vemod vige bort
For Livets Sol saa grand.

FREDERIK CHRISTENSEN.

Nr. 280.

Hører, I, Stammer og Slægter paa Jord,
Lytter, og kom det i Hu;
Herrens Profeter forkynde hans Ord,
Røsten den lyder endnu!

Engle fra Himlen har bragt
Os Herrens hellige Pagt!
Gør det bekendt over Land og i By:
Herren har talet paany!

Himlen var lukket, og Sandhedens Sol
Skjult bag Vankundigheds Slør;
Nu skal den skinne fra Pol og til Pol,
Som den ej skinnede før.

Herren har grundlagt sin Kirke igjen,
Zion opbygges i Pragt;
Se, hvor Guds Hellige flokkes derhen —
Førte ved Herrens Almagt.

Nu for de Bundne Befrielsens Dag
Herlig begynder at gry,
Alt som en Følge af Sandhedens Sag,
Som nu frembæres paany.

Nr. 281.

Om af Trængsel du maa prøves, :|: svigt dog ej :|:
Om end Venner du berøves, :|: svigt dog ej :|:
Om af Verden du foragtes,
Og som Daare du betragtes,
Og af Modgang overmagtes, :|: svigt dog ej. :|:

Modig strid for Sandheds Sag,
Hvor trang end er din Vej!
Komme vil en Glædens Dag
For hver — for hver, som svigter ej!

Om du Haan og Spot maa lide, :|: svigt dog ej :|:
Husk, at Gud er ved din Side, :|: svigt dog ej :|:
Om end Taarer Øjne væde,
Om din Rang du maa fratræde,
Større blive skal din Glæde, :|: svigt dog ej. :|:

Gud, din Fader, dig i Nøden, :|: svigter ej :|:
Dig i Livet eller Døden, :|: svigter ej :|:
Han kun ønsker dig at bøje,
Siden vil han dig ophøje,
Og hans altid vaagent Øje, :|: svigter ej. :|:

FREDERIK CHRISTENSEN.

REGISTER

	Nr.
Aand over Aander kom ned	133
Aanden blid og rolig	277
Alle Vegne, hvor jeg vanker	224
Almagts Gud, vi for din Trone	180
Atter kraftigt saltes Jorden	40
Atter paa Jorden	33
Besku en broget Folkevrimmel	52
Blandt Guds Folks mange sorgfulde Minder	56
Blomstre som en Rosengaard	246
Blæs sagte, I Storme	275
Brudte ere Mørkets Lænker	28
Brødre, tør vi ihukomme	195
Bøn og Kjærlighed som	108
Da Kristi Kirke ved Guds Magt	158
De lette Bud i Skib med Rør	34
Dejlig er den Himmel blaa	193
Dejlig er Jorden	216
Den Gamle af Dage, o sig hvem	167
Den Gang vor Herre Jesus stod	101
Den Glæde, Verden giver	215
Den Gud, som andre dyrke	106
Den Mand fra Zion agtes ej	51
Den Seer, den Seer, Joseph den Seer	182
Den signede Dag med Fryd vi se	161
Den store hvide Flok vi se	218
Den største Glæde, som jeg veed	239
Den Tid, som var lovet	98

	Nr.
Den Tro, som Jesum favner	259
Der er et Land, et dejligt Land	128
Der er et Land, hvor ingen Torne	227
Der er et Land, som fryder sødt	70
Det er forvist paa Tiden snart	90
Det lufter mildt i Høst	188
Din Aand med min Aand vidne	111
Du Dødens Overvinder	260
Ej svigter Herren dem, som tror og beder	177
Ej sørg for dem, som smertefri	279
Ej Zion gruer for Dommedag	242
Elskte Zion, Herrens Stad	21
Elskte Zion, stærkt du stande	238
En Aften sent jeg lagde mig	110
En Dag jeg paa et ensomt Sted	168
En kjærlig Afsked vi vil tage	236
En stakkels sorgbetynget Mand	62
Er Gud for mig, da træde	197
Er Gud for os, hvad kan imod	112
Et herligt Budskab lyder nu	24
Et opløftende Minde	145
Evige Fader, vi ydmygt dig bede	134
Evigheds Pagt nu er frembragt	13
Fader vor i Himlen, dig anraabe vi	132
Fader vor paa Himlens Trone	138
Farvel, Farvel vort Fødeland vi	157
Farvel vi byder eder, Kjære	129
For dig, Fader kjær	155
For dig, o Fader, vil vi bøje	252
Foraaret atter med duftende Vinde	247

	Nr.
Forfærdes ej, du lille Hob.	200
Forældre sine Spæde hen	225
Fra Grønlands hvide Fjelde	67
Fra Himlens høje Hvælv	266
Fra Lysenes Egn er Moroni nu	54
Fredens Budskab nu fra Zion lyder	174
Fremad, Himlen er vort Maal	205
Frem med Tak og Pris vi komme	125
Fryd dig, o Jord, se Herren vil	2
Fryder eder, Zions Sønner	12
Før Jorden frem af Kaos sprang	55
Gjør, hvad er ret	272
Glade, ja glade vi skue mod Himlen	97
Glade, o Fader, vi dig vil behage	149
Glade vi os sammenklynge	102
Glæd dig Zion, glæd dig Jord	92
Gud beskjærme Zions Rige.	254
Gud Fader god i Himmerig	212
Gud Jehova, vi forsamles her	61
Gud, som bor i Himlens Glans	237
Guds Aand som en Ild nu.	7
Guds Kirke er vor Klippeborg	150
Guds Rige er atter oprettet paa	203
Guds Rige lig et Sennepskorn	35
Guds Skabnings Længselssukke	84
Han kommer snart, o Brødre	32
Hav Tak for Profeten, du sendte	269
Her er Guds Kirke og Himlens.	202
Herlig er Dagen	189
Herligt det er jo at samles	17

	Nr.
Herrens Raad ej Støv udgrunder	245
Hilser nu Zions den herlige Morgen	173
Hist bag Vestens fjerne Høje	20
Hvad er vel det kæreste	248
Hvad er det for et dejligt Sted	71
Hvert et Lys i Livets Nat	229
Hvi spørger jeg saa ængstelig	262
Hvilken salig Stund	143
Hvilken smuk og yndig Morgen	199
Hvor blev vor Jord for Sorgen fri	87
Hvor er vel Zion, Herrens Stad	250
Hvor ser det ud i Verdens Ørk	217
Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa	164
Hvormed er Lammets Brud vel lig	231
Højt Zions Banner vajer	82
Hør, i din Enbaarnes Navn	120
Hør os Immanuel, vi dig anraabe	148
Hører Jordens Stammer, Slægter	25
Hører, I, Stammer og Slægter paa Jord	280
I Babylons Taage jeg tankefuld gik	169
I barnlig Glæde juble vi	194
I Kristo er Lyset oprunden	15
I Kirtland Zions Tempel stod	88
I Morgenlysets gyldne Glans	228
I Tidens Nat et Lys blev tændt	18
I Verdens Morgenstund opgik	156
I Vintertidens kolde Nat	11
Israels Haab paany oplives	249
Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim	214
Jeg føler nu en Glæde	113

	Nr.
Jeg har ej Fred, hvor jeg skal bo	165
Jeg prise vil min Fader stor	126
Jeg priser dig, min Konge stor	178
Jeg tjener Gud, mens jeg er ung	230
Jeg veed, paa hvem jeg bygger	234
Jerusalem, din Aske jeg beskuer	222
Jesus Kristus er min Klippe	210
Jesus, min Frelser, dit herlige	213
Jorden med sit Blomsterflor	264
Kjærlighed er Lysets Kilde	176
Kjærlighedens ømme Røst	41
Kom, alle I Guds Mænd	63
Kom, alle som elske Immanuels	144
Kom, alle Zions Sønner	5
Kom dog alle, Store, Smaa	146
Kom, du Salmist	131
Kom, Hellige, fremad og frygter ej	166
Kom, Hellige, syng om Guds	171
Kom, Israels Ældster, forenet	68
Kom, lad os nu Venner	114
Kongernes Konge, ene du kan	267
Kraften fra det Høje	172
Lad Broderkjærligheden stærk	103
Lad ej Harpen hænge	276
Lad os glædes med hverandre	100
Lad os Rejsen fortsætte	115
Lad Zion i sin Pragt opgaa	72
Langt borte fra den Taagesky	69
Led os frem, o Gud, vor Fader	136
Livet er værd at leve, min Ven	271

	Nr.
Lover din Herre, o Zion, din	123
Lover Gud med Jubelsang	57
Lovet være du, Herre Krist	152
Lovpriser vor Frelser med Jubel	122
Lovsynger Herren højt i Kor	124
Lyksaligt er det Folk, som ej	258
Med os det har slet ingen Nød	206
Med Spottens Rør i fromme	220
Messiæ Evangelium	83
Mikael, den store Fyrste, snart	99
Min Gud er mit Lys	187
Mon hjemme i Dalen jeg savnes	257
Morgenen saa dejlig oprinder	42
Morgenrødens Straaler bryde	1
Naar er vor Trængsel omme	175
Naar mit Blik vender did	204
Naar skal jeg møde dig, Frelser	53
Naar skal vi vel sees igjen	160
Naar skal vort Øje	184
Naar Synden vil mit Sind besnære	223
Naar Verden er kold som den mørkeste Nat	121
Nu Efraims Vægter synger	10
Nu Efraims Vægtre de stande	47
Nu er det Tid	261
Nu Farvel vi eder byde	162
Nu forsamles vi	151
Nu Fryd mit Hjerte finder	104
Nu Hermons Dug paa Zions	73
Nu i Fryd glad udbryd	36
Nu Israels Gjenløser, vor eneste	6

	Nr.
Nu Jesus kommer snart i Sky	91
Nu kom der Bud fra Englekor	45
Nu kommer Forløsning for	86
Nu lyder atter Jesu Bud	147
Nu Rakel hun standser sin Klage	64
Nu vi os forsamle her	141
Nu Zion beredes, saa Budskabet	58
Nu Zion skal sejre, saa Budskabet	48
Nu Zions Banner vajer	3
Nu Zions Sol paany opgaar	14
Nærmere, Gud, til dig	273
O bort, o bort til Bjergets Dal	38
O Brødre, højt velsignet vær	80
O Brødre, lad os henrykt smile	241
O Brødre, Søstre, lad os saa	118
O du Zion i Vest	43
O evige Fader, o Kjærligheds Væld	130
O Fader lad mit Hjerte faa	243
O Gud jeg sov saa tryggelig	154
O Helligaand, mit Liv, min Lyst	170
O Hellige, se over Bjergenes Top	221
O Herre, jeg med ydmygt Sind	66
O Herre, Krist, din Stjerne staar	226
O Herre, lad mig komme frem	191
O Herre, tag mig ogsaa op	196
O hører I Slægter paa Jorden	27
O kom, da Zions Konge, kom	127
O lyt til Sandheds rene Lyst	198
Om af Trængsel, du maa prøves	281
O min Fader, du som kjender	253

	Nr.
O min Fader, du som troner	201
O sig, hvad er Sandhed	186
O skjønne Lys fra Himlens Trone	44
O skjønne Tid for Zions unge Rige	23
O underfulde Tid, der er tilbage	76
O underfulde Tid, vi har oplevet	77
O Zions Land, du Guds Tempels Stad	211
Om Guds Stad man taler herligt	75
Op, Zions Brødre, op til Strid	119
Oplad dit Øje, Kvinde, Mand	105
Opløft dit Hoved, Jesu Brud	59
Paa Jorden Gud samler en Stamme	81
Pagtens Engel fra Himlen for	153
Pris Gud, fra hvem hvert Gode	263
Priser Profeten, som skued Jehova	268
Røsten snart lyder; Nu Verden er	95
Saa endte da den mørke Tid	235
Saa luk nu dine Øjne til	37
Saa sikker en Grundvold for	117
Saa vil vi nu sige hverandre Farvel	207
Saa yndelig Guds Kirke staar	89
Salems Konges Præstedømme	39
Salige Haab, Livenes Haab	159
Saligt er det lille Folk	46
Se den muntre Skare hist	116
Se en Gang, hvor Tiden gaar	209
Se et Land! O hvor skjønt jeg i Dag	274
Se, Guds Rige nu frembryder	29
Se, Israels Hyrder samle Jesu Faar	49
Se Morgenstjernens Straalers Glans	16

	Nr.
Se paa Zion, Herrens Værk	255
Se Verdens Riger fuld af Skræk	109
Se Ørknen og de tørre Steder	74
Sejerfuld Zion paa Sandhedens	30
Sidste-Dags Værket Herren	31
Sin Vogn gjør han af Skyer blaa	181
Skjønt Prøvelser ligge nu paa	240
Skjønne Dag saa længe ventet	96
Snart er vi alle fri	163
Som Markens Blomst henvisner	185
Som Staden, der paa Bjerget staar	107
Stem op i Fryd, o Zions Sønner	94
Stem Zion, i Sang	65
Stor Herren er og til hans Pris	4
Syng, Zion, o syng for vor Fader	183
Tag det sorte Kors fra Graven	179
Tak, Fader, Tak, du sendte Sønnen	135
Tak o Fader, at du lod	251
Tiden er nær	26
Tidens Fyldes Husholdning	50
Til Grønlands hvide Fjelde	67
Til Kamp, til Kamp for Zions	265
Til Lammets Bryllup Jorden	19
Tror du paa Fader, Sønnen og	256
Tænk ej, naar til Zion	22
Tænk, naar en Gang den Taage	208
Udrust dig Helt fra Golgatha	232
Vaagn min Sanger af din Slummer	278
Vaagn, Jordens Slægter, op og ser	93
Vaagn op, hør Røsten lyder	9

	Nr.
Vi atter forsamlede ere	142
Vi, Fader, os forsamlet har	139
Vi glædes og frydes i Sang med	60
Vi synge vil i Hjertens Fryd	137
Vor Gud, vi til dig raabe	140
Vor Herre, Zebaoth	233
Vort Løsen er vor Tro	190
Vær trøstig, Zion, Jesu Brud	8
Zion er vor Rejses Maal	79
Zion, hun sidder paa Bjergets Top	192
Zion, naar paa dig jeg tænker	78
Zion, o Zion, hvor er du mig kjær	219
Zions Børn afryster Sorgen	270
Zions Kæmper rustet ere	85

INDHOLDS-REGISTER

Aabningssalmer: 61, 139, 140, 141, 142, 152.
Afskedssange: 129, 157, 162, 207, 236.
Bøn: 120, 132, 133, 134, 136, 138, 212, 223, 237, 243, 253, 254, 271, 273, 275.
Begravelse: 158, 159, 228, 241, 260, 273, 279.
Daab: 143, 144, 145, 146, 147.
Julesange: 152, 193.
Morgensange: 154, 252.
Nadversange: 149, 151, 154, 206, 260.
Opmuntring og Trøst: 8, 12, 14, 41, 79, 84, 85, 108, 112, 115. 119, 205, 244, 265, 276, 277, 281.
Takkesange: 65, 269.
Zion: 8, 21, 23, 30, 46, 71, 72, 73, 74, 75, 79, 82, 211, 238, 250, 254, 255, 274, 275, 278.
Zion, Længsel: 15, 43, 78, 165, 175, 184, 191, 195, 196, 214, 219, 224, 257, 263, 375.

RECEIVED
DEC
PRES INT'S OFFICE

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus [illegible] Latter-day S
41 a [illegible] e St.
SALT LAKE CITY, UTAH